

Proleter

DEVİRİMÇİ DURUŞ

Kurtuluş Devriminde Sosyalizmde

Aylık siyasi dergi

Mayıs 2006

Sayı: 41

Fiyatı: 1 YTL (KDV Dahil)

İşçi ve emekçilerin, birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs, ülkemizde ve dünyada yine alanları dolduran yüz binlerle kutlandı. Bir yandan İran hedefiyle yeniden yükselen savaş tamlamaları, bir yandan tüm dünyada artan hak gaspları, bu yılki 1 Mayıs gösterilerine damgasını vurdu.

Geçtiğimiz ay, işçi-öğrenci dayanışmasının en güzel örneğini sunan, grev ve boykotlarla, sokak gösterileriyle sarsılan Fransa, 1 Mayıs'ın en coşkulu geçen ülkesiydi. Fransız işçi ve emekçileri, burjuvazinin her yerde dayattığı hak gasplarına karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğini göstermiş, büyük bir zafer elde ederek karşılamıştı 1 Mayıs'ı... Hemen ardından İngiltere'de emeklilik yaşını yükselten yasaya karşı 1.5 milyon işçi sokaka çıktı. Bu, 1920'lerden bu yana en büyük kitle hareketiydi... Amerika'da yüzbinler, yeni göçmen yasasına karşı alanları doldurdu. Yükselen savaş karşıtlığına, sayıları on milyonları bulan göçmenlerin direnişi eklenmişti... Başta Almanya olmak üzere bir çok Avrupa ülkesinde burjuvazinin saldırılarına karşı işçi ve emekçilerin eylemleri sürüyordu. 1 Mayıs'ta da bu taleplerini haykırdılar bir kez daha...

Sadece Avrupa'da değil, tüm dünyada işçi ve emekçiler, burjuvazinin saldırılarına ve emperyalist savaşa karşı tepkilerini ortaya koydular. Halkın, ABD'ye öfkesiyle arka arkaya hükümet değişiklikleri yaşayan Latin Amerika ülkelerinde ise 1 Mayıs, milyonların alanlarda toplandığı görkemli gösterilere sahne oldu. Rusya'da yine Lenin, Stalin posterleriyle yürüdü on binler. Filipinler'de, Endonezya'da son yılların en kitlesel katılımlı 1 Mayıs'ı gerçekleşti vb...

Sayfa 2'de sürüyor

de-dışarıda yükselen savaş çığırkanlığına karşı

1 MAYIS RUHUyla YÜRÜYELİM!

İçerde-dışarıda yükselen savaş çığırtkanlığına karşı

1 MAYIS RUHUyla YÜRÜYELİM!

Avrupa'dan Amerika'ya, Asya'dan Latin Amerika'ya böylesine kitlesel, coşkulu 1 Mayıslar yaşanırken, emperyalist işgal altında olan Irak'ta "güvenlik" gerekçesiyle 1 Mayıs kutlamalarına izin verilmedi. "Saddam döneminde de 1 Mayıs yasaktı, şimdi de" diyordu işçiler, ABD'nin getirdiği 'demokrasi'yi bir kez daha gözler önüne sererek...

Ülkemizde ise 1 Mayıs'a damgasını vuran, Diyarbakır serhildanı ve ardından gelişen azgın faşist-şoven saldırılar ile, en son sosyal güvenlik ve sağlıkta görülen hak gaspıydı. 1 Mayıs arifesinde GSS ile "Terörle Mücadele Yasası"nın aynı anda meclise getirilerek hızla yasalaştırma çabaları, ekonomik, sosyal, politik, tüm baskıların üst üste bindiğinin göstergesiydi. O yüzden 2006 1 Mayıs'ında öne çıkan slogan; "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" oldu.

Egemen sınıflar, bir yandan işçi ve emekçiler üzerinde sömürü ve baskıyı arttırırken, bir yandan da savaş hazırlıklarına hız vermişti. 240 bin askerin sınırı yığınak yapması ve "sınır ötesi operasyon"a başlanması, Kürt halkına dönük saldırganlığın had safhaya vardiirılmasıydı. Aynı günlerde ABD Dışişleri Bakanı Rice'in Ankara ziyareti, İran'a saldırı planları ile, içerde-dışarıda topyekün saldırıya hazırlanıldığı anlaşıldı. ABD ilk kez resmi olarak da PKK'ye dönük operasyonlarda Türkiye'ye istihbarat verdiğini açıklıyordu. İran ise, Türkiye ile aynı anda Kürtlere operasyon başlatıyor, birlikte harekete geçiyordu. Bir kez daha Kürt kozu, çeşitli güçler tarafından ileriye sürülmüştü.

1 Mayıs'a böylesine hareketli bir süreçte ve yoğunlaşan saldırılar altında girildi. Ve işbirlikçi sendikalar, yıllardır meydanlarda kutlanan 1 Mayıs'ı yeniden kapalı salonlara almaya, sembolik kutlamalarla geçiştirmeye yeltendiler. "Provokasyon" umacısıyla kitlelerin 1 Mayıs'a akışını durdurmaya çalıştılar. Devletin ve işbirlikçi sendikaların bu çabalarına rağmen on binlerce işçi ve emekçi alanları doldurdu.

Kürt illerinde de yasaklara ve baskıya karşın, işçi ve emekçiler 1 Mayıs kutlamalarını alanlarda yaptılar. Bir ay kadar önce büyük bir serildan gerçekleştiren Diyarbakır halkı, valilik tarafından gösterilen şehrin dışındaki Fuar alanını kabul etmeyerek, şehir merkezinde toplandı ve Kürtçe-Türkçe sloganlar haykırdı. Derim'de, Şırnak'ta, Van'da Antep'te, Malatya'da, işçi ve emekçiler, 1 Mayıs'ta alanlara çıktı, artan baskılara ve "sınır ötesi operasyon"a karşı tepkilerini ortaya koydular.

Dünyada ve ülkemizde, işçi ve emekçiler, ezilen halklar, 1 Mayıs'ta kol kola, omuz omuza yürüyerek, halkların kardeşliğinin, proleterya enternasyonalizminin en güzel örneklerini sundular.

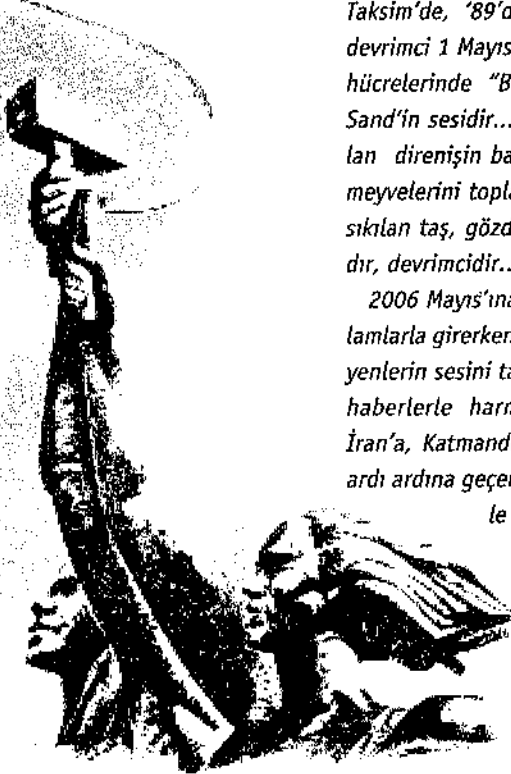
Buna karşın, emperyalistler ve işbirlikçileri, savaş hazırlıklarını büyük bir hızla sürdürdüler, sürdürüyorlar... ABD, İran'a saldırıyı daha açıktan dillendirmeye başladı, BM'den askeri müdahale dahil İran'a yaptırım uygulanması için uğraşıyor. Bu doğrultuda bir yandan yaptırımlara karşı olan Rusya ve Çin üzerinde baskıyı arttırıyor, bir yandan da İran çevresinde yeni üsler yaratmaya çalışıyor. Türkiye'ye Karadeniz üzerinden bastırırken, Bulgaristan'da da üsler kuruyor.

Son dönem artan ziyaret trafiği ile, Türkiye'yi savaşın içine çekmek ya da en azından daha aktif desteğini sağlamak için çabılıyor. Zaten geçtiğimiz ay Amerika'ya giden AKP kurmayları da, ABD'ye "bizi gözden çıkarmayın, kullanın" diyerek açık çek vermişti. Bir yıl içinde Türkiye'ye iki kez gelen ABD Dışişleri Bakanı Rice da, İran konusunda taleplerini yineledi. Muş'ta kimyasal silahlarla katledilen 14 gerillanın istihbaratını ABD'nin verdiği, bu ziyaret öncesi açıklanmıştı. Böylece şoven duygulara hitap edilerek ABD'ye karşı varolan tepkiler nötralize edilmeye çalışılıyor, ABD politikalarına yedeklenmenin zemini oluşturuluyordu.

Ortadoğu'da sular yeniden ısınıyor. Türk egemen sınıfları ise, işçi ve emekçilere, Kürt halkına, topyekün savaş açmış durumda. Ağır sömürü yasaları ve artan faşist yasaklarla cephe gerisini sağlama almaya çalışıyor. 12 Eylül dönemini çağrıştıran uygulamaları ve "Terörle Mücadele Yasası"nda son değişiklikler, bunun göstergesi.

Yeni bir dönemle karşı karşıyayız. İşçi ve emekçilerin, bu topyekün saldırıya karşı birleşmek ve mücadeleyi yükseltmek dışında bir seçeneği yok. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerin, Kürt halkına dönük saldırılarına, şoven propagandaya karşı ortak bir duruş sergilenmesi, bir zorunluluk artık. Aksi halde iki halkın da emperyalist-faşist boyunduruktan kurtulması imkansız.

1 Mayıs'ta sergilediğimiz birlik ve dayanışma ruhuyla emperyalistlerin ve işbirlikçilerin üzerine yürüyelim! İçerde-dışarıda artan saldırganlığı durdurmanın tek yolu budur.

Okurlara...

Mayıs... Mücadele tarihine keskin süreçlerin, yükselen mücadelelerin ayrı olarak geçmiştir. 120 yıl önce Amerika'lı işçilerin "8 saatlik işgünü" mücadelesine ev sahipliği yapan Mayıs, bundan 80 yıl sonrasında tüm dünyayı içine alacak bir devrimci gençlik hareketini başlatmıştır. Hem mücadelesinin hem de bu kavganın bedellerinin ödendiği aydır Mayıs... 1945'te Berlin duvarına dikilen kızıl bayraktır... 1971'de Maltepe'de Hüseyin, Nurhak'ta Sinan'dır... 1972'de idam sehpasında Deniz, 1973'te işkencede İbrahim'dir... '77'de Taksim'de, '89'da Taksim kapılarında, '96'da Kadıköy'de devrimci 1 Mayıs için verilen şehitlerdir... 1981'de, İrlanda hücrelerinde "Bizim de günümüz gelecek" diyen Baby Sand'ın sesidir... 1996'da cezaevlerinde 12 şehitle kazanılan direnişin başlangıcıdır... Yazın habercisidir... Mart'ın meyvelerini toplayan, Haziran sıcağına devredendir... Elde sıkılan taş, gözde parlayan hedeftir... Kavgacıdır, militandır, devrimcidir... Güzel günlerin habercisidir...

2006 Mayıs'ına Diyarbakır'dan Batman'dan, Paris'ten selamlarla girerken, "Amed! Amed! Şehitler sana emanet" diyenlerin sesini taşıdık sayfamıza... 1 Mayıs alanlarından haberlerle harmanladık... "Emperyalizmin hedefindeki İran'a, Katmandu'ya yürüyen umuda değindik... Meclisten ardı ardına geçen yasalara eğildik... Sosyal güvenlik, Terörle mücadele yasasını işledik.

"Birgün mutlaka yeneceğiz" dedik;
"Birgün mutlaka yeneceğiz
Ey ithalatçılar, ihracatçılar
Ey şeyhülislam
Birgün mutlaka yeneceğiz!
Sonra bunu söyleyeceğiz bin defa.
Sonra bin defa daha!

Sonra bin defa daha!

Yürüyeceğiz yeniden yaratılmanın coşkusıyla
Yürüyeceğiz çoğala çoğala..."

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

41. sayıda

3	Yeni bir döneme giriliyor
5	Halkların birleşik, devrimci duruşunu yaratalım
6	İlyas Aktaş'ın katli devlettir
8	İşçi sınıfının sendikalaşma çabaları artıyor
10	Hava dönüyor
12	Ülkemizde 1 Mayıs
13	Dünyada 1 Mayıs
14	Sosyal güvenliğin tasfiyesi yasası Meclisten geçti
15	Kürt halkının sağlık sorunu "mecburen"
16	gönderilen beş-on doktorla çözülemez
17	"Zorunlu din dersi" kaldırılmalı
18	Derbent'te barikatlar
19	"Amed! Amed! Şehitler sana emanet!"
20	Yeni TMY'nin Eski Uygulamaları...
21	Sokak infazları, Katliamlar...
22	Nepal'de Kral'ın geri adımı
23	Her gün yeni zehirli variller ve
24	ölüm tarlaları ortaya çıkıyor;
	Yer zehir gök zehir!
	Geleceğimizin köprüsü tarihimize
	TİKB(B) 4.Konferans Belgelerinden...
	Yeni Emperyalist Savaşta Türkiye'nin konumu-II
	B-Ekonomik büyüme ve sınıf hareketi

Son aylar, gerek halk hareketi açısından, gerekse karşı-devrimin saldırıları bakımından, yeni bir döneme girildiğini işaret ediyor. Özellikle Diyarbakır'da Kürt halkının Newroz sonrası serhildanı, girilmekte olan süreci hızlandıran, belirginleştiren bir rol oynadı. Marks'ın söylediği gibi, "devrim, karşı-devrimi büyütürken ilerliyor."

Tabi ki bu duruma birden bire gelinmedi. Ve yaşanan, sadece ülke içindeki faktörlerle sınırlı bir gelişme de değil. Emperyalist savaşla birlikte bölgedeki değişimler, dahası önümüzdeki dönemde değişecek olanlar, Türk egemen sınıflarını uzun bir dönemdir zorluyor. Irak işgali sırasında savaşa doğrudan dahil olmanın kapısından dönen Türkiye, İran konusunda daha fazla sıkışıyor. Türk-ABD ilişkileri, yeni emperyalist savaşta Türkiye'nin oynayacağı role göre yeniden şekilleniyor.

olmuyor. Sıradakinin İran gibi bölgedeki en güçlü devlet olması, durumu daha da zorlaştırıyor.

İran, gerek yeraltı zenginlikleri, gerekse de coğrafi ve tarihsel konumu ile güçlü ve büyük bir devlet. Çok uzun yıllar sömürgeci güçlere boyun eğmeyen bir geleneğe sahip. Özellikle de halkta, ABD emperyalizmine karşı büyük bir tepki var. Şah rejimine karşı '79 yılında gerçekleşen devrim, aslo olarak ABD'ye karşıydı. Devrim sonrası, başta Rusya ve Çin olmak üzere farklı emperyalistlerle ilişkileri gelişti. İslamı esas alması, bölgedeki dinci gruplar üzerindeki etkinliğini de arttırdı. Özellikle Irak'ın işgalinden bu yana, Irak da dahil olmak üzere bölgede nüfuzu artıyor. Irak'ta Şiilerin artan gücü, Filistin'de Hamas'ın hükümete gelmesi, İran'ın bölgedeki etkinliğini arttıran son gelişmeler. Bütün bunlar, ABD'nin İran'a saldırısını zorlaştıran faktörler. Buna karşın, ABD, İran'ı içten çökertmeyi başaramadığı

ordusunun Irak sınırını aşmasına örtük bir onay vererek, bunun karşılığında İran ve Suriye'ye dönük politikalarında kimi tavizler elde etmeyi planlamış olması mümkün. Aynı günlerde ABD Dışişleri Bakanı Rice'in Türkiye'ye gelmesi ve "stratejik ortaklık vizyonu" hazırlama girişimi, bu olasılığı güçlendiriyor.

Türkiye'nin "yumuşak karnı" Kürt sorunudur. İran da Türkiye'yi buradan yakalayarak ilişkilerini iyi tutmaya çalışıyor. Esasında Kürt sorunu, İran için de önemli bir sorun. Kürdistan'ın bir parçası da İran'da çünkü. Ve ABD'nin İran'ı gerek içten parçalama çabasında, gerekse bir işgal girişiminde Kürt faktörünü kullanacağını biliyor. Irak'taki gibi bir durumu yaşamamak için, Kürtlere dönük baskıları arttırıyor. Özellikle de PKK'nin İran'daki koluna saldırıları yoğunlaşıyor. Türkiye ile aynı anda operasyon düzenliyor. Daha önce de Türkiye-İran-Suriye arasında PKK'ye karşı ortak anlaşmalar yapılmıştı. Böylece bir yandan kendi içindeki Kürtleri baskı ve asimilasyon ile sindirirken, bir yandan da ABD'nin olası saldırısında Türkiye'nin ABD'yle birlikte hareket etmesini önlemeye çalışıyor. Kürt sorunu, bu üç ülkeyi de kesen, ortak bir sorun olduğu için şoven-gerici bir blok oluşabiliyorlar.

Öte yandan, Türkiye-İran sınırı, bölgedeki en eski sınır durumunda. 1638 yılında Osmanlı-İran devletleri arasında gerçekleşen Kasr-ı Şirin anlaşmasıyla çizilen sınırlar, bugüne kadar varlığını korudu. Gerek Osmanlı, gerekse TC döneminde İran'la uzun yıllar "iyi ilişkiler" içinde olundu. ABD'nin bölgedeki en güçlü dayanağı Şah rejimi yıkıldıktan sonra, mesafe açılmışsa da ilişkiler belli bir düzeyde hep devam etti. Kimi dönem bölge ülkelerine "islam devrimi" ihraç ettiği savıyla gerginlikler, kimi dönemse "müslüman ülke" olmasıyla belli yakınlaşmalar yaşandı. Son yıllarda Kürt sorunu konusunda bu yakınlaşmalar daha da arttı.

İlişkilerde bu tür zikzaklara rağmen Türkiye, İran'ı karşısına almaktan yıllar yılı kaçınmıştır. Bugün de ABD ile birlikte İran'a karşı savaşmaya pek istekli görünmemektedir. En başta Kürt sorunu, buna engeldir. Fakat o konuda önümüzdeki dönemde bölgedeki gelişmeler, Türkiye'nin yeni emperyalist savaşta safını belirlemede olduğu kadar, Türkiye-İran ilişkilerinin bundan sonraki seyrinde de belirleyici olacaktır.

Türk egemen sınıfları, ABD'nin "Büyük Ortadoğu Projesi" olarak adlandırdığı yeni emperyalist savaşta, en fazla başlarını ağrıtacak sorunun,

Yeni bir döneme giriliyor HALKLARIN BİRLEŞİK DEVİRİMCİ DURUŞUNU YARATALIM!

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) Merkezi Yayın Organı "İhtilalci Komünist" in Mart-Nisan 2006 tarihli 53. sayısının başyazısını güncel öneminden dolayı yayınıyoruz.

Bir çok emperyalist güçle ilişkilerini sürdüren Türkiye, İran konusunda alacağı tutumla, bu savaştaki yerini de ortaya koyacak. Irak konusunda yaptığı manevraları, İran'da yapabileceği olasılığı ise çok zor. ABD'nin son dönem artan ziyaret trafiği de böyle bir olasılığı sınırlamak içindir.

Öte yandan işbirlikçi AKP hükümeti, ABD ile ilişkileri iyi tutabilmek için son dönemde daha yoğun bir çabaya girmiş bulunuyor. Geçtiğimiz günlerde ABD'yi ziyaret eden AKP kurmayı, açıkça "bizden daha iyisini bulamazsınız, bizi kullanın" dedi. Bir yandan olası bir "erken seçim"i önlemeye çalışırken, bir yandan da yeni dönemde hükümette kalmanın planlarını yapıyorlar. Onun için ABD'nin isteklerine çok daha açık ve hazır olduklarını bildiriyorlar.

Tabii ki, hükümetin ABD'ye sunduğu bu açık çek, tek başına yeterli değil. Başta ordu olmak üzere devletin diğer kurumlarında da ABD'nin üstünlüğü kurması; halkın ABD karşıtı duygularını yumuşatması, en azından yatıştırması gerekiyor. Bu da Irak işgali sırasında görüldüğü gibi kolay

durumda, savaş kaçınılmaz görünüyor. Bu yönde artan bir hazırlık içindeler. Elbette bu planda Türkiye'ye de önemli roller biçiliyor.

Türkiye'nin İran konusunda tutumu ise, gelişmelere göre değişimler gösteriyor. Bir yandan "gizli anayasa" olarak bilinen MGSB'de (Milli Güvenlik Siyaset Belgesi) İran'ın nükleer çalışmalarını, bölge ve Türkiye için "tehlike" sayılıyor; bir yandan da PKK'ye karşı İran'la anlaşmalar yapılıyor, eş zamanlı operasyonlar gerçekleştiriliyor. ABD'nin İran'a dönük ablukayı arttırdığı bir dönemde, Türk ordusunun İran'la aynı anda, Irak sınırına yaklaşarak operasyon başlatması ve yer yer Irak'a girmesi, önemli bir gelişmedir. Bilindiği gibi ABD, Irak işgalinden bu yana Türkiye'nin "sınır ötesi hareket" talebini her defasında reddetti. Irak hükümetini muhatap almalarını istedi. Türkiye ise, son operasyonda, Irak sınırını aştı. Dahası, İran'la eş zamanlı bir operasyon başlattı. Bu duruma ABD, açıktan onay vermiş değil. PKK'ye yönelik operasyonlarda lojistik yardımlarda bulunduğu resmen açıklasa da, Irak'ın sınır güvenliğinin Irak hükümetince sağlanacağını yineliyor. Fakat Türk

Emperyalist savaşa, faşist-şoven saldırılara ve hak gasplarına karşı mücadelede başarılar elde etmek, bu topraklar üzerinde yaşayan tüm halkların birleşik mücadelesiyle olacaktır. Bunun için Kürt halkıyla daha içten bir kaynaşma, işçi ve emekçi hareketiyle daha yakın bağlar gerekmektedir. Bu yönde attığımız adımları güçlendirmeli, karşı-devrimin topyekün saldırısına karşı halkların birleşik devrimci duruşunu yaratmalıyız.

Kürt sorunu olduğunu biliyorlar. Sadece Irak iş-galiyle bile, ortaya çıkan fiili Kürt devletinin res-mileşmesi, onları fazlasıyla telaşlandırdı. Buna İran ve Suriye de eklendiğinde, bu korku daha da büyüyecek. Kürdistan topraklarının gerek yü-zölçümü, gerekse nüfus yoğunluğu bakımından en büyük parçası Türkiye'de. Böyle bir oluşu-mun Türkiye'deki parçayı etkilememesi düşünö-lemes. Zaten Türkiye Cumhuriyeti kurulduğun-dan beri, Kürt ayaklanmalarını bastırmakla uğra-şan Türk egemenleri için, bölgenin konjonktürel olarak da buna uygun hale gelmesi, onlar açısın-dan olabilecek en kötü senaryodur.

Fakat sınıfsal konum ve çıkarları gereği, Kürt sorununu çözmeye şansları da bulunmuyor. Ege-men olan her ulus devletin burjuvası gibi, diğer ulusları ve ulusal toplulukları baskı ve asimilas-yonla eritmeye çalışıyorlar. Bunun kafi gelmedi-ği yerde ise, her türlü kirli yöntemi de içeren bü-yük bir vahşet uyguluyorlar. Bugüne dek çıkan Kürt isyanlarını da böyle bastırdılar. Ancak onla-rı en fazla uğraştıran, son Kürt isyanı oldu. 20 yı-lı aşkın süredir, en vahşi saldırılara, katliam ve ci-nayetlere rağmen, hala Kürt halkının mücadelesi-ni bitirebilmiş değiller.

Öcalan'ın yakalanmasıyla ellerine çok önemli bir fırsat geçti, bunu da tepe tepe kullandılar. '99'dan bu yana Öcalan şahsında PKK'yi teslimi-yete sürükleyip büyük oranda zararsız hale getir-diler. Hatta bundan sonra çıkacak olası Kürt is-yanlarına karşı bile kullanmaya çalıştılar. En baş-ta ideolojik-politik teslimiyet ve tasfiye ile Kürt halkının bilinçlerini, tarihlerini çarpıttılar. Temel değerlerine, yıllardır mücadele ettikleri hedeflere saldırarak, hoşuna bedel ödedikleri, acı çektikle-ri fikrini yerleştirmeye çalıştılar. Kürt önderle-rinin emperyalizm ve faşizmin karşısında diz çökmesini, halkın kendi davasına olan inancını, özgüvenini yok etmek için değerlendirdiler. Bu-nu bizzat Öcalan üzerinden yapmayı başarmala-rı, yaşanan tahribatı ve yenilgiyi çok daha ağır kıldı.

Karşı-devrimin son on yılda ele geçirdiği bu üstünlüğe ve sağladığı hakimiyete rağmen, Kürt halkının direnişi bitmedi. Kimi dönem bir kor gi-bi için için yanarken, kimi dönem de alev alev yükseldi. Son bir yıldır bu yükseliş daha açık gö-rölmeye başlandı. Deprem, sel, çığ gibi "doğa fe-laketleri" karşısında devletin aldığı tutuma karşı tepki olarak gelişen çeşitli eylemler, büyük kitle gösterileri, Kürt halkına boyun eğdirmenin kolay olmayacağını ortaya koyuyordu. Geçen yıl New-roz gösterilerinin önceki yıllardan daha kitlesel, yaygın ve militan geçmesi, ardından gerilla cena-zelerinin devlet güçleriyle çatışarak kaldırılması, Kürt halkının mücadele dinamiklerinin halen güçlü olduğunu göstermişti.

Bunların içinde Şemdinli, önemli bir kilomet-re taşıdır. O güne dek yüzlercesine şahit olduk-ları kontrgerilla faaliyetlerine, Şemdinli'de doğrudan müdahale etmişlerdir. Bomba atan hainin peşine düşüp kovalamaları, bindiği arabanın önünü kesip içindekilerle birlikte yakalarından tutup çıkarmaları, arabanın bagajında bulunan belgeleri deşifre etmeleri vb. ile büyük bir cesa-ret göstererek, kontrgerillayı suçüstü yakaladılar. Ardından gerçekleştirdikleri kitlesel cenaze töre-ni ile devlete adeta meydan okudular. İnisiyatif elinden kaçırılan devlet, çareyi, Kürt reformistleri-ni yardıma çağırmakta buldu. Onlar da verilen

bu görevi layıkıyla yaptı. Kepenk kapatan, işe ve okula gitmeyen kitlelerin büyük öfkesini ve dire-nişini kurdular. Halka, faşizmin adaletini bekleme-lerini vaaz ettiler. Bütün bunları da kürsüye çıkıp Kürtçe konuşarak yaptılar. Kürtçe tek bir kelime-den dolayı haklarında onlarca yıllık davalar açıl-rken, eylemleri bastırmak için yaptıkları Kürtçe konuşmalara hiç bir şey söylenmedi. Aksine va-lisinden bakanına kaclar övgüyle karşılandılar.

Şemdinli olaylarını değerlendirdiğimiz bir ya-zımızda, DTP'li belediye başkanlarının ve yöne-ticilerin bu davranışını, "itfaiyecilik" olarak ta-nımlamış, Kürt halkının bir dahaki sefere onları aşacağını söylemiştik. Başta Öcalan olmak üzere Kürt reformistleri Şemdinli halkına katilleri teslim ettiğinden dolayı övgüler yağdırırken, bunun önümüzdeki eylemlerde değişeceğini, halkın kendi adaletini uygulamaya girişeceğini belirt-miştik. Şemdinli halkının "Dağlara Çıkacağız, He-sap Soracağız!" pankartı, bunun yakın bir gele-cekte gerçekleşeceğini de gösteriyordu. Nitekim olayların sıcaklığı yaşanırken Genelkurmay, o katiller için "iyi çocuk" diyerek sahiplendi. Açılan mahkemede bu "iyi çocuklar"ın aileleri "tanık" olarak dinlenirken, Şemdinli halkının tanıklığı kabul edilmedi. Dahası Şemdinli iddianamesini hazırlayan savcı bile, Genelkurmayı hedef gös-terdiği gerekçesiyle "meslekten men" edildi.

Böylece Kürt halkı faşist adalet sisteminin na-sıl işlediğine bir kez daha tanık oldu. Devletin tüm kurumlarıyla Kürt halkına topyekün savaş açtığını daha net biçimde gördü. Aynı zamanda "Kürtlerin temsilcisi" olarak belli mevkilere oturt-tukları kişilerin de devletin isteği doğrultusunda yangını söndürmeye koştuklarına şahit oldu. Teslimiyet ve boyun eğişle hiçbir şey elde ede-meyeceklerini, AB masallarının, Kopenhag kri-terlerinin, sorunlarına çözüm olmadığını bizzat yaşayarak öğrendiler, kavradılar.

Diyarbakır serhildanına giden yollar böyle döşendi...

...

Şemdinli, önemli bir kilometre taşı iken, Di-yarbakır bir dönemeçti. Diyarbakır serhildanı, son on yıl içinde Kürt halkının gerçekleştirdiği en büyük kalkışmadır. Süresi, yaygınlığı ve kitle-selliği ile daha önceki serhildanların da ilerisin-dedir. Ama daha önemli olanı, hedeflerinin isa-betliliğidir. Kitle, sermayeyi ve faşizmi temsil eden kurumlara yönelmiş, oraları yerle bir etmiş-tir. Bu yönleriyle yeniden yükselen Kürt halk ha-reketinin ulusal karakterinin yanı sıra sınıfsal ka-rakterinin de belirgin olarak öne çıktığını somut olarak göstermiştir. Bugüne dek Kürt hareketinin kitle tabanını oluşturan köylülerin yerini, şehir varoşlarına sürülmüş emekçiler almaya başlamış-tır. Özellikle de Kürt gençleri ve çocuklarında, devlete karşı büyük bir öfke ve mücadele isteği vardır. Öyle ki, Şemdinli'de yaptıkları gibi ateşi söndürmeye giden Belediye Başkanı'nı yuhala-mışlar, onlara rağmen gösteriyi sürdürmüşlerdir.

Diyarbakır serhildanı, Kürt hareketindeki si-nıfsal ayrışmayı, bir çok yönden su yüzüne vur-du. Kürt burjuvaları ve onun siyasal temsilcileri, sürekli olarak kitleyi "sağduyuya", "sakin olma-ya" çağırırdı. Özellikle de göstericilerin, bankala-rı, işyerlerini, dükkanları yakıp yıkmalarına karşı olduklarını belirttiler. Bunun bölgeye gelen ser-mayeyi kaçıracağı, AB sürecini baltalayacağı, bölgeyi geri bırakacağı vb. bildik görüşleri tek-

rarladılar. Demokratik sınırlar içinde, barış için mücadeleyi vaaz ettiler. Ancak artık kitle üzerin-de eski güçlerinin olmadığını da biliyorlardı. Fa-şizmin hedefe çıktığı Diyarbakır Belediye Başka-nı Osman Baydemir, "yeni bir kuşağın geldiğini, onların farklı olduğunu ve söz geçiremediklerini" açıkça itiraf ediyordu.

Birkaç ay önce, Öcalan'ın tutuklanmasını protesto eylemlerinde en küçük bir eylem yap-mayan Diyarbakır, Kürt gerillalarının kimyasal si-lahlarla katledilmesine karşı üç gün süren ve böl-gesel bir genel direniş haline bürünen büyük bir serhildanı yaşama geçirerek, devlete olduğu ka-dar, Kürt burjuva ve reformistlerine de iyi bir ders vermişti. PKK yöneticilerinden Murat Kara-yılan, Diyarbakır serhildanı yaşanırken, "olaylar bizi de DTP'yi de aştı" derken doğru söylüyordu. Diyarbakır serhildanı, on yıl önce "demokratik çözüm" kulvarına giren PKK çizgisinin dışında bir eylemdi. Hele ki, Öcalan'ın yakalanmasından sonraki eylem hattına yüzseksen derece zıttı. Çünkü o günden bu yana yapılan tüm eylemle-rin içeriği; Öcalan'ın sağlığı ve AB kriterleri ile si-nirliydi. Biçimi ise, barışçıl eylemlerdi. Diyarba-kır serhildanı ise, gerek içeriği gerekse biçimiyle devrimci bir halk hareketiydi.

Daha önceki serhildanlardan farklılığı, Türk egemen sınıflarının yaklaşımlarında da görül-

Faşizmin tüm bu saldırılarına rağmen Diyarbakır, bir milattır artık. Büyük bir eşik aşılmıştır. Bu, Kürt halkının içine sokuldu-ğu tasfiye ve teslimiyet çembe-rinin kırılmasıdır. Devletin baskı ve terörünün patlama noktası, asimilasyon ve çürütme politi-kasının iflasıdır. AB reformları ile yaratılmaya çalışılan umut ve beklenti dönemi kapanmış, bu yönde yapılan manipülas-yonların Kürt halkı üzerindeki etkisi kırılmıştır.

mektedir. Örneğin olayların devam ettiği günlerde Ankara Ticaret Odası Başkanı Sinan Aygün, Kürt halkını kastederek "Babalarının yanına, Barzani'ye gitsinler" demiştir. Şoven yaklaşımlarıyla bilinen Aygün, '80 öncesinin beylik sloganı "Komünistler Moskova'ya!"yı çağrıştıran bir şekilde, "Kürtler Kuzey Irak'a!" demektedir. Esasında dünyanın her yerinde kullanılan "ya sev, ya terk et" faşist zihniyetinin bir uzantısıdır bu yaklaşım. Ama ilk kez Kürtler için bu kadar açıktan kullanılmıştır. Ellerinden gelse, "misak-ı milli" denilen sınırlar içinde, hatta komşu devletlerde tek bir Kürt bırakmayacaklardır. Kürtlerin varlığı, onlar için hep tehdit unsurudur. Oysa Kürtler, Mezopotamya denilen o topraklarda bin yıllardır diğer halklarla birlikte kardeşçe yaşamaktadırlar. Halklar arasında kin ve düşmanlığı ekenler, dün olduğu gibi bugün de hep sömürücüler olmuştur.

Başbakan Erdoğan'ın olaylar sürerken, kadın ve çocukları açıktan hedef göstermesi ve "gereken yapılır" diyerek adeta "vur emri" çıkarması da, egemen sınıfların saldırgan tutumlarının bir başka göstergesiydi. Diyarbakır serhildanı sonrası "Terörle Mücadele Yasası"nın aletacele hazırlanması, 12 Eylül yıllarının yasalarını devreye sokmaları, girdikleri yönelimi açıkça ortaya koyuyordu. Hemen ardından son yılların en büyük askeri operasyonunu başlatmaları, yüzbinlerce askerle Irak sınırına yığınak yapmaları, Diyarbakır'da yaşadıkları büyük korkunun da rolü olduğu muhakkak.

Faşizmin tüm bu saldırılarına rağmen Diyarbakır, bir milattır artık. Büyük bir eşik aşılmıştır. Bu, Kürt halkının içine sokulduğu tasfiye ve teslimiyet çemberinin kırılmasıdır. Devletin baskı ve terörünün patlama noktası, asimilasyon ve çürütme politikasının iflasıdır. AB reformları ile yaratılmaya çalışılan umut ve beklenti dönemi kapanmış, bu yönde yapılan manipülasyonların Kürt halkı üzerindeki etkisi kırılmıştır.

Diğer yandan henüz Şemdinli'nin tozu dumani durulmadan Diyarbakır'ın patlak vermesi, devleti ciddi arayışlara yöneltmiştir. Egemen sınıflar arasındaki çelişki ve çatlakları su yüzüne vurmuş; reformcu biçimlere ağırlık vererek -şiddeti de yadsımadan- Kürt sorununu çözmeye yeltenenler, şiddeti esas alanların karşısında daha fazla direnemeyip geri çekilmişlerdir. Oysa Diyarbakır serhildanı, faşizmin papazlarına olduğu kadar cellatlarına da iyi bir tokattır. Cellatlık da, papazlık da, Kürt halkına sökmemiştir. Kürt halkı, bu düzen sınırları içinde sorunlarına çözüm bulamayacağını, kendi gücüne güvenmekten başka yolu olmadığını sezgileri ve mücadele deneyimleriyle bilmektedir. Artık bu yola girilmiştir. Bunun önünü almak mümkün değildir.

Bu gerçeği iyi bilen egemen sınıflar, o yüzden hızla harekete geçmişlerdir. Türkiye, Ortadoğu'ya odaklanan yeni emperyalist savaşta elini güçlendirmek için Kürt sorununu kendini fazla uğraştırmayacak, en geri noktaya, en düşük seviyeye çekmeye

çalışıyor. Bunun için can havliyle bir kez daha büyük bir operasyona giriyor. Bir yandan böylesi geniş bir askeri operasyon yaparken, bir yandan da işkencehaneleri, zindanları Kürt halkıyla, çocuklarıyla dolduruyor. Diyarbakır serhildanında üç çocuğu katlettikleri gibi, yüzlercesini de işkenceceğinden geçirdiler. Şimdi, haklarında 9 yıldan 30 yıla varan ağır hapis cezaları isteniyor. Katliamı gerçekleştirenler hakkında ise tek bir işlem yapılmış değil. İşte Şemdinli'de başlayıp Diyarbakır'da tüm çıplaklığı ile ortaya serilen düzenin adalet sistemi!

İran'la birlikte bölgemizde emperyalist savaşın daha da büyüyeceği ve Türkiye'yi daha fazla içine çekeceği belli olmuştur. O yüzden emperyalist savaşa karşı mücadele, yeniden ve eksiklikleri aşarak yükseltilmelidir.

Öte yandan halkın ABD'ye olan öfkesi, PKK operasyonuna lojistik destekle giderilmeye çalışılmaktadır. Gerek Türkiye, gerekse ABD yetkilileri, ilk kez resmi olarak PKK'ya karşı mücadelede ABD'nin lojistik destek sunduğunu söylemişlerdir. Bu şoven propagandaya karşı, halkların kardeşliği ve mücadele birliğini öne çıkaran ajitasyon-propagandaya ağırlık verilmeli, birleşik eylemler artırılmalıdır. Kürt halkının Diyarbakır serhildanı ile açığa çıkan yeni mücadele potansiyeli ve yönelimi iyi değerlendirilmeli, ulusal ve sınıfsal mücadelenin birleştirilmesi için daha fazla çaba harcanmalıdır. İşçi ve emekçi hareketinin Kürt hareketiyle aynı kanaldan akması, birbirlerinin sorunlarına duyarlılıkların artması için daha fazla çalışılmalı, bunun örnekleri yaratılmalıdır.

Emperyalist savaşa, faşist-şoven saldırılara ve hak gasplarına karşı mücadelede başarılar elde etmek, bu topraklar üzerinde yaşayan tüm halkların birleşik mücadelesiyle olacaktır. Bunun için Kürt halkıyla daha içten bir kaynaşma, işçi ve emekçi hareketiyle daha yakın bağlar gerekmektedir. Bu yönde attığımız adımları güçlendirmeli, karşı-devrimin topyekün saldırısına karşı halkların birleşik devrimci duruşunu yaratmalıyız.

"İş, ekmek yoksa, özgürlük, adalet yoksa BARIŞ DA YOK!" sloganı, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerin olduğu kadar Kürt halkının da en fazla öne çıkardığı slogan olmalıdır. Zaten Diyarbakır serhildanı, Kürt halkının bu haykırışının somut göstergesidir. Kürt burjuvaları ve onların her renkten siyasal temsilcisinin ileri sürdüğü "barış" endeksli oyalama politikaları, bu serhildanın altında kalmıştır.

Sürecin sadece emperyalist-faşist saldırılar boyutunu görmek ve bunlardan yakınmak bizim işimiz değildir. Karşı-devrim, kendi karakterine uygun davranmaktadır. Komünist öncü ve bir bütün olarak devrim cephesi de kendi üzerine düşeni yapmakla yükümlüdür. İşçi ve emekçilere, Kürt halkına karşı sorumluluklarını yerine getirmekle karşı karşıyadır. Bize düşen görev budur. O

İlyas Aktaş'ın Kanlı Devletidir

Mart ayı içinde 14 HPG gerillasını kimyasal silahlarla katleden faşist diktatörlük, kitlelerin gerilla cenazelerini sahiplenmesini hazmedemeyerek, Diyarbakır'daki cenaze töreninde kitlelerin üzerine ateş açarak, insanları katletmişti. Bu cenaze törenini izlerken, başına aldığı kurşunla ağır bir şekilde yaralanan Devrimci Demokrasi Diyarbakır bürosu temsilcisi İlyas Aktaş, 14 Nisan'da bulunduğu hastanede yaşamını yitirerek, ölümsüzleşti.

İlyas Aktaş, devrimci bir gazeteciydi ve görev başındayken ölen ilk gazeteci de değildi. Devletin ısrarla, kitlelerin açtığı ateş sonucu öldü açıklamalarının aksine, ateşin çok yakın bir mesafeden ve karakol önünden açıldığı hem görgü tanıklarınca hem de otopsi raporlarınca açıklığa kavuştu. Metin Göktepe için, "Duvaradan düştü öldü" diyenler, Musa Anter'leri katledenlerden farklı bir açıklama beklemezdi de. İlyas Aktaş da tıpkı kendisinden öncekiler gibi görev başındayken, devrimci gazetecilik sorumluluğunu yerine getirmek için, haberi izlemek için bulunduğu Diyarbakır'da katedilen gazeteciler arasında yerini aldı. Yeni TMY'yi daha çıkmadan sokaklarda uygulamaya koyan faşist diktatörlük, basın açıklamalarına saldırarak, cenazeleri sahiplenilen kitlelerin üzerine ateş ederek, kurumları basarak, basın açıklamasında gözaltına aldıklarını, tutuklayarak uygulamaya soktu bile. Keza faşist beslemelerini, yeri geldiğinde devrimcilerin, demokratların üzerine salarak, kendi elini de temiz tutma uğraşı içinde. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar, yüzlerini hiçbir şekilde gizleyemiyorlar. İlyas Aktaş'ın kanlı yüzü ve kafasındaki kurşun yarası da bunun delilidir.

Devrimci Demokrasi muhabiri İlyas Aktaş'ın cenazesi Diyarbakır'da yapıldı. İlyas Aktaş, tıpkı Metin Göktepe gibi, Musa Anter gibi kitlelerin bilincinde ve gönlünde yaşamaya devam edecektir.

İşçi sınıfının sendikalaşma çabaları artıyor

HAVA DÖNÜYÖR!

İşçi sınıfı, son aylarda hareketli. En öne çıkan sorun ise, sendikalaşma istemi, bu doğrultudaki girişimler. Tekstil, Kağıt, Deri, Metal gibi sektörlerde işçilerin sendikalaşma girişimleri nedeniyle fabrika önlerindeki direnişler arttı. Patronlar, her zamanki gibi sendikalaşma faaliyetine karşı, işten çıkartma kartına başvuruyorlar. Fakat işten çıkarmalar, polis baskısı vb. saldırılar, işçi sınıfının sendikalaşma arzusunu ve direnişini kıramıyor. Aksine sendikal örgütlülük, ileriye doğru bir ivme kazanmış durumda. İşçiler, sabırla, inatla sendikalaşma çalışmalarını sürdürüyor, uzun zamana yayılmasına rağmen direnişlerine devam ediyor.

Dünyanın çeşitli ülkelerinde işçi sınıfı, yüzyıllık kazanımlarının eritilmesine, hak gasplarına, grevlerle, sokak çarpışmalarıyla karşılık veriyor. Avrupa genelinde li-man işçilerinin talepleriyle burjuvaziyi dize getirmeleri; Almanya'da burjuvazinin her TİS sürecinde "şartlarımızı kabul edin, yoksa fabrikayı Doğu Avrupa'ya, Asya'ya taşıyız" tehdidine metal işçilerinin grevle yanıt vermesi; Fransa'da, gençleri iki yıl 'deneme' olarak çalıştırma yasasına karşı öğrencilerin başlattığı, işçilerin desteklediği günlerce süren sokak eylemleriyle burjuvaziye geri adım attırmaları, son bir yıl içinde yaşanan örneklerdir.

Ülkemizde de, geçen yıl SEKA direnişiyle en üst noktaya çıkan, ardından Seydişehir ve Tekel'e devam eden özelleştirme karşıtı eylemler, fabrika işgalleri, barikatlar vb. işçi sınıfının giderek daha militan eylemlere yöneldiğinin göstergeleri. Öte yandan, ağır çalışma koşulları, ücretlerin düşüklüğü, artan hak gaspları ve idari baskılar, işçileri daha fazla örgütlenmeye sevk ediyor. İrili-ufaklı bir çok işyerinde sendikalaşma faaliyetleri artmakta, bu doğrultuda önce alttan alta, ardından kıran kırana bir savaş yürütülmektedir. Bu durum, sınıf içinde örgütlenmek için de elverişli bir ortam sunuyor. Hava dönüyor, rüzgar işçiden yana esiyor.

-I-

Sendikal örgütlülüğün önündeki zorluklar

İşçi sınıfının örgütlenme, toplantı, gösteri gibi en temel hakları gaspedilmiş durumdadır. Özellikle de örgütlenmesinin önüne getirilen bir dizi faşist yasa ile, işçi sınıfı karşı karşıya.

İşçiler, sendikal örgütlenmeye adımını atar atmaz, karşılarında yüzde 51 barajını, noter şartını buluyor. Ardından 2821-2822 sayılı TİS, grev, lokavt yasası gibi faşist yasalarla karşılaşılıyor. Yasalar, tamamen patronların lehine göre düzenlenmiş. Greve karşı lokavt hakkı, devletin patronlara hak olarak sunduğu en önemli kozları. Lokavt yasası, sınıfın önünde ciddi bir engel olarak varlığını koruyor. Ayrıca "milli güvenliği tehdit" denilerek, güvenlikle hiç ilgisi olmadığı halde, grevler erteleniyor. İşçi kıyımı, sınıfın başında bir gilyotin gibi çalışıyor.

Sendikal örgütlenme girişimlerine karşı, patronların ilk başvurdukları silah da, işten çıkarma oluyor. Bunun üzerine fabrika önlerinde başlayan direnişlere, bu kez polisler saldırıyor, ardından gözaltılar başlıyor. Fabrika önlerinde toplu direnmek, çadır kurmak bile yasak. Diğer taraftan varolan sendikal örgütlülüğü dağıtmak ve yeni sendikalaşmaların önünü kesmek için de, esnek üretim, özelleştirme, taşeronlaştırma, kayıtsız sigortasız çalıştırma vb. saldırılar artarak devam ediyor.

Örgütlenme, toplantı ve gösteri hakkı, yasalarla, onun aşıldığı yerde polis zoruyla engelleniyor. Böylece sendikal örgütlenme için bile, faşizme karşı dışı dış bir mücadele gerekiyor. İşçi sınıfının örgütlenme mücade-

lesi, faşizme karşı mücadeleyi şart kılıyor. Bunların bir-birleriyle olan bağı, bizzat yaşam içinde görüldüğü, yaşanıyor. Bu durum ne kadar bilince çıkarılırsa ve hazırlıklar ona uygun yapılırsa, örgütlenme hakkının elde edilmesi de o ölçüde kolaylaşacaktır.

Fabrika yasaları

Çıkarılan yeni iş yasasında (kölelik yasası) "esnek üretim" yasallaştı. Zaman-mekan kavramı ortadan kaldırıldı. Yani patron, keyfine göre işbaşı yaptırıp, paydos edebiliyor. İşçileri başka bir patrona, başka bir işyerine bir makine gibi kiralayabiliyor. "Telaflı çalışma" adı altında, hafta sonu, gece demeden işçileri çalıştırabiliyor. "Sözleşmeli personel" uygulamasıyla kısa süreli sözleşmeler yaparak emeklilik sistemini, kıdem tazminatını neredeyse olanaksızlaştırıyor vb... Bunlar, yasanın patronlara sağladığı imkanlardan sadece bir kaçı. Her bir maddesi, yoğun işgücü sömürsünü dayattığı gibi, örgütlenmenin önünü de kesiyor. Özellikle de işçilerin örgütlenmesini engellemek, varolanları dağıtmak için patronlara büyük avantajlar sunuyor.

Esnek üretim, üretimi olabildiğince esnekleştirerek parçalara bölen, fason zincirleme sistemidir. Burjuvazi, bu sayede ucuz işgücü ve maliyet ile daha fazla kar elde ederken, işçileri de birbirinden yalıtarak örgütlenmenin zeminini kaldırmaya çalışıyor. Böylece emperyalizmin "böl-parçala-yönet" yöntemi, bizzat üretime taşınıyor. Zaten merkezi bilgisayara bağlı bant sistemiyle, bilgisayardan hızı artırarak, işçiyi yanındaki arkadaşıyla konuşamaz, bakışamaz hale getiriyorlar. Öte yandan taşeronlaştırma yaygınlaştırılarak bir fabrika içinde on şirket kurarak sendikal örgütlenmenin önü bu yolla da kesiliyor. İşçiler bir patronla değil, onlarca küçük patronla karşı karşıya bırakılıyor ve baraj sorunu aşılmaz bir hale getiriliyor.

Çalışma koşulları bu kadar parçalara bölünmüşken, bir işçiyi başka bir şirkete kiralama yöntemi, mekan sorununda da yerleşik hali ortadan kaldırıyor. Örneğin sendikal örgütlülüğü örmeye çalışan öncü bir işçiyi, patron fark ettiğinde başka bir fabrikaya kiralarak sendikal faaliyetin önünü kesebiliyor. Keza "telaflı çalışma" ile günlerin, saatlerin, patronun keyfine göre belirlenmesi, bir bütün olarak kuralsız çalışmanın dayatılması, örgütlenmeye dönük en ciddi saldırılar olarak karşımıza çıkıyor. "Performansa göre çalışma" ile işçiler arasına sokulan rekabet, güvensizliği ve bireysel hareketi körüktüyor. "Sözleşmeli personel" uygulamasıyla kısa süreli iş sözleşmeleri (ki bunun en aza üç ayı deneme adı altında kayıtsız sigortasız çalıştırmadır) girdi-çıkıtları kolaylaştırma, örgütlenmede sıkıntılar yaratıyor. Böyle yerlerde sigortalı ve sendikal çalışmayı birlikte örgütlemek gerekiyor.

Burjuvazinin ideolojik saldırıları

Burjuvazi, sadece yasaları, polis copu, yargısı ile değil, ideolojik kültürel olarak da sınıfın örgütlenmesini engellemeye, onu zehirlemeye çalışıyor. "Her şey ülke çıkarları için", "hepimiz aynı gemideyiz" vb. yalanlarla burjuva devleti sahiplendirmeye, sınıf farkını gözlerden gizlemeye çalışıyor. Fabrika ve işyerlerinde de "her şey işyeri için", "en büyük fabrika bizim fabrika" vb. sloganlarla, bilinçleri çarpıtmaya uğraşıyor. "Kalite çemberleri", "sıfır hata" gibi yöntemlerle sınıfın sadece kol gücünü değil, beynini de sömürüyor. Medya, işyeri eğitimi amaçlı organizasyonlar da devreye giriyor ve işçi sınıfı her yönden kuşatılıyor. Bütün bu yöntemlerle sınıfın kendi ideolojisiyle buluşmasını ve o doğrultuda örgütlenip mücadele etmesini engellemeyi hedefliyorlar.

Hiç kuşkusuz bunların içinde en etkili olanı, sendika ağalarının, burjuva ideolojisinin hizmetine sokulmasıdır. Ontar, sadece TİS'leri satmakla kalmamakta, burjuva ideolojisinin sınıfa taşımaktadır. Sendikaları, mücadele okulları olmaktan çıkarıp, burjuvazinin hizmetine sokmuşlardır. Zaten yaşamları burjuva yaşam, düşünceleri burjuva düşüncüdür. Sendikacıları bu duruma düşüren burjuvazi, işçi sınıfının sendikal örgütlülüğe yöneldiği yerlerde ise, sendika ağalarının yaşamını göstererek temel örgütlenme araçları olan sendikalardan uzaklaştırmaya çalışıyor.

Burjuvazinin, çeşitli yöntemlerle geliştirdiği ideolojik-kültürel saldırılarına karşı mücadele, faşist iş yasaları veya polis-jandarma gibi kolluk güçlerine karşı mücadeleden daha zor ve uzun sürelidir. Sınıfın örgütlenme mücadelesi, burjuvazinin ideolojik saldırılarına karşı mücadeleyi en başa yazmayı gerektirir. İşçi sınıfının bilinçlenmesine, kendi ideolojisiyle tanışıp donanmasına büyük önem verilmelidir. Örgütlenmesini kalıcı hale getirmenin tek yolu budur.

-II-

İşçileri örgütlenmeye yönelten etkenler

Direnşte olan Serna Seral (tekstil), Has Alüminyum (metal), Okaş Mukavva Kağıt (kağıt), Tuzla Organize Sanayi'de Cevahir ve Dünya deri fabrikaları, Gönen'de deri fabrikası, Mersin ve Bursa'da metal sektörüne ait fabrikalarda sendikal faaliyet nedeniyle direnişler sürüyor.

Sendikal örgütlenme nedenleri olarak bütün fabrikalarda öne çıkan, düşük ücret, ağır çalışma koşulları ve idari baskılardır. Hatta bazı işyerlerinde sendikayı işyerine sokma amacı, kıdem tazminatını alma fikriyle başlayabiliyor.

Emperyalist-kapitalist sistem, girdiği krizin faturasını işçi sınıfına yüklemeye çalışıyor. Üretim maliyetini düşürme adına hep işçi ücretleri düşürülüyor, TİS görüşmelerinde "sıfır sözleşme" dayatılıyor. Sendikaların olmadığı yerlerde, ücretler daha düşük ve her işçiyi ayrı uygulamaya tabi tutuyorlar. Düşük ücret ve ağır çalışma koşullarına eklenen hakaret ve horlanma ise, işçileri daha çok öfkeliyor. Bir kağıt işçisi, "eskiden de ücretlerimize fazla zam yapılmazdı ama bu kadar hakarete maruz kalmazdık" diyor. Tekstil işçisi de, "bunca çalışmanın karşılığını alamadığımız gibi bir de müdürlerin, şeflerin hakaretleri artık kabul edilir değil. İnsan yerine konmuyoruz" diyor.

Öte yandan ağır ve uzun çalışma koşulları, sosyal yaşamlarını yok etme noktasına getirmiş durumda. "O kadar ağır çalışma koşullarımız var ki, eve gider gitmez kendimi yatağa atıyorum, ailemle ilişkim kesilmiş durumda" diyor bir tekstil işçisi. Bir başkası: "yarım saat öyle molamız var. Yemek sırasına giriyorum 15-20 dakika sonra sıra geliyor, tuvalete gidemiyorum. Tüvalet sırasına girsem, yemeğe gecikiyorum." diyor.

Bütün bunlar, işçileri arayışa, sendikalarda örgütlenmeye yönlendiriyor. Bu, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme çabasıdır. İnsanca yaşam özleminin, değer görme isteminin mücadelesidir. İşçilerin, "robot değiliz, insanız" haykırışı, bunun en somut ifadesidir.

Sınıfın özgüven sorunu

Burjuvazi bu denli saldırma cesaretini, işçi sınıfının örgütsüzlüğünden alıyor. İşçi sınıfı kendi özgücüne, sı-

nıfsal gücüne güvenmek yerine, bireysel kurtuluş yollarını arıyor. Ama yaşam deneyimi, kısa sürede bireysel kurtuluş çabalarının nafiye olduğunu gösteriyor. "Tazminatımı alıp, işyeri açarım" düşüncesiyle hareket edip çıkışını alanlar, şimdi perişan durumdadır. Ya da işverene yaranma adına hareket edenler, bir süre kullanıldıktan sonra bir çöp gibi atılıyorlar. İşçiler bütün bunları görüyor. Ama her şey, güven sorununda düğümleniyor. Bu yüzden örgütlenme adımı atmakta tutuk kalıyorlar. "Biri çıksa da sendikal örgütlülüğü başlatsa" düşüncesi ile birbirlerini bekliyorlar. Hatta bu yönde girişimde bulunanlara, önce "kendini işten attırmak için mi" kuşusuyla yaklaşıyorlar. Ta ki güven verene dek...

Elbette bu durum, burjuvazinin ideolojik-politik saldırılarının yanı sıra, komünist ve devrimcilerin sınıfla bağlarının zayıflığıyla ilintili. Fabrikaların kapatılması, öncü işçilerin işten atılması, örgütlenme sorununu iyice derinleştiriyor. Varolan sendikaların işçileri örgütlemek gibi bir çabaları olmadığı gibi, örgütlenmeye çalışan işçileri de bozmaya kalkıyorlar. Buna rağmen işçi sınıfı içinde örgütlenme isteği artıyor. Örgütlü bir kimlik arayışı içerisindedir. Örgütlendikçe de kendilerine güvenleri pekişiyor.

Örgütlenen işyerleri gösteriyor ki, ya buralardaki işçiler bir biçimde devrimcilerle bağ kurmuş; ya da devrimci, demokrat işçilerin öncülüğünde örgütlenmeyi sağlamışlar. Cılız da olsa kimi yerlerde işçiler kendiliğinden sendikal örgütlenmeyi başarmışlar. Çoğunluğu sağladuktan sonra sendika şubelerine başvurmuşlar. Varolan sendikalar, örgütsüz işyerlerini örgütlemek için hiç bir çaba göstermemişler.

İşçiler, örgütlenmek için biraraya geldikçe, toplantılar yaptıkça, hem öğreniyor, hem de birbirlerine güvenleri artıyor. "Bizi insan yerine koymayan işveren, bu örgütlülüğün sonrakı farklı davranmaya başladı. İhtiyaçlarımızı sormaya başladılar" diyor Serna Seral'den bir işçi. Halkalı Kağıt eski baştemsilcisi de "Bizim işyerine sendika gelmeden önce patron ve müdürler hakaretler yağırdırdı, sendika geldikten sonra 'kolay gelsin, nasılsınız' demeden geçmiyorlar" diyor. "Bazı arkadaşlar tuvaletlerde gizli sigara içerlerdi, örgütlenme faaliyeti belli bir aşamaya geldikten sonra, bu arkadaşlar artık açıktan içiyorlar" diyor bir kağıt işçisi.

Bu örnekler de gösteriyor ki, örgütlenmeyle birlikte hakaretler de kesiliyor. İşçiler, kolektif hareket etmenin, sınıf olarak davranmanın onlara neleri kazandırdığını görüyor, kavıyorlar. Örgütlülüğün değerini daha iyi anlamaya başlıyorlar. Başlangıçta ücretler ya da çalışma koşulları için örgütlenme ihtiyacı, giderek sınıf olarak patronların karşısına dikilme, bir güç olduklarını gösterme bilincine dönüşüyor.

-III-

Engelleme çabalarına karşı mücadele yöntemleri

Patronlar, sendikal faaliyetten dolayı işten atmanın yanı sıra, işçileri sendikadan istifaya zorluyorlar. İş örgütlülüğü dağıtmak için, çeşitli vaatlerle satın alma, ailelerini devreye sokma gibi yöntemler geliştiriyorlar.

Patronların bu yöntemlerine karşı sendikacıların tutumu ise, işçilere mahkemeleri adres olarak göstermek oluyor. Direniş yerine yasalarla sınırlı mücadeleye yöneltiyorlar. İşten atılan işçilere; "imzanızı atın, çıkışınızı alın, yalnız imza attığınız kağıda hukuki haklarınızı saklı tutuyorum yazın" diyorlar.

Oysa imzayı atmak, kendi isteğiyle çıkışını almak anlamına geliyor. İşe iade mahkemesi açılabilir (ki sendikacıların yönlendirdiği, işverenin de istediği budur) mahkemelerin nasıl işlediği herkesin malumudur. Aylarca mahkeme koridorlarında dolanmak ve onun ekonomik faturasını karşılamak da cabası.

Bu düzende hukuk, devleti elinde bulunduran burjuvazinin çıkarları doğrultusunda oluşturulmuştur. Herhangi bir yasayı değiştirmek veya geri çekmek bile, kıran kırana bir mücadeleyi gerektirir. İşte Fransa bunun son örneğidir. Gençlerle işçilerin yaklaşık iki ayı bulan boy-

kot, işgal, grev, sokak çatışmaları ile yasa geri çektiler. Ülkemizde de 15-16 Haziran büyük işçi direnişleriyle işçiler, sendikalarını kapatma girişimini durdurmuşlar, "faşizme ihtar" eylemiyle DGM'leri kapatmışlardır. Geçen yıl SEKA işçileri, yasalarla hareket edip fabrika işgalini başlatmamış olsaydı, hiçbir şey elde edemezdi. Keza Adana ve Malatya'da Tekel fabrikalarının kapatılmasını durduran mahkemeler değil, işçilerin eylemleri oldu. Kısaca, işçiler kendilerini varolan yasalarla sınırlamayıp eylemleriyle güçlerini ortaya koymadıkları sürece, hiçbir kazanım elde edemezler. Tarih bunun örnekleriyle doludur.

Sendikalaşma girişimlerinden dolayı işten atılan işçiler de hiçbir şeye imza atmadan direnişe geçmelidir. Zaten bugün direnişlerin sürdüğü yerler, işçilerin çıkışlarını almayarak direnişi geçtikleri yerlerdir. Yapılması gereken budur. Çıkış almak, "hukuksal yolla mücadeleyi sürdürmek", kazanılan iş birliği, örgütlülüğü dağıtır. Patronların baskısı artar ve sendikadan istifaya zorlamanın malzemeleri çoğalır. İnisiyatif, işçilerin elinden çıkar, patronlara geçer.

Oysa direniş, güven ve saygınlık kazandırır. Direniş devam ettiği sürece "hukuksal mücadele"yi kazanma şansı da artar. Caydırıcı olan, geri adım ettiren; iş örgütlülüğün sağlamlığı ve üretimden gelen gücün kullanılmasıdır. Böylesi anlarda, üretimi durdurmalı, kilit noktaları işgal etmeliyiz. Bunu başaramıyorsa, işten atılan işçiler kapı önünde direnişe geçmeli, içerdeki işçiler de işten atılanların geri alınması ve sendikadan kabulü için eylemleri yükseltmelidir. İşe giriş çıkışlarda slogan atmak, çalışırken taleplerimizi yazan kokartlar takmak, işe geç başlamak, üretimi yavaşlatmak, belli saatlerde durdurmak gibi, giderek yükselen bir eylem hattı izlenmelidir.

Direniş sürecinde patronların oyunlarından biri de direnişi kırmak için yeni işçi alımlarını başlatmaktır. Bu işçileri fabrikaya sokmamak gerekir. Onları da direnişe destek vermeye çağırmalı ve bunu başarmalıyız. Bunlarda yol alamayan patron, makineleri, malları fabrikadan çıkarmaya çalışır. Buna kesinlikle izin vermemeliyiz.

Örgütlenmenin her aşaması, yasal engellerle ve baskılarla dolu. Barajı aşip yetkiyi alıyoruz, bu kez işten atma, polis copu, işverenin yetkimize itirazı vb. engellerle karşılaşyoruz. İşveren, yetkimize itiraz ettiğinde mahkeme mahkeme süreci uzatılıyor. Süreci uzatarak işçileri yıldırmaya çalışıyorlar. Üretim devam ettiği sürece, mahkemelerin uzaması, patronların işine geliyor. Fakat üretimi durdurursak, patron mahkemeye gerek duymadan kabul etmek zorunda kalacaktır.

Kazanmanın yolu

Örgütlenmemizin önünde bunca faşist yasa ve engel varken, mücadelemizi ekonomik mücadele ile sınırlayabilir miyiz? "Biz ekmek kavgası veriyoruz, gerisi bizi ilgilendirmez" diyebilir miyiz? En küçük bir hak arayışımızda karşıımıza faşist yasalar ve kolluk güçleri çıkıyorsa, ekonomik mücadele, siyasal mücadeleden kopuk yürütülebilir mi?

Patronlar karşımıza sınıf olarak çıkıyor ve ortak hareket ediyorlar. Politika, sınıfların çıkarlarını güder. Sendika faaliyeti yürüten işçiler de kazanmak için, politik davranmak zorundalar.

Bu süreç, tek bir fabrika, tek bir patrona karşı mücadele olarak algılanmamalıdır. Bu, burjuvazi ile işçi sınıfının karşı karşıya geldiği bir sınıf savaşıdır ve hedefe ücretli kölelik sistemi çakılmalıdır. İşçi sınıfına kazandıracak olan en önemli şey, sınıfa karşı sınıf tavrıyla hareket etmektir.

Mücadelemiz; sınıftan yaşamsal ve düşünsel olarak uzaklaşmış ve temel mücadele aracımız sendikalarımızı burjuvazinin hizmetine sokmuş sendika ağlarına da yönelmelidir. Sendikalarımıza sahip çıkmalıyız. Sendikalarımızı ne büyük zorluklarla, nice bedeller ödeyerek kazanıyoruz. Devrimci işçileri sendika yönetimine getirmeli, Devrimci Sendikal Birliklerde örgütlenmeliyiz. Sendikamızın bir sınıf sendikası olarak çıkarlarımızı savunması, ancak bu şekilde sağlanabilir. ○

DSB İşçi Bülteni çıktı

Sendikalaşan 12 işçi işten atıldı

Sarıyer Bahçeköy'de kurulu bulunan Metraco Şirketi'nde çalışan 12 işçi, DİSK'e bağlı Tekstil-İş Sendikası'na üye oldukları için işveren tarafından işten atıldılar. Jandarma, mahalle muhtarları ve işverenin baskılarına rağmen işçiler sendikalaşma mücadelelerini sürdürüyorlar.

Metal işçilerinin sendikalaşma mücadelesi

Tuzla Aydınlikköy'de bulunan MİTO A.Ş.'de çalışan 11 işçi, DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atıldılar. İşçiler 3 Nisan'da fabrika önünde direniş başlattılar. Direnişçi işçilere içeride çalışan işçiler de yemek boykotu ve değişik eylemlerle destek verdiler.

Arat Tekstil'de işçi kıymı

Adana Hacı Sabancı Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan Arat Tekstil, Uzakdoğu rekabeti gerekçe göstererek 138 işçiyi bir anda kapının önüne koydu. 189 işçiyi ise fason adı altında başka bir şirkete nakletti.

Lastikte grev kararı alındı

DİSK/Lastik-İş Sendikası'nın Goodyear, Türk Prellisi ve Brisa lastik fabrikası işverenleriyle yürüttüğü TİS görüşmeleri uzlaşmazlıkla sonuçlanınca, Lastik-İş fabrikalara grev kararını astı. Buna karşılık lastik işverenleri de lokavt kararını astı.

İşverenler 3 bin 500 işçiyi kapsayan TİS görüşmelerinde büyük hak kayıplarına neden olacak dayatmalarda bulundu. Lastik patronları, esnek çalışma dayatırken, işe ilk girenin ücretini düşürüp geçici işçi çalıştırmayı dayatarak, mevcut çalışan işçilerin iş güvencesine dönük büyük bir saldırıya hazırlanıyor. İşlerini kaybetme tehlikesini gören lastik işçileri, sendikaya mücadeleye bir an önce başlaması için baskı yapıyorlar. Fabrikalarda çalışan taşeron işçilerle ve Kocaeli'de diğer sektörlerde çalışan işçilerle mücadelenin birleştirilmesi gerektiğini söyleyen işçiler, grev yasaklanırsa bile grevi sürdüreceklerini ilan ediyorlar.

Gıda-İş'e kapatma kararı

Bakırköy 2. İş Mahkemesi, DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikası'na kapatma kararı verdi. Karara gerekçe olarak ise, sendikanın 13-14 Aralık 2003 tarihinde yapılan genel kurulunda seçilen bir kısım yöneticisinin 10 yıllık işçilik kıdemlerinin olmaması gösterildi. Gerçekten de 12 Eylül'ün 2821 sayılı faşist Sendika Yasası'nda böyle bir hüküm bulunuyor. Ancak, bu hüküm 3 Ekim 2001 tarihinde Anayasa'dan çıkartıldı ancak, Sendikalar Yasası'ndan çıkartılmadı. Bu durumda dikkate alınması gerekenin Anayasa olduğunu belirten DİSK karara itiraz etti.

Tekstil işçileri hakkını aradı

İstanbul Güneşli'de kurulu bulunan Duygu Tekstil'de çalışan işçiler, birikmiş ücretlerini alamadıkları için fabrika önünde direniş başlattılar. Direnişten sonra fabrikanın adını Dilan Tekstil olarak değiştiren işveren 2 işçiyi hakkını istediği için işten atarken, 16 işçi de ücretlerini alamadıkları için işten ayrıldı.

Ülkemizde 1 Mayıs...

Hak gasplarına ve emperyalist savaşa karşı emekçiler alandı...

2006 1 Mayıs'ı, Amerika'nın İran ve Suriye'yi de saldırı hedefine aldığı, AKP hükümetinin eğitim ve sağlık hakkını gaspeden yasaları bir bir çıkardığı, özelleştirmelerin hız kazandığı bir dönemde gerçekleşti. Sendika bürokrasisinin 1 Mayıs'ın tüm bu saldırılara cevap olabilmesi için hiçbir hazırlık yapmamasına rağmen, ülkemizde ve dünyada emekçiler alandı...

İstanbul

Sabah saatlerinden itibaren Kadıköy'e gelen emekçiler, üç ayrı koldan Kadıköy Meydanına girdi.

Haydarpaşa Tren Garı, Tepe Natilius ve Numune Hastanesi'nden alana giren yaklaşık 40 bin emekçinin kortejlerinden yükselen ortak ses, yeni çıkan saldırı yasaları, Irak işgali ve olası İran saldırısı oldu.

Tepe Natilius kolunda, KESK ve DİSK yer aldı. Sendikaların ardından ise DTP, ESP, EMEP ve SDP yürüdü. DİSK korteji içinde en kalabalık korteji, Genel-İş, Birleşik Metal-İş ve Petrol-İş oluşturdu. Birleşik Metal sendikasında örgütlü işçiler, mitinge kendi fabrika pankartları ile katıldılar. Grev karan alan Lastik işçilerinin korteji ise coşkusuyla dikkat çekiciydi. Nakliyat İş, DİSK Tekstil, Sosyal İş, Gıda İş, Dev Sağlık İş, DİSK Basın İş de DİSK kortejinde sıralanan diğer şubelerdi. KESK kortejinde ise ana gövdeyi Eğitim Sen oluşturdu. BES'li emekçiler, faşist saldırıları gündemlerine almışlardı. Sağlık hakkına yönelik ciddi bir saldırı olmasına rağmen Sağlık ve Hizmet Emekçileri Sendikası SES, mitinge çok düşük bir katılım sergiledi. Tüm Bel Sen, Haber Sen, Orkam Sen, Kültür Sen de KESK korteji içinde yer alan sendikalar.

KESK ve DİSK'in ardından, alana "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği kazancak" pankartı ardında DTP, ESP, EMEP ve SDP yürüdü. DTP kortejinin önünde yürüyen "Barış Anneleri'nin kortejinde operasyonların durdurulması talebi öne çıktı. YÖGEH gençlerinin kalabalık bir katılım sergilediği mitingte, DTP kitlesi güçlü bir katılım göstermemişti. Toplumsal Özgürlük Platformu, İşçi Mücadelesi, Anarşist Komünistler, Boğaziçi Üniversitesi Öğrencileri, Otonomlar, Kara Blok ve Köz de bu koldan yürüyerek alana girdiler.

Türk İş ise Numune Hastanesi yolundan alana girdi. Türk-İş kortejinde her sene olduğu gibi bu yıl da ana gövdeyi Belediye İş oluşturdu. Tez Koop İş ise militan ve kitlesel duruşuyla dikkat çekti. Tuzla Deri İş ise kitleselliği ve coşkusuyla alanda yerini aldı. Petrol-İş, Tes İş, TÜMTİS, Harb İş, Hava İş de diğer sendikalar.

Türk-İş'in arkasından alana giren Partizan ve ÖDP'nin ardından alana Devrimci 1 Mayıs Platformu girdi. 1 Mayıs'ın mitinginin en görkemli ve coşkulu kortejini oluşturan Devrimci 1 Mayıs Platformu, arama noktasına kadar kendi ses aracından yürüttüğü programı ile alana girdi. Platform bileşenleri kendi pankartlarının yanı sıra, ortak talepleri içeren pankartları da kortejlerinin önünde taşıyarak uyumlu bir görüntü sergilediler. İbrahim Kaypakkaya resimli flamalarıyla Demokratik Haklar Platformu, Bölgesel İşçi Platformları ile BDSP, Marks, Engels, Lenin ve Stalin resminin olduğu pankartla yürüyen Proleter Devrimci Duruş, Mehmet Akif Dalcının resmini taşıyan, temsili milisleriyle Haklar ve Özgürlükler Cephesi... Yaklaşık mart ortasından itibaren çalışmalarını yürüten Devrimci 1 Mayıs Platformu, 1 Mayıs mitinginin en kitlesel ve militan kolunu oluşturdu. Yürüyüş kolu boyunca kendi programı ile kitlelere seslenen Platform, Gece Tutuştu Müzik grubundan 1 Mayıs marşını dinlediler. Proleter Devrimci Duruş, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in resminin olduğu pankart ile alana girdi. Arkasından ihtilalci komünistlerin Merkez Komite şehitleri olan M.Fatih Öktülmüş, Osman Yaşar Yolbaşcan, İsmail Cüneyt ve Sezai Ekinci'nin resimlerinin olduğu pankart taşındı. Devrimci Sendikal Birlik ve Osman Akgün Kültür-Sanat Merkezi'nin de yer aldığı kortejde sık sık hak gasplarına ve emperyalist savaşa karşı sloganlar atıldı. Kadıköy meydanına asılan TİKB(B) pankartı, 1 Mayıs mitingine ihtilalci komünistlerin selamı oldu.

Kadıköy 1 Mayıs'ının üçüncü kolu Haydarpaşa idi. Burada en önde TMMOB, TTB, Eczacılar ve diğer meslek örgütleri yer aldı. Ardından HKP ve SHP geliyordu. Haydarpaşa yürüyüş kolunun en kalabalık grubu Halkevleri oldu. Bu koldaki diğer bir grup Sosyalist Emek Hareketi'yd. PSAKD ve Divriği Kültür Derneği'nin ardından son olarak Devrimci Hareket Dergisi yerini aldı.

Arama noktalarından sonra alana girdi. Bütün grupların alana girmesinin ardından başlatılan mitingde, saygı duruşu sırasında Nazım'ın kendi sesinden şiir okundu.

Açılış konuşmasını DİSK Genel Sekreteri Musa Çam yaptı. Musa Çam'ın ardından DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, bir konuşma yaptı. Çelebi'nin konuşmasını Devrimci 1 Mayıs Platformu ısıklarla protesto edildi.

Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın ve KESK Genel Sekreteri Abdurrahman Taşdemir'in konuşmaları da protestolarla karşılaşıncı Edip Akbayram'ın konserine geçildi. Alanda işçilerin dağılmaya başlamasıyla kısa kesilen konserin ardından miting sona erdi.

Taksim

Mücadele Birliği Platformu tarafından Taksim'de kutlanan 1 Mayıs'a polis azınca saldırdı.

"Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan, Mücadele Birliği", "Ölüm Orucu Sürüyor, Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri", "Dünya Emekçinin Olacak, Devrimci İşçi Komiteleri" pankartları açıldı.

Meydanda bir basın açıklaması okundu. 1 Mayıs Marşı'nı okuduktan sonra dağılacaklarını söyleyen kitleye, onları çembere almış durumda olan çevik kuvvet polisleri biber gazı sıkarak saldırdı. Yaklaşık 35 kişiyi polis araçlarına bindiren çevik kuvvet, otobüslerde de saldırmaya devam etti. Gözaltına alınanlar, Gayrettepe Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüler. 2006 1 Mayıs'ının İstanbul'da kutlandığı bir diğer alan da Kartal Meydanı oldu. TKP yaklaşık 3 bin kişiyle 1 Mayıs'ı Kartal'da kutladı.

Ankara

Ankara'da 7 bin emekçinin kutladığı 1 Mayıs, Tandoğan Meydanı'nda gerçekleşti. Meydana İzmir Caddesi ve Tren Garı önünden olmak üzere iki ayrı koldan giren emekçiler yürüyüş boyunca hemen hemen her kortej kendi taleplerini anlatan pankart ve flamalarla yağın yağmura rağmen coşkulu ve renkli bir görünüm sergiledi. DİSK, KESK, TTB ve Devrimci 1 Mayıs Platformu gibi devrimci yapılar ve kitle örgütleri İzmir Caddesinde buluşurken, Türk-İş, CHP, İşçi Partisi ve EMEP Tren Garı'nda buluşarak alana girdi. 1500 kişilik kortejiyle miting en kalabalık kortejini oluşturan Türk-İş, alana girdikten sonra İstiklal Marşı okundu. Tertip komitesini oluşturan kurumlar adına konuşmaların yapıldığı mitingte, Türk-İş adına Genel Başkan Salih Kılıç söz aldı. Kılıç konuşurken platformun en önünde duran Yol İş şapkaları ve Türk-İş flamalı bir grup "Sarı sendika istemiyoruz, Patron işbirlikçisi başkan istemiyoruz" diye bağırdı. 300 kişilik korteji ile yürüyen Hak İş ise yol boyunca mehter marşı çaldı.

İzmir

Bu yıl 1 Mayıs kutlaması İzmir'de yoğun polis baskısı altında kitleyi, yıldırma ya yönelik provokasyonlarla geçti. Emek

Platformunun, partilerin, devrimci yapıların ve öğrenci gruplarının katılımıyla gerçekleşen mitinge 5000'i aşkın kişi katıldı.

Geçen yıllara oranla poliseye uygulama ve engellemeler oldukça yoğun oldu. Saat 12'de Basmane, Konak (Eski Sümerbank önü) ve liman olmak üzere üç koldan başlatılan yürüyüşte her yıl kullanılan yürüyüş güzergahı kullanıma kapatıldı. Bu yıl yeni güzergah olarak 1. Kordon yolu verildi. Cumhuriyet Meydanı tamamen polis tarafından abluka altına alındı. Yürüyüş yoluna girilen arama noktasından geçişte polisin provokatif tavrı karşılığını buldu. İzmir polisi her yıl yaptığı gibi bu yıl da DTP kortejine gaz bombası ve coplarla saldırıya geçti. Ardından giriş noktaları kapatılarak 1 Mayıs alanı tam bir abluka içine alındı. Polis Gündoğdu meydanına çıkan üç ana koldan saldırısını sürdürdü. Alana girmiş olan sol gruplar bu planlı saldırıya karşılık direnişe geçtiler ancak Türk İş'e bağlı sendikalar alanı terk ederek saldırıya uğrayan kitleyi yalnız bıraktı. Alanda KESK'e bağlı birkaç sendika ve devrimci gruplar kaldı. 1 saati boyunca çatışarak devrimcilerin direnişiyle polis barikadı kaldırıldı ve dışarıda kalan gruplar alana girebildi.

Son derece planlı olan bu saldırılara rağmen 1 Mayıs kutlaması gerçekleştirildi. Alanda yapılan konuşmaların ardından Grup Gün İşçisi'nin konseri ile miting son buldu.

Adana

Adana 1 Mayıs kutlamaları, yaklaşık 5 bin kişinin katılımıyla gerçekleştirildi. Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu yakınında toplanan emekçiler Uğur Mumcu Meydanı'na kadar yürüdü. KESK Dönem Sözcüsü ve 1 Mayıs Tertip Komitesi Başkanı Güvenboğa yaptığı konuşmada, 1 Mayıs'ın işçi sınıfı ve tüm ezilenlerin birlik, beraberlik ve dayanışmada mücadele günü olduğunu ifade ederek, "1 Mayıs sığortasız, sendikasız, güvencesiz çalıştırılmaya yoksulluğa karşı, asgari ücretin insana yaşayabileceğimiz düzeye çıkarılmasını istedikimiz ve 8 saatlik iş günü talebimizi haykırdığımız bir gündür" diye konuştu. Konuşmaların ardından miting halaylarla ve türkülerle saat 14:00 gibi sona erdi.

Elazığ

Elazığ'da 1 Mayıs Emekçi Bayramı dolayısıyla İstasyon Caddesi'nde bir araya gelen kitleye polis ve faşistlerin saldırması sonucu 1'i ağır 3 kişi yaralandı.

Elazığ İstasyon Caddesi'nde düzenlenecek 1 Mayıs mitingine katılmak üzere Hozat Garajı'nda sabah saatlerinde bir araya gelerek yürüyüşe geçen Haklar ve Özgürlükler Cephesi üyeleri, polis ve faşistlerin saldırısına uğradı. Saldırı sonucu 15 kişi gözaltına alındı. İstasyon Caddesi'nde toplanan başka bir grup da polis ile faşist çetelerin saldırısına uğradı. Müdahale sonucu 1'i ağır 3 kişi yaralandı. Yaralılar Elazığ Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Malatya'da 1 Mayıs

"Daha güçlü 1 Mayıs'lar için ileri..."

KESK, TMMOB ve TEK-GIDA İş'in düzenlediği 1 Mayıs mitingi, Emeksiz Meydanı'nda yaklaşık 2000 kişinin katılımıyla yapıldı. Emeksiz Caddesinin çarşı merkeziyle birleştiği kavşakta toplanan kitle, kortejler oluşturarak sloganlarla miting alanına yaklaşık 500 metre yürüdü. Kortejde sırasıyla Tek-Gıda-İş, KESK, TMMOB, Tüm-Köy-Sen arkasında, Devrimci 1 Mayıs Platformu (PDD, DHP, HÖC, Partizan) onun da arkasında ESP, CHP, EMEP, ÖDP ve DTP yürüdü. Mitinge, Emekli-Sen ve özelleştirme kararı alınan Malatya Şeker Fabrikası işçileri, Yol-İş sendikası üyesi işçileri de katıldı. Platform tarafından davet edilmeyen ve alana alınmayacağı açıklanan karşı-devrimci İşçi Partisi alanda en arkada yerini aldı.

Miting alanına bütün kurumların girmesiyle başlayan mitingde saygı duruşu ardından 1 Mayıs marşı hep birlikte söylendi. Devrimci 1 Mayıs Platformu kürsünün tam karşısında yer aldı.

1 Mayıs Tertip Komitesi adına KESK Dönem Sözcüsü ve Eğitim Şube Başkanı Erdoğan Canpolat açılış konuşmasını gerçekleştirdi. Canpolat konuşmasında; "Ortaoğlu halkları, zengin enerji kaynaklarına sahip olmak suçmuş gibi bedelini kan ve gözyaşı ile ödüyor. Afganistan, Filistin ve Irak kanıyor; halkların yaşadığı acılar, insanlık tarihine kara bir leke gibi düşüyor. ABD şimdi de, Suriye ve İran'ı hedef göstererek, bölgede yeni çatışmalara zemin hazırlamaktadır. Türkiye'yi bu çatışma ortamının bir taşeronu haline getirme oyunları sürüyor" dedi ve şöyle devam etti; "Devleti küçültme adı altında başta eğitim, sağlık ve sosyal güvenlik olmak üzere kamu hizmetleri tasfiye edilmek, paralı hale getirilmek isteniyor. Ekonomiye IMF yön veriyor. Hükümet emekçilerin ve halkın taleplerini dikkate almıyor. SS ve GSS Yasa Tasarıları'nın milyonlarca insanın karşı çıkışına rağmen yasallaştırılması, bunun en somut örneğidir... Terörle Mücadele Yasası'yla yeni kısıtlamalara ve baskılara zemin hazırlanıyor. Türkiye'yi 21. yüzyılda sıkıyönetim zihniyeti ile yönetmek isteyenlerin önerisiyle hazırlanmış bir yasanın, en küçük hak arama eylemlerini bile 'terör' saymaması için bir neden yoktur". Canpolat konuşmasını; "Şimdi her zamankinden daha çok 1 Mayıs'ın resmi tatil olması için mücadele etme zamanıdır." diyerek bitirdi.

Canpolat'ın ardından, TMMOB ve Tek Gıda iş temsilcileri birer konuşma yaptı. Konuşmalar sonunda Proleter Devrimci Duruş ve diğer katılımcı kurumların gönderdiği mesajlar okundu. Ardından Demokrasi Platformu üyesi kurum temsilcilerine karanfiller verildi. Temsilciler kitleyi kürsüden beraber selamladılar. Daha sonra yapılan müzik dinletisiyle miting sona erdi.

Devrimci 1 Mayıs Platformu yürüyüş boyunca ortak sloganları hep beraber haykırdı. HÖC ün alana girişi sırasında yaşanan tartışmalarda, arama noktasını geçen PDD ve DHP alana girmeyerek HÖC kitlelerini bekledi. Devrimci dayanışmanın güzel bir örneği olan Devrimci 1 Mayıs Platformu gerek katılım gerekse de devrimci coşkusuyla ilgi odağı oldu.

Malatya'da kendi pankartımızla katıldığımız ilk kitle eylemi ve ilk 1 Mayıs olması yönüyle bizim için çok önemliydi. Önceki yıla göre daha coşkulu geçen 1 Mayıs'ın coşkusu her güne yayarak, daha güçlü ve tarihsel köküne denk düşen 1 Mayıs'ları yaratmak için ileri...

Devrimci 1 Mayıs Platformu 1 Mayıs'a böyle hazırlandı

İçinde Proleter Devrimci Duruş, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Platformu, Halk Kültür Merkezleri, Kaldıraç, Devrimci Komünistler, Alinteri, Kurtuluş Sosyalist Dergi ve Emekçi Hareket Partisi'nin bulunduğu Devrimci 1 Mayıs Platformu, nisan ayında yayınladığı deklarasyonla, 1 Mayıs'a yönelik programını ve görüşlerini açıkladı. Devrimci, demokrat, ilerici kurum ve sendikalara çağrılar yaparak toplantılar düzenleyen Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun bu yılki çalışmasının ana eksenini "Saldırı Yasaları Geri Çekilsin!", "Taksim'de 1 Mayıs Yasağına Son! '77 Katliamcılar Yargılsın!" ve "1 Mayıs Resmi Tatil İlan Edilsin!" kampanyası oluşturdu.

Platform bileşenleri, 15 Nisan'da direnişteki Has Alüminyum, Serna Seral, GU ve deri işçilerine dayanışma ziyareti gerçekleştirdi. 22 Nisan'da ise 1 Mayıs şehitlerinin anmasını gerçekleştirdi. İlk anma, 1989 yılında Mehmet Akif Dalcı'nın şehit düştüğü Şişhane'de yapıldı. Buradaki anmaya yaklaşık 100 kişi katılırken, sık sık "1 Mayıs Şehitleri Ölümsüzdür!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Yaşasın 1 Mayıs!", "1 Mayıs Kızıldır Kızıl Kalacak!", "1 Mayıs'ta Düşenler Kavgamızda Yaşıyor!" sloganları atıldı. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından, şiir okundu. Yapılan basın açıklamasında ise 1989 yılının koşullarından bahsedilerek, devrimcilerin meşru bir şekilde 1 Mayıs kutlamaları yapmak isterken bedeller ödediğine değinildi. İkinci anma ise saat 11.30'da '77 1 Mayıs'ında en çok şehidin verildiği Kazancı yokuşunda yapıldı. Buradaki saygı duruşunun ardından, şiir okundu. Kitle sık sık "77 Katliamcılar Yargılsın!", "Taksim'de 1 Mayıs Yasağına Son!", "1 Mayıs Resmi Tatil İlan Edilsin!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Yaşasın 1 Mayıs!" sloganlarını attı. '96 1 Mayıs'ında şehit düşenler için ise Kadıköy Eminönü İskelesi önünde anma yapıldı. 13.30'da saygı duruşuyla başlayan anma, şiir okunmasıyla devam etti. Kitle sık sık "96 Şehitleri Ölümsüzdür!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "1 Mayıs Kızıldır Kızıl Kalacak!", "Yaşasın 1 Mayıs!" sloganlarını attı.

Devrimci 1 Mayıs Komitesi'nden direnişteki işçilere ziyaret

Devrimci 1 Mayıs Komitesi'nin, önüne koyduğu programın maddelerinden birisi de direnişte bulunan işçilerin ziyaret edilmesiydi. 15 Nisan günü, Devrimci 1 Mayıs Komitesi'ni oluşturan kurumların temsilcileri sırasıyla, Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde direnişte olan Dünya Deri işçilerini, Pendik'te fabrika önüne direniş çadırı kuran Has Alüminyum işçilerini ve Bostancı'da aylardır grevlerini kararlılıkla sürdüren Serna-Seral işçilerini ziyaret etti.

İlk ziyaret Dünya Deri işçilerine yapıldı. Yaşasın Sınıf Dayanışması pankartı açılarak bildiriler dağıtıldı. Direnişçi işçiler adına sendika temsilcisinin yaptığı konuşmada direnişin hangi aşamada olduğu anlatılırken direnme kararlığı bir kez daha vurgulandı. Komite adına yapılan konuşmada, bu yılki 1 Mayıs'ın önemi ve Devrimci 1 Mayıs Komitesi'nin talepleri anlatıldı. Talepler olarak, Taksim'de 1 Mayıs yasağına son verilmesi, '77'de 35 işçiyi katledenlerin yargılanması ve 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi sıralandı. Ayrıca sendika ağalarının sem-

27 Nisan'da Ümraniye İGDAŞ önünde de iki gün önce yapılan faşist saldırıyı protesto etmek için basın açıklaması yapan Platform'a basın açıklamasından sonra faşistler ve polistler birlikte saldırdılar. 12 noktaya açtıkları imza standlarıyla kampanyasını sürdüren Platform bileşenlerine, faşist saldırılar yer yer devam etti.

Eylemlerine devam eden Platform bileşenleri, 27 Nisan'da Taksim'deki miting yasağının kaldırılması için Yeni Bosna'daki İdare Mahkemesi'ne "Yürütmenin durdurulması" için dava dilekçesi verdi. 14'teki basın açıklamasında, Taksim'deki 1 Mayıs yasağının '77 yılından beri devam ettiği, '77 katliamını gerçekleştirenlerin yargılanması bir yana, ellerini kollarını sallayarak gezdikleri vurgulandı. Taksim meydanının işçi ve emekçiler hariç, polistlere, karnavallara açıldığına değinilerek, 1 Mayıs'la adı özdeşleşen Taksim meydanındaki yasağın bir an önce kaldırılması istendi.

28 Nisan'da 12 imza standından toplanan imzalar, TBMM başkanlığına gönderildi. 13'te yapılan basın açıklamasında, Taksim'deki 1 Mayıs yasağına, 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesine ve saldırı yasalarının geri çekilmesine değinildi. Açıklama sık sık "1 Mayıs Kızıldır Kızıl Kalacak!", "Yaşasın Devrimci 1 Mayıs!" sloganları atıldı.

29 Nisan günü Taksim tramvay durağında toplanan Platform bileşenleri "Devrimci 1 Mayıs Platformu" yazılı pankartın yanı sıra, üç ana talebin yazılı olduğu başka bir pankart açtı. "Taksim'de 1 Mayıs Yasağına Son!", "'77 Katliamcılar Yargılsın!", "1 Mayıs Kızıldır Kızıl Kalacak", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarının atıldığı eyleme 200 kişi katılırken, yapılan basın açıklamasında, Taksim'in işçiler ve emekçiler için önemine, kanla kazanılmış olan Taksim'in 1 Mayıs alanı olarak bilindiğine ve eninde sonunda, kızıl bayrakların bu alanda dalgalandırılacağına vurgu yapıldı.

Eylemlerin yanı sıra Devrimci 1 Mayıs Platformu, İstanbul genelinde 6000 bin afiş yaptı ve 60 bin bildiri dağıttı.

bolik kutlama ve işçileri kürsülerde konuştur-mama tavırları teşhir edilerek, işçilerin 1 Mayıs'a sahip çıkarak kitlesel katılımı çağrısı yapıldı.

Buradan Has Alüminyum'a geçildi. Sloganlarla direniş çadırına kadar yüründü. Direniş çadırında direnişçi işçilerle direnişleri hakkında konuşuldu. Komite'nin talepleri burada da sıralanıp, bildiriler bırakılarak işçiler 1 Mayıs'a davet edildi. "Yaşasın sınıf dayanışması", "Has Alüminyum işçileri yalnız değildir" sloganları etraftaki fabrikalarda çalışan işçilerin de ilgisini çekti.

En son olarak Serna-Seral işçilerinin grev çadırı ziyaret edildi. "Serna-Seral işçileri yalnız değildir", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganlarıyla grev çadırına kadar yüründü. Grev çadırında sınıf hareketinin sorunları ve Serna-Seral grevi üzerine konuşulduktan sonra ziyaret bitirildi. Serna-Seral işçileri Devrimci 1 Mayıs Komitesi temsilcilerini, "Güle güle dostlar yine bekleriz" sloganlarıyla uğurladı.

Dünyada 1 Mayıs...

Hak gasplarına ve emperyalist savaşa karşı emekçiler alandaydı...

Dünyanın hemen her ülkesinde 1 Mayıs meydanlarda kutlandı. Tüm dünyada, emekçilerin hedef tahtasına koyduğu saldırılar, işsizlik, esnek çalışma, güvencesiz çalışma koşullarını dayatan yeni iş yasaları ve emperyalizmin tüm dünya halklarına karşı uyguladığı terör oldu...

Almanya

Almanya'da bu yıl toplam 500 bin sendikali işçi, 1 Mayıs gösterilerine katıldı. Geçen yıla oranla işçilerin katılımında düşüş yaşandı. Sendikali işçilerin ana gündemi işsizlik, haftalık çalışma saatlerinin 40-42'ye çıkarılması, esnek çalışma ve asgari ücretti. DGB'nin (Almanya'nın en büyük konfederasyonu) bu yılki 1 Mayıs sloganı; "Bizim için ölçü, senin onurundur" idi. Bu sloganın ana nedeni, iş saatlerinin artırılması ile yaşanan işten çıkarmalarla birlikte, işçilerin Almanya'da varolan "toplumsal uzlaşmaya" (işçi işveren elele anlayışı) gittikçe inanmamaya başlaması ve bu anlayıştan uzaklaşmasıydı. Sendikalar tepki duyan işçiler, sendikalardan çıkıyor. Sendikalar her yıl yaklaşık 200 bin üye kaybetti. Şu an Almanya'daki sendikali işçi sayısı, Doğu Almanya ile birleşmeden önceki düzeyde. DGB bu sloganla, bir yandan işçilerin duygularını dile getirirken, diğer yandan da işçilerin düzenle bağlarının kopmaması için işbirlikçi sendika konumuna uygun davranıyor.

Berlin'de Devletin

1 Mayıs Korkusu!

1 Mayıs günü Berlin'de bir çok 1 Mayıs mitingi olur. Sabahleyin sendikaların düzenlediği 1 Mayıs, öğlen "Devrimci 1 Mayıs" Platformu'nun düzenlediği 1 Mayıs, otonomcular tarafından yapılan korsan 1 Mayıs ve akşam üstü yapılan Euromayday yani Avrupa 1 Mayıs'ı. Neo-Naziler iki yıl önce Berlin'de aldıkları yenilgiden dolayı 1 Mayıs eylemlerini daha çok Almanya'nın doğusundaki şehirlere aldılar.

1 Mayıs öncesi tüm burjuva gazeteler "Berlin Kreuzberg'deki şiddeti nasıl engelleriz" in haberini yaptılar. Bunun sonucu eylem güzergahında yer alan bir çok mağaza, banka camılarını tahtalarla çiviledi. Devlet yıllardır, 30 Nisan akşamı ve 1 Mayıs akşamı yapılan eylemleri, halkın 1 Mayıs'a katılmasını engellemek için binlerce kullanıyor. Özellikle de gösteri ve toplantı yasalarında yapılan değişikliklere gerekçe gösteriyor. Örneğin iki yıldır otonomcuların mitingini yasaklıyor. Diğer yandan en küçük bir karşı koyuş olmaması için örneğin 30 Nisan akşamında parkta topla-

nan 2 bin otonomcuya karşı, 2 bin resmi polis ve yüzlerce sivil polis, eylemci kılığında alandaydı. Parkın içinde oturan grupların etrafı sarıldı. Dev aydınlatma araçları ile tüm park aydınlatıldı, polis kameralarından izlenen ve "şüpheli görünenler" hemen gözaltına alındı. Buna rağmen eylemcilerin öfkesinden kurtulamadılar. Polis ve eylemciler arasında yaşanan çatışmada yaklaşık 50 polis yaralandı, 65 eylemci gözaltına alındı. 1 Mayıs öncesi tanınan kişiler "güvenlik hapsine" alınmıştı zaten. 1 Mayıs günü ise 5 bin 5 yüz polis Kreuzberg'deydi. Eylemcilerle sayıları bire birdi. Buna gaz bombası, tazikli su atıcıları, köpekli polisler vb. eklemek gerek. İki yıldır Berlin'de akşamları yaşanan olayların sayısında azalma var. Ancak bunun en önemli nedeni, Neo-Nazilerin artık Berlin yerine Leipzig ve Rostock'ta 1 Mayıs günü eylem yapmaları. İki yıldır Berlin'deki anti-faşistler ve otonomcuların çoğu, Neo-Nazi karşıtı eylemler için bu illere taşınıyorlar.

"Çalışmamıza rağmen fakiriz!"

Sabah saatlerinde Berlin Wittenberg Platz'da toplanan yaklaşık 17 bin işçi, Brandenburger Tor'e kadar yürüdü. Bu yıl konuşmacı olarak Ver.di (en büyük ikinci konfederasyon) şefi Franz Birske katıldı. Mitingte en önemli slogan, döviz ve pankartlar "Çalışmamıza rağmen fakiriz, asgari ücret şart", işsizlik, çalışma saatlerinin artırılması, işten çıkarmaların kolaylaştırılması vb. ile ilgiliydi. Hizmet Sektörü'nde iki buçuk ay süren çalışma saatlerini 39 civarında tutmalarına, diğer yandan metal işçilerinin esnek çalışma saatlerinde bir şey elde edemeseler de yüzde 3'lük bir artış almaları ve haftalardır süren doktorların grevi, işçilerin alandaki canlılığının önemli nedenleriydi.

Almanya solundan çok az grubun katıldığı mitingte, Türkiyeli devrimci örgütler her yıl olduğu gibi bu yıl da yerlerini aldılar. Mitingte, Almanca-Türkçe "Proleter Devrimci Duruş" bildirileri dağıtıldı.

Saat 13.00: Devrimci 1 Mayıs

'96 yılına kadar Almanyalı ve Türkiyeli bir çok örgüt tarafından birlikte yapılan "Devrimci 1 Mayıs"ın ikiye

bölünmesiyle saat 13.00'te, ağırlıklı olarak Maoist örgütler tarafından düzenlenen miting; ve iki yıldır yasaklanan ancak saat 18.00 mitingi diye bilinen ve daha çok Alman otonomcularının düzenlediği miting var. Bu yıl saat 13.00'teki mitinge yaklaşık bin kişi katıldı. Mitingin içeriği sömürüye, baskıya ve savaşa karşı uluslararası karşı savaşı. Miting Oranienplatz'dan başlayıp Mariannenplatz'da sona erdi.

Devlet, 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltmak için "şiddete karşı şenlik" başlığı altında 1 Mayıs şenliği düzenliyor. Binlerce kişi konser dinlemeye ve yemek yemeğe davet ediliyor. Gittikçe bahar bayramı havasına dönüştürülmesine karşı, yaklaşık 600 otonomcu geçen yıl olduğu gibi bu yıl da bu şenliğe karşı bir korsan gösteri düzenledi. Şenlik alanına gelen eylemciler savaşı, sosyal hakların gaspını ve şenliğin kendisini protesto ettiler.

Euromayday

Saat 16.00'da bu yıl ilk kez Berlin'de Euromayday yapıldı. İtalya'da, İspanya ve Fransa'da belli bir taban bulan Euromayday, geçen yıl ilk kez Hamburg'da yapılmıştı. Euromayday'ın temel amacı, 1 Mayıs'ı Avrupa'da ortaklaşmak. İkinci hedefi ise, çalışma ve yaşam koşullarının kötüleşmesine dikkatleri çekmek. Hedef bu olunca tabii ki göçmenlerin özellikle ilticacıların sorunu önemli bir yer tutuyor bu eylemlerde. Bu yıl Berlin'de eyleme yaklaşık 5 bin kişi katıldı. Katılım yoğunluğunun önemli bir nedeni, Berlin'de bölünen diğer gruplara tepki; diğeri ise, ilk kez yapılabileceği bir merak.

Hamburg

Berlin'de olduğu gibi Hamburg'da da sabah saatlerinde sendikaların örgütlediği 1 Mayıs yürüyüşü gerçekleşti. Türkiyeli örgütler de burada konumlandılar.

Saat 13.00'de ise, Hamburg Michel'de Euromayday gerçekleşti. Geçen yıl Hamburg'da ilki yapılan Euromayday'e yaklaşık 4 bin kişi katılmıştı. Bu yıl ise sayı 2 bin 500'de kaldı. Geçen yılın bir tekrarı olan eyleme, özellikle Afrikalı mülteciler katıldı. Eylemde daha çok göçmenlerin ve ilticacıların sorunları dile getirildi. Bu-

nun önemli bir nedeni eylemi örgütleyenlerin ağırlıklı bir şekilde göçmen olması. Diğer bir nedeni ise, çalışma ve yaşam koşullarının kötüleşmesinin en bariz örneklerinin bu alanda görülmesi.

Eylemin diğer ağırlık noktası, tüm Avrupa'da eşit sosyal hakların sağlanmasıydı. Kapitalizm karşıtı bir çok pankarta rağmen Euromayday, daha çok sorunları çözümlerini göstermekten dile getiren bir tür şenlikten kurtulamıyor. Avrupa çapına yayılmaya başlaması, diğer eylemlerden farklı olarak bizzat genç göçmenlerin örgütlenmesinde yer alması, "Dünya Vatandaşız" sloganıyla, Avrupa'da artan milliyetçiliğe karşı çağrı yapması ile bir olumlulukken, sadece herkesin zaten bildiği/yasadığı sorunların dile getirilmesi ile yetiniyor ve böylece varolan öfkeyi düzene yönlendireceğine şenlik havasına girerek bu öfkeyi boğuyor. Eylemde, Almanca-Türkçe "Proleter Devrimci Duruş" imzalı 1 Mayıs bildirileri dağıtıldı. Bildiriye alanda özellikle Almanca-Türkçe olmasından dolayı yoğun bir ilgi vardı.

Ulm

Bu yıl Ulm'da 1 Mayıs eylemine yaklaşık 9 yüz kişi katıldı. Geçen yıla göre katılımında bir artış sağlandı. Alman Sendikalar Birliği yine geçen yıl olduğu gibi 1 Mayıs'ı Münsterplatz'da kavga çağrısından uzak bir "aile şenliği" şeklinde kutlamaya soyunmuştu. Konuşmacıların bir kısmı, çalışma saatlerinin 40 saate çıkarılmasını ele aldılar.

Bu yıl da Türkiyeli örgütler ve Alman solu sendikalardan bağımsız olarak Ulm'da 1 Mayıs'ı birlikte kutladılar. Yürüyüş korteji, Ulm'un içinden geçti. Yürüyüş kızı bayraklar, savaş karşıtı sloganların yanında "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganı hakimdi. Bizler Almanca-Türkçe "Proleter Devrimci Duruş" bildirilerini alanda dağıttık.

Yine Lübecke'de "1 Mayıs'ta Alanlara" Almanca-Türkçe PDD imzalı bildiriler dağıtıldı.

Köln

1 Mayıs gösterisi bu sene de her sene olduğu gibi Alman Sendikalar Birliği'nin (DGB) merkezinin bulunduğu Hans Böckler meydanında başlandı. Ver.di, en kitlesel katılan sendikalardı, yine NGG kitlesel katılım ile dikkat çekti. Türkiyeli örgütler de eylemde yerlerini aldılar. Bu yıl 1

Mayıs'a katılım yaklaşık 4 bin civarındaydı ve geçen seneye oranla daha kalabalıktı. Bu yılki 1 Mayıs gösterisinde sendikaların öne çıkardığı talep, saat ücretlerinin artırılmasıydı, sosyal hakların geri alınmasıydı.

Köln Üniversitesi Rektörlük binasını "Ömür Boyu Parasız Eğitim" talebiyle işgal eden yaklaşık yetmiş kişilik öğrenci grubu, gösteriye katılan en canlı gruptu. Çok sayıda örgüt ve bireyin ABD ve genelde savaş karşıtı pankartları ve talepleri dikkat çekti. Türkiyeli örgütler her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs'ta yerlerini aldılar. Kültür Ulusal Hareketi'nden hemen hemen hiçbir katılımın olmaması dikkat çekti.

Bir saatlik yürüyüşün ardından 1 Mayıs eylemi standların da kuruluğu Alstätt meydanında yapılan konuşmalarla sona erdi.

Berlin PDD okurları...

Fransa

Paris'te eylem yaklaşık 30 bin kişi katıldı. Eylem saat 15.00'te Cumhuriyet Meydanı'nda başladı ve Ulus Meydanı'nda sona erdi. Eylem ülkenin büyük sendikalarından olan CGT, Unsa, Solidaires çağrı yaptı, ancak 1 Mayıs öncesinden sendikaların 1 Mayıs çalışmasını dar tuttuğu görülüyordu.

Eylemde ilk dikkati çeken, katılımdaki düşüklüktü. Katılımın beklenenden düşük olmasına karşılık eylem canlıydı. Özellikle "kağıtsızlar" (Fransa'da yasal kağıtlara sahip olmayan ilticacılar, göçmenler) ciddi bir katılım sağlamıştı. Yine Sri Lankalı Tamil Kaplanları savaşçı duruşlarıyla tüm dikkatleri üzerlerine çektiler.

Eylemin içeriği, ağırlıklı olarak CPE (eylemler sonucu çöpe atılan iş sözleşmesi) ile ilgiliydi. Hükümetin CPE'yi çöpe atıldıktan sonra hazırladığı yeni taslağa yani CNE'ye karşı sloganlar 1 Mayıs'a hakim oldu. Özellikle hükümeti ve İç İşleri Bakanı Sarkozy'i hedef alan sloganlar atıldı. Sarkozy'nin yeni "Yabancılar Yasası" da hedef tahtasındaydı. Göçmenleri "ya sevin, ya terkedin" ile karşı karşı bıraktığı söylenen, yeni "Yabancılar Yasası"na karşı özellikle "kağıtsızlar" sloganlarını haykırdılar.

Türkiyeli örgütlerin katılımında bu yıl bir düşüş olsa da onlar da eylemde yerlerini almıştı. Eylem güzergahında kimi yerlere "Proleter Devrimci Duruş" imzalı 1 Mayıs afişleri yapıldı.

Fransa'dan PDD okurları

İsviçre

Bu yıl İsviçre Zürih'te, 1 Mayıs iki ayrı koldan başladı. Yaklaşık 6 bin kişinin katıldığı 1 Mayıs yürüyüşü, önce sessizce ilerledi. Diğer Avrupa ülkelerinde olduğu gibi burada da burjuvazi, 1 Mayıs'ın şenlik havasında kutlanması için elinden geleni yapıyor. Yani eğlence ve yemek. Bu yıl bu görüntüyü, 1

Mayıs yürüyüşü sonrası yaklaşık bin kişilik anarşist bir grubun yaptığı korsan gösteri tuzla buz etti. Bankaların camıları gibi. Anarşistlerin eylemine birçok Türkiyeli devrimci örgüt de destek verdi.

Bu yıl PKK'liler, geçen yıl çıkan sorunlardan dolayı 1 Mayıs'ı ayrı kutladılar.

Bizler, alanda "Proleter Devrimci Duruş" imzalı bildirileri dağıttık, "Proleter Devrimci Duruş" dergisi sattık, afişlerimizi yaptık. Ancak pankart açmamış olmanın eksikliği çok yaşadık. Gelecek 1 Mayıs'a bize uygun bir hazırlıkla katılma sözüyle alandan ayrıldık.

İsviçre'den PDD okurları...

Londra

Londra'da 1 Mayıs son bir kaç yıla göre en kitlesel ve en coşkulu şekilde kutlandı. Uzun zamandır ilk kez sendikalarından ve işçi sınıfından katılım yüksek ve yine her yıl olduğu gibi göçmen kitleler oldukça ağırlıklıydı. Sendikaların katılımı son zamanlarda işten atılmalar nedeniyle grevde olan işyerlerinden ve daha da kötü sosyal yekim politikalarıyla karşı karşıya olan işçi sınıfının sendikaları tabandan zorlaması sonucuydu kuşkusuz ve yakın olan yerel seçimlerin de ortamı politikleştirmesi katkıda bulundu.

"Marx'ın Kütüphanesi" önünden başlayan yürüyüş Trafalgar Meydanı'ndaki mitingde yapılan konuşmalarla son buldu. Yürüyüş boyunca Türkiye'li örgütlerin kortejleri atılan sloganlar, taşınan kızıl bayraklar, yapılan müzik yayını, halaylar ve söylenen marşlarla oldukça renkli ve coşkulu oldu. Yürüyüş sırasında seyyar ses sisteminden Enternasyonal'i ya da Cav Bella'yı söylerken yol kenarından değişik dillerde eşlik edilmesi oldukça hoş bir manzaraydı. Türkiyeli örgütlerin Stalin'in de olduğu pankartları taşımaları ve "Marx, Engels, Lenin, Stalin Viva Viva Viva" sloganları atmaları bir iki sataşmaya neden olsa da CGB'nin de (Büyük Britanya Komünist Partisi) Stalin'in büyük bir resmini taşıması son dönemde Sosyalizmi Faşizmle eşit göstermeye çalışan AB'ye bir cevaptı Londra 1 Mayıs'ından.

Yürüyüşte Proleter Devrimci Duruş bildirileri de dağıtıldı. Miting alanında 5000-6000 kişiye ulaşan kitle konuşmaların ardından dağılırken, kırmızı-siyah bayraklarıyla alana alınmayan Anarşist grup polis tarafından kuşatılmıştı.

Londra'dan PDD okurları...

Küba'da 1 Mayıs gösterilerine 1 milyon aşkın kişi katıldı. ABD'ye karşı tepkinin yükseldiği mitingde, Amerika'lı göçmen işçilerinin direnişi selamlandı. Güney Kore'de 1 Mayıs kutlamaları yeni iş yasasının dayattığı güvencesiz çalışma koşullarına karşı bir tepkiye dönüştü. Yunanistan'daki 1 Mayıs gösterileri, göçmen işçilerin güvencesiz çalışmaya başkaldırıları ile öne çıktı.

Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun miting programı

"Birgün mutlaka yeneceğiz!"

İstanbul Kadıköy Meydanında sabah erken saatlerden itibaren yerini alan Devrimci 1 Mayıs Platformu, 1 Mayıs'ın en görkemli, coşkulu ve militan kolunu oluşturdu. Kendi ses aracı ile arama noktasına kadar kendi programını yürüten platform, her kortejin taşıdığı ortak pankartlarla ve ortak sloganlarla taleplerini dile getirdi. Haydarpaşa Numune yolunda program yapan Devrimci 1 Mayıs Platformu'nu 1 Mayıs marşı ile ilk olarak Gece Tutuştu Müzik Grubu selamladı. Platform adına yapılan konuşmada, birlikte hareket etmenin önemine vurgu yapıldı. Yürüyüşün erken başlamasından kaynaklı olarak programda yer alan Grup Yorum, Grup Munzur, Alinteri İşçi Korosu ve Güneşe Doğru Şiir Grubu sahne alamadı. Aşağıda Platform adına PDD tarafından yapılan sunum metnini kısaltarak yayınlıyoruz...

"Bir gün mutlaka yeneceğiz

Bir gün mutlaka yeneceğiz

Ey ithalatçılar, ihracatçılar

Ey şeyhullislam!

Bir gün mutlaka yeneceğiz

Bunu söyleceğiz bin defa!

Sonra bir defa daha! Sonra bin defa daha!

Çoğaltacağız marşlarla

Yürüyeceğiz yeniden yaratmanın coşkusuyla...

Yürüyeceğiz çoğala çoğala..."

Her yerde gümbür gümbür bir telaş...

Bayraklar, yumruklar, ilerleyen adımlar...

Ve milyonlarca yürek uyanıyor... Bugün 1 Mayıs...

Dünyanın öbür ucundaki doktlardan haber var...

Bağdat'ın kalbinden yankee'ye çevrilen namınlara selam...

Ramallah'ta, Gazze'de gez göz arpacık edilen sapanlara selam...

Emperyalist saldırganlığın hedefinde olan İran halklarına selam...

Nepal'de Katmandu'ya yürüyen umuda selam...

Devrimlerin, barikatların kenti Paris'in liselerine,

üniversitelerine, banliyölerine selam...

5 bin işçinin yürüdüğü Cakarta sokaklarına selam...

Selam, Seul'de yakılan meşalelere...

Binlerce yıllık İnkaların, Azteklerin, Mayaların topraklarında; Küba'da,

Venezuela'da, Bolivya'da direnen Latin halklarına selam...

Amed'den Batman'dan, Cizre'den...

Adı yasak ülkenin yiğit oğullarına, kızlarına selam...

Tarişlerin, Kavelilerin, Paşabahçe'lerin mirasını arkalayan, sağlık, barınma, eğitim hakkı elinden alınan, Has Alüminyum'da, Serna Seraf'da, Seka'da, Paşabahçe'de direnen işçilere selam...

Ve her çağda, her yerde... Tarihin pusulası zamanın rotası dostlar... Onurun, direnmenin bekçileri... Uzakları iyi bilen çocuklar... Alınını dağ ateşiyle ıstıtan yüzünü kanla yıkayan dostlar... Darağaçlarının, hapishanelerin, dağların, sokakların yiğitleri... Mustafa Suphiler, Mahirler, Denizler, İbrahimler... Terzi Fikri Sönmezler, Nejdet Adalı'lar, Zeki Erginbay'lar, Mercan'da katledilen 17'ler... Sabo'lar Fatma Koyupınarlar, Habib Güller, Ümit Altıntaşlar... Bekir Kilerciler, Ali Serkan Eroğlu'lar, Tamer Ardalar... Osman Yaşar Yıldızcanlar, Mehmet Fatih Öktülmüşler... Devrimci dostlara selam...

Dünyanın bütün ırmakları aynı denize akıyor bugün... Fırat'ın Dicle'nin, Nil'in, Times'in kıyılarında direniyor büyük insanlık...

Kıtalarından kıtalara uzatıyor elini... Dişe diş dövüşerek kuruyor kardeşlik köprüsünü...

Bugün serhıldan, bugün intifada, bugün resistance, bugün birlik, bugün mücadele, bugün dayanışma...

Siyahilerden, Sarı Nehrin çekik gözlülerinden, doğululardan, batılılardan... Dünyanın bütün emekçilerinden, işçilerinden aynı ses yükseliyor bugün:

Yaşasın 1 Mayıs! / Biji Yek Gulani / Long Live May day! / Giyyş Evvel İyyar! / Viva Un de Mayo! (...)

DSB'den 1 Mayıs etkinliği

DSB aktivistleri olarak Sefaköy İnönü Mahallesi'nde 1 Mayıs etkinliği düzenledik. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı etkinlik, 1 Mayıs şehitleri şahsında dünyada devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşen devrimci ve komünistler için yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. 1 Mayıs'ın birlik, dayanışma ve mücadele günü olduğunu vurgulayan konuşma, aynı zamanda halkların kardeşliği ve emperyalist savaşa vurgu yaparak işçileri alana çağırdı. Etkinliğe katılanların tümünün işçi olması önemliydi. Hemen hepsi, ilk kez böyle bir etkinliğe katıldıklarını söylediler. Oldukça coşkulu geçen etkinlik sonrasında işçilerle sohbet ettik.

İnönü Mahallesi'nden PDD okurları

Sosyal güvenliğin tasfiyesi yasası

Meclisten geçti

Sosyal güvenliğin tasfiye yasaları olan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (SSGSS) yasaları 19 Nisan'da Meclis'ten geçti. Yasa, SSK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı'nı tasfiye edip tek çatı altında birleştiren "Sosyal Güvenlik Kurumu", "Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası" ve "Primsiz Ödemeler" olmak üzere üç ana bölümden oluşuyor.

Toplam 122 maddeden oluşan yasa tasarısı, "temel yasa" olarak gösterilip topluca oylandı. İçin ayrı ayrı maddeler üzerine konuşulmadan çıkartıldı. Bu kadar önemli bir yasaya Mecliste ayrılan süre ancak 8 saat olabildi.

İMF, yeni krediler için şart koştuğu sosyal güvenliğin tasfiyesi yasası Meclisten çıktıktan sonra 8 Mayıs'ta ülkeye geliyor. Hükümet tam bir zafer sarhoşluğu içinde emekçi kitlelerin kafasını daha da karıştıran açıklamalar yapıyor. Sendika ağaları ise son birkaç aydır ortalıklarda görünmüyorlar. DİSK ağaları ve KESK'in teslimiyetçi bürokratları referandum ve ne zaman olacağı belli olmayan "büyük yürüyüş" söylemleriyle kitleleri oyalarken, Türk-İş ağaları böyle bir dönemde 1 Mayıs'ı "sembolik" kutlayacağını açıklayacak kadar pervasız davranıyorlar. Sendika ağalarının yerel sendika yöneticileri üzerinde oluşturdukları basınçları nedeniyle yerel düzeydeki tepki eylemleri de birkaç yüz kişiyi geçmeyen basın açıklamalarından öteye geçmiyor.

İşçi ve emekçi kitleler ise her ne kadar yasanın tam olarak neler getirdiğini bilmese de bir çok hak gaspını içerdiğini deneyimlerinden dolayı tahmin ediyorlar ve kaygılanıyorlar. Ancak, yaygın bir örgütsüzlük ortamında tek örgütlülük olan sendikaların da sendika ağaları ve yerel bürokratlar tarafından sürecin dışında tutulmasından dolayı bir araya gelecek araçlardan yoksun ortada kalıyorlar. Saldırının boyutunu gördükleri için, basın açıklamalarından sonuç alınmayacağını bilen emekçiler bu eylemlere de kendiliklerinden ilgi göstermiyorlar. Bütün bunların sonucunda hain sendika ağalarının büyük bir desteği ile ciddi bir eylemle karşılaşmadan sosyal güvenliğin tasfiyesi yasası çıkartılmış oldu. Yasa 1 Ocak 2007 tarihinde yürürlüğe girecek.

Yasanın ne kadar ağır saldırılar getirdiği artık açık-seçik ortadayken, sendika ağaları, yasanın geri çekilmesi için, Cumhurbaşkanı ile görüşmeler yaparak hala emekçi kitleleri oyalamaya çalışıyorlar. Bir yasanın nasıl geri çekileceğini, günlerce genel grev yapan ve milyonlarca sokakları dolduran Fransız işçi ve öğrencileri daha geçen ay gösterdiler. Bizim ülkemizde de yeni yasanın neler içerdiği işçi ve emekçiler tarafından daha net görüldükçe saldırının boyutları geniş kesimler tarafından kavrandıkça öfke sokaklara taşacaktır. Bunun önüne sendika ağaları da geçemeyecektir.

Yeni yasa, emeklilik primlerini artırırken, emeklilik yaşını artırıp imkansız hale getirmekle kalmıyor bir de emeklilik ma-

Asgari ücretin ve asgari ücret üzerinden sigorta primi ödemenin yaygınlığı düşünüldüğünde ne kadar geniş bir kesimin emeklilik maaşlarının tırpanlanacağı görülür.

aşlarında ciddi düşüşlere neden oluyor. Sağlık alanında ise, yeni sağlık vergileri getirirken, sağlık hizmetinin fiyatını artırıp, "ek katkı payı" adı altında özelleştiriyor ve sağlık hizmeti kapsamını ciddi bir şekilde daraltıyor. Bu sayımızda yasanın emeklilik alanında getirdiği saldırıları ortaya koyacağız.

Emeklilik hayal haline getiriliyor

Emeklilik yaşı artırılıyor:

İşçi ve emekçilerin kafasını karıştırmak ve tepkileri törpülemek için, emeklilik yaşının 2036 yılından sonra kademeli olarak artırılacağı söylenerek "nasılsa 30 yıl sonra artacakmış, bizi ilgilendirmiyor" gibi bir yanılsama yaratmaya çalışıyorlar. Ancak gerçek hiç de öyle değil.

Yasada emeklilik yaşının 2035 yılına kadar kadınlar için 58, erkekler için 60 yaş olarak uygulanacağı, 2036 yılından itibaren her yıl iki yıl artırılarak kadınlar için 2044 yılında erkekler için ise 2048 yılında 65'e çıkartılacağı söyleniyor. Bu durumun bugün çalışanları nasıl etkilediğine bakalım: 1 Ocak 2007 tarihinde 18 yaşına giren ve sigortalı olan kadın ve erkek işçiyi ele alalım: Kadın 2047 yılında 58 yaşında olacak. Erkek ise 2049 yılında 60 yaşında olacak. İkisi de emeklilik için başvurduğunda, 2035 yılında bu uygulamanın sona erdiği, kadın için 2044 yılından sonra, erkek için ise 2048 yılından sonra emekli olabilmesi için 65 yaşında olması gerektiği yanıtını alacaklar. Yani kadın 7 yıl erkek ise 5 yıl daha beklemek zorunda kalacak. Yani yeni işe giren gençler ancak 65 yaşında emekli olabilecek. Ama sadece yeni işe giren gençler değil, yaşına göre geniş bir kesim bu uygulamadan etkilenicek. 1 Ocak 2007 yılında 23 yaşında ve daha küçük olan bütün erkek işçilerle, 21 yaş ve daha küçük olan bütün kadın

işçiler de 65 yaşında emekli olabilecekler. Aynı şekilde, 32 yaş ve daha küçük olan erkek işçilerle 29 yaş ve daha altındaki olan kadın işçiler yaşlarına göre bu yasadaki etkilenip daha geç emekli olacaklar. Bu da genç bir işçi kitlesine sahip olan ülkemizde yasanın ne kadar geniş bir kesimi etkileyeceğini gösteriyor. Bu durum aynı zamanda belli bir yaşın üzerinde olan işçilerin yaygın bir şekilde işten atılacağı anlamına geliyor.

Prim gün sayısı artırılıyor:

Emeklilik yaşı konusunda olduğu gibi prim artışında da kafa karışıklığı yaratılmaya çalışılıyor. Prim sayısının her yıl 100 gün artırılarak 2026 yılında 9 bin güne çıkartılacağı hükmü getiriliyor. Bu da 25 yıl fiili çalışma süresi demek. İşsizliğin yüzde 20'lere dayandığı, sudan nedenlerle işçi kıymetinin yaşandığı ve esnek çalışma yöntemlerinin yaygınlaştığı bir ortamda 25 yıl fiili çalışma süresine ulaşmak hele de sigortalı olarak bu kadar süre çalışmak imkansız gibi bir şey. Bütün bu şartları yerine getirmeyi başarabilen bir avuç işçi de bu sistemden nasibini alacak. Ağırlıklı olarak gençlerden oluşan bugün çalışan işçilerin önemli bir kesimi zaten 2026 yılından sonra emeklilik yaşına gelebilecek. Dolayısıyla kademeli artış bir şeyi değiştirmiyor. Bunun dışında 2007 yılından itibaren emekli olan her işçi emekliliğine kadar kaç yıl çalışmak zorundaysa yıl başına 100 gün daha fazla prim ödemek zorunda kalacak.

Emeklilik maaşı düşürülüyor:

Emeklilik maaşı üç ayrı yol üzerinden düşürülecek;

1) Emeklilik aylığı bağlama oranı düşürülerek: Mevcut sistemde SSK'lı ve Bağ-Kur'lular, her çalışma yılı için prime esas kazancının yüzde 2.6'sını, Emekli Sandığı'na bağlı memurlar ise yüzde 3'ünü maaş olarak kazanıyorlar. Prime esas kazanç, bütün çalışma yıllarında alınan ücret ve maaşların güncelleştirilmiş ortalaması demek. Aylık bağlama oranı ise, emeklilik maaşı belirlenirken her yıl için bu prime esas kazancın yüzde kaçının alınacağını gösteriyor. Mevcut sistemde her yıl için aylık bağlama oranlarının toplamı 25 yıl çalışan SSK'lı ve Bağ-Kur'lu için prime esas brüt ücretin yüzde 65'i, Emekli Sandığı için ise yüzde 75 olarak uygulanıyor. Yeni yasa ile bu oranlar eşitlenip, 2016 yılına kadar yüzde 2.5, 2016 yılından sonra ise yüzde 2 olarak uygulanacak. Emeklilik maaşı hesap edilirken yasa yürürlüğe giren kadar olan yıllar eski sisteme göre, 2007-2016 arası yüzde 2.5 ve 2016 sonrası ise yüzde 2 üzerinden hesaplanacak. Bu da bütün işçi, memur ve esnafın yeni sistemde çalışmaya yılına göre bu sistemden etkilenip emeklilik maaşının o oranda düşeceği anlamına geliyor. Aylık bağlama oranı 2041 yılına kadar kademeli olarak yüzde 50'ye kadar düşürülecek. Bu da işçiler için yüzde 15, memurlar için ise yüzde 25 maaş kaybını getirecek.

2) Emeklilik maaşı alt sınırı kaldırılı-

yor: Mevcut sistemde emeklilik maaşı hesap edilirken prime esas kazancın netinin yüzde 35'inin altında kalanlar yukarı çekiliyor. Örneğin, ömrü boyunca asgari ücretle çalışan birisi bugünün rakamlarıyla, mevcut sistemde en fazla 345 milyon lira emeklilik maaşı alabiliyor. Ancak, alt sınır 464 milyon lira olduğu için maaşı bu rakama yükseltiyor. Yeni yasa ile alt sınır kaldırılıyor. Hesaplamalarda yapılan değişikliklerle maaş daha da düşürüldüğü için asgari ücretle çalışan birisinin emekli maaşı 299 milyon liraya düşecek. Alt sınır uygulaması kalktığı için, asgari ücret üzerinden emekli olan birisinin emeklilik maaşı 150 milyon lira birden düşecek. Asgari ücretin ve asgari ücret üzerinden sigorta primi ödemenin yaygınlığı düşünüldüğünde ne kadar geniş bir kesimin emeklilik maaşlarının tırpanlanacağı görülür.

3) Güncelleme hesabı değiştiriliyor:

Bir işçinin ve memurun emeklilik maaşları hesap edilirken çalıştığı bütün yılların ücret ve maaşlarının ortalaması alınır ve buna prime esas kazanç denir. Bu hesaplamının yapılabilmesi için örneğin işçinin 25 yıl önceki ücreti de hesaba katılıyor. Bunu hesaba katabilmek için, o günün ücret ya da maaşının bu günün koşullarında kaç lira olduğunu bulmak gerekiyor. Buna güncelleme deniyor. Mevcut sistemde güncelleme yapılırken enflasyon ve yıllık ekonomik büyüme dikkate alınıyor. Yeni yasada enflasyon oranını dikkate alma korunurken, yıllık ekonomik büyüme hesaba katılmıyor. Bu da yıllık ekonomik büyümenin yüzde 7 veya yüzde 10 gibi rakamlarla açıklandığı bir ortamda bu oranda bir kaybin olacağı anlamına geliyor.

Bütün bu hesaplama ve oranların düşürülmesi nedeniyle yeni emekli olacakların emeklilik maaşları büyük oranda tırpanlanıyor.

Part-time ve mevsimlik çalışanlar

da hak gaspına uğruyor:

Mevsimlik işçiler, geçici işlerde çalışanlar, düzensiz çalışanlar ve emeklilik yaşı dolduğu halde 9 bin gün primi dolduramayanların da emeklilik hakları gasp ediliyor. Bu durumda olanlar mevcut sistemde, 4 bin 500 gün prim (10 yıl) ödemişlerse kısmi emekli olabiliyorlar. Yeni yasa göre 5 bin 400 gün (15 yıl) prim ödeme zorunluluğu getiriliyor. Saldırı bununla da kalmıyor. Bu durumda olanlar genel emeklilik yaşının üzerine 3 yıl daha beklemek zorunda bırakılıyorlar. Yani bu durumda olanlar 15 yıl prim ödemişlerse 68 yaşında emekli olabilecekler.

Malulen emeklilik zorlaştırılıyor:

SSK'lı işçiler mevcut sistemde 5 yıl sigortalı olmak ve her yıl için 180 gün prim ödemek ya da toplam bin 800 gün prim ödedikleri durumda malulen emekli olabiliyorlar. Yeni yasaya göre en az 10 yıl sigortalı olma zorunluluğu getiriliyor. Ayrıca, mevcut sistemde malul olan kişi başkasının bakımına muhtaç ise, alacağı maaş yüzde 50 oranında artırılıyor. Yeni yasa ile yüzde 50 artış kaldırılıyor.)

Kürt halkının sağlık sorunu “Mecburen” gönderilen beş-on doktorla çözülemez

Sosyal güvenliği tasfiye edip, sağlığı özelleştirmek için çalışmalarını hızlandıran AKP Hükümeti, buna karşı çıkan sağlık çalışanlarını ve özellikle de doktorları her fırsatta hedef tahtasına çekiyor. Gece yarısında hedef tahtasına çekilmesinin tıklım tıklım dolmasının, emekçilerin üç-dört gün hastane kapılarında sürünmesinin, bütün bunlara rağmen bir türlü tedavi olamamasının sorumluluğunu, doktorların üzerine yıkıyor. Hastalarla doktorları karşı karşıya getirerek, sağlığın paralı hale getirilmesi saldırısının üzerini örtmeyi, artık bir yöntem haline getirdiler.

Bugün ise, Kürt illerinde çöken sağlık hizmetinin faturasını, doktorların üzerine yıkmaya çalışıyorlar. Doktorlara saldırının yeni adı ise mecburi hizmet oluyor.

Mecburi hizmetin kısa öyküsü

Mecburi hizmet konusu, 1981 yılında gündeme getirildi. 1990'ların başında 7 yıl süreyle kaldırıldı. 7 yılın bitiminde otomatik olarak yeniden yürürlüğe girdi. O zaman da doktorlar tarafından tepkiyle karşılandı. 24 Temmuz 2003 tarihinde ise, yerine sözleşmeli personel dayatması konularak kaldırıldı. İki yıllık süre içinde, iş güvencesi ve birçok hakkın gasp edilmesiyle ve 5 ile 10 yıl tayin olma yasağı demek olan “kazık sistem” ile birlikte dayatılan sözleşmeli personel statüsünü kabul eden doktor sayısı çok sınırlı oldu. Dolayısıyla dayatılan sistem çöktü.

Bunun üzerine hükümet, 2005 yılında, 2 yıl süreden sonra mecburi hizmeti “Devlet Hizmeti” adı altında yeniden devreye soktu. Tek tek doktorlardan ve doktor örgütlerinden büyük tepkiler alan uygulamayı, TTB Anayasa Mahkemesi'ne götürdü. Anayasa Mahkemesi yürütmeyi durdurdu. Yazdan bu yana, yeni mecburi olan ve uzmanlığını yeni bitiren doktorların diplomalarına Sağlık Bakanlığı el koydu. Yürütme durdurulduğu için ataması yapılmayan, ama mecburi hizmet yapmadıkları için çalışmaları da yasaklanan doktorlar, işsiz bırakıldı. En son Mart ayında, Anayasa Mahkemesi itirazı reddederek mecburi hizmet uygulamasının önünü açtı. Sağlık Bakanlığı ise, 12 Nisan tarihinde mecburi hizmet kuralarının çekileceğini açıkladı.

Şimdi Başbakan Erdoğan, döner sermaye ile birlikte 9-10 milyar lira masraf verdikleri halde doktorların “Doğu”ya gitmediğini söyleyip doktorları suçluyor. Buna karşı Tabipler Birliği yaptığı açık-

Mecburi hizmet bölgesine baktığımızda ağırlıklı olarak Kürt illeri olduğu görülüyor. Hükümet de Kürt halkının sağlık sorunlarını çözmeye çalışan pozisyonda görünmeye çalışıyor. Ama, yaşanan gerçek hiç de böyle değil.

lamalarda, verilen rakamların gerçeği yansıtmadığını söyleyip ekliyor: “Sağlık Bakanlığı, sözleşmeli personelden istedikleri verimi alamadı. Çünkü sağlık çalışanları her şeyden önce iş güvencesine önem verdikleri için sözleşmeliye rağbet etmediler.” Sorunun sadece ücret olmadığını iş güvencesinin daha ön planda olduğunu açıklıyorlar. Ama, hükümet tarafından doktorların bu talebi görmezlikten gelindi. Yeni getirilen mecburi hizmet uygulamasında devlet memurluğu ve sözleşmeli personel seçenekleri sunuluyor. Ancak devlet memurluğunu, yani iş güvencesini isteyenlere, daha düşük ücret ve daha sınırlı haklara razı olması dayatılıyor.

Doktorlar “Mecburi Hizmet”e neden karşı çıkıyor?

Bütün bu gelişmeler yaşanırken, doktorların uygulamaya itirazları, medya ve hükümetin demagojileriyle boğulmaya ve bir kez daha bütün doktorlar halk düşmanı, keyfine düşkün, paragöz olarak lanse edilmeye çalışılıyor. Peki, doktorlar mecburi hizmete neden itiraz ediyorlar?

Doktor örgütlerinin ve tek tek doktorların boğulmaya çalışılan itirazlarından bazılarını bakarsak:

“Sağlık Bakanlığı, bir taraftan ne kadar ihtiyaç olduğunu bilemediğimiz bir bölgeye hizmet götürme gayreti içinde olduğunu söylüyor, ama bunu hekimlerin özlük haklarına, aile birliklerine dik-

kat etmeden tek taraflı olarak gerçekleştirmeye çalışıyor. Yoksa hiç kimse ülkenin herhangi bir yerinde sağlık hizmeti sunmaya itiraz etmez.”

“Mecburi hizmet adı bile hoş bir şey çağrıştırmıyor. Mecburi hizmet uygulaması daha önce denenmiş ve çözümü olmadığı görülmüştü. Bu yöntem, hekimleri birçok özlük hakkı kaybına uğrattırıyor, hekimler arasında eşitsizlikler yaratıyor...”

“Hekim örgütleri, uzmanlık dernekleri, Sağlık Bakanlığı hep birlikte, önümüzdeki 5-10 yılı kapsayacak tarzda bir projeksiyonla hekim ihtiyacını ve dağılımını belirleyip çalışma çizelgesi hazırlayabilir. Ancak Bakanlık tek taraflı uygulamalarında diretmemeli.”

“Hekimlerin iş güvenceli olarak o bölgelere gitmeleri özendirilmeden, sağlık hizmetinin kalitesini yükseltici tedbirler alınmadan böyle bir zorunluluk üzerinden sorun çözülemez. Sağlıkta sosyalizasyon adı altında basamaklandırılmış, özendirilmiş, iş güvenceli, topluma dayalı sağlık modeli güçlendirilmeli.”

“Bu iş daha farklı yöntemlerle çözülmeli. Hekimler daha uygun çalışma koşullarında çalışmak istiyor. Sağlık politikaları sorunları parça parça değil de bütüncül olarak ele alınmalı... Sağlık ocakları güçlendirilmeli ve koruyucu sağlık hizmetleri yaygınlaştırılmalı. Bunlar gerçekleştirilmeden yapılan işlemler yeterli olmaz... Fiziki koşullar yeterli değilse, ne kadar çok doktor olsa da yarar

sağlamaz. Mecburi hizmetten önce, o bölgedeki hastanelerin alt yapı koşullarının iyileştirilmesi ve nitelikli hale getirilmesi gerekir. Hastanelerin maddi koşulları düzeltilmeden hekimlerin orada çalışması kolay olmaz.”

“Öncelikle şartlar düzeltilsin, ondan sonra orada çalışmamız beklensin... Mecburi hizmet getirilerek doktor açığı çözülemez. Günübirlik politikalarla çözüme ulaşılamaz. Sağlık Bakanlığı, TTB ve SES'in görüşlerini dikkate almalı.”

“Öncelikle oradaki ortam şartlarının, hekimlerin özlük haklarının ve ücretlerin iyileştirilmesi gerekiyor.”

Doktor örgütlerinin ve doktorların itirazları, bu noktalarda düğümleniyor. Hükümetin, bütün bunlara yanıt vermiyip, tek taraflı olarak mecburi hizmet dayatmasına karşı çıkıyorlar. Halka hizmetten kaçmadıklarını ama sağlık sisteminin bozukluklarının faturasının da kendilerinin üzerine yıkılmasına karşı olduklarını söylüyorlar.

Kürt halkının sağlık sorunları siyasi şovlarla çözülmez

Mecburi hizmet bölgesine baktığımızda ağırlıklı olarak Kürt illeri olduğu görülüyor. Hükümet de Kürt halkının sağlık sorunlarını çözmeye çalışan pozisyonda görünmeye çalışıyor. Ama, yaşanan gerçek hiç de böyle değil.

Kürt halkı yıllardır ekonomik, sosyal, eğitim ve sağlık bütün alanlarda yıllardır ulusal eşitsizliklerin faturasını en ağır şekilde ödüyor. Bir de buna son 20 yıldır faşist rejimin sürdürdüğü kirli savaş eklendi. Sağlık ocakları ve hastaneler yıkıldı ya da karakol ve kışla haline getirildi. Köyleri yakılıp yıkılan Kürt köylüleri şehirlerin etrafında sefaletten bir şehir daha oluşturdu. Çöplerde yiyecek arayanların olduğu bir yerde, yaz aylarında orta çağ hastalıkları kolera, tifo salgınları sıradan gelişmeler haline geldi. Koruyucu sağlık hizmeti zaten yok edildi. Mecliste görüşülen, sosyal güvenliği tasfiye eden ve “parası olmayan ölsün” anlayışını getiren yeni yasalar yine en ağır şekilde Kürt halkını etkileyecek.

Bütün bu gerçekler dururken, bütün alanlardaki eşitsizlikler uçurum haline dönüşmüşken, kirli savaş gerçeği de ortadayken, çökmüş bir sağlık sisteminin içine “zorla” gönderilen üç-beş doktorla bu sorun çözülmez. Bundan öncekiler gibi AKP hükümetinin de yaptığının, oy avcılığı amacıyla yapılan siyasi şovlardan öteye bir anlamı yoktur. ○

"Zorunlu din dersi" kaldırılmalı

Faşist diktatörlüğün, toplumu ve insanları tek tipleştirmek amacıyla 12 Eylül darbesinin ürünü olan 1982 Anayasası'na koyduğu "zorunlu din dersi", bugünlerde yeniden tartışma konusu oldu. Sünni içerikte ve tek taraflı bir müfredata göre hazırlanan din dersleri, 12 Eylül'le birlikte tekrar zorunlu hale getirilerek, eğitim tamamen faşizmin gerici-yoz kültürünün tekeline terk edilmişti.

12 Eylül yılları, başta eğitim sistemi olmak üzere, yaşamın her alanına nüfuz ederek, "tek tip insan" yaratmaya soyundu. Okulları kışla sisteminin bir parçası haline getirmeye çalıştı. Generaller, "gençleri kazanmanın yolu"nu okulları kışlaya dönüştürmekte görüyorlardı. İlk okuldan başlamak üzere, bir yandan bilimsellik adına ezberciliği, bir yandan da "tek millet, tek ırk ve tek din (mezhep)"çiliği dayatmışlardı. İstiklal Marşı, Atatürk'ün 10. Yıl Nutku, dualar, ilk etapta ezberlenecek konular olarak konuldu öğrencilerin önüne.

Bu durumun, bugün geldiği nokta ortada. Artık üniversite sınavlarında "0" çeken öğrenciler var, çeteler, uyuşturucu kullanımı artmış vb...

Hal böyleyken, "zorunlu din dersi"ni anayasaya koyan Kenan Evren, sanki bunu yapan kendileri değilmiş, İmam Hatip Liseleri'ni yaygınlaştırmamışlar gibi pişkince konuşmaya devam ediyor: "Zorunlu din dersi sulandırıldı, amacından sapmış" diyor. Oysa amacında tam sürat ve büyük bir başarıyla ilerledi. Fethullah Gülen'in, "Evren'in en büyük sevabı ve belki de onu cennete götürecektir" olan şeyin, "zorunlu din dersi"ni anayasaya koydurması olduğunu söylemesi ve Evren'den övgüyle söz etmesi hoşuna değil.

Zorunlu din dersine karşı mahkeme kararı

"Zorunlu din dersi"ni bugünlerde yeniden tartıştıran bir mahkeme kararı oldu. Nisan ayı içinde, Alevi bir aile, çocuklarının "zorunlu din dersinden muaf" tutulması için İstanbul 5. İdare Mahkemesi'ne başvuru yaptı. İdare Mahkemesi, ailenin başvurusunu yerinde

bularak, zorunlu din derslerinin kaldırılması yönünde bir karar aldı. Eğer bu karar, Yargıtay'da onaylanırsa, bu konuda emsal temsil edecek ve başvurular arka arkaya gelecek.

Ayrıca, AB'ye girme kriterlerinden biri olarak, "zorunlu din dersleri"nin kaldırılması da istenmişti. Ancak, başta AKP hükümeti olmak üzere önemli bir kesim, buna karşı direniyor. AKP, gerek kendi tabanlarını "başörtüsü" üzerinden diri tutmak, gerekse de dinin insanları uyuşturucu etkisini kullanmak için, bu direnci sürdürecektir.

20 Nisan'da toplanan Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu ve Alevi Birlikleri Federasyonu da "zorunlu din dersinin kaldırılması" için kampanyalar başlatma kararı aldı. Bugünlerde bu konu, AB'ciler tarafından da gündemde tutuluyor. Geçtiğimiz aylarda "zorunlu din dersinin kaldırılması" üzerinden tartışmalar farklı boyutlarda açılmış, "Alevilik ve diğer mezheplerin de din kitaplarına geçirilmesi" gündemleştirilmişti. Hatta diyanet, cemevlerine bütçe ayırmayı tartışır hale gelmişti.

Bilimsel, demokratik, parasız eğitim!

"Zorunlu din dersi"ne karşı mücadele yükseltilmelidir. Fakat bu, ne AB'nin kriterleri, ne de Alevi derneklerinin kampanyaları ekseninde ele alınamaz. Din kitaplarına Alevilerin ve çeşitli mezheplerin geçirilmesi istemi, doğru bir yaklaşım değildir. Din dersleri, okullarda tümünden kaldırılmalıdır.

Öte yandan faşist-gerici eğitim sistemi, sadece "zorunlu din dersi"nin kaldırılmasıyla da ortadan kalmayacaktır. O yüzden "zorunlu din dersi"ne karşı mücadele, "bilimsel, demokratik, parasız eğitim" talebiyle birlikte ele alınmalı ve sadece Alevi aileler ve öğrenciler tarafından değil, geniş öğrenci kesimleri ve aileleri tarafından da bu bütünlük içinde ele alınarak yürütülmelidir. Ancak o zaman şu ya da bu mezhep sorunu olmaktan çıkarak, "bilimsel, demokratik" eğitimin bir parçası olarak tüm kesimleri kucaklar. Ve ancak böyle bir mücadele ile başarı elde edilebilir.

DTCF'de faşistlere anladıkları dilden yanıt verildi

Geçen yıl DTCF'de faşist saldırılarda pek çok arkadaşımız yaralanmıştı. Öyleki arkadaşlarımızdan biri basının önünde bıçaklanmasına rağmen, arkadaşımızı yaralayan faşist, savcılık tarafından serbest bırakılmıştı. Bıçak ve satırlarla arkadaşlarımız yaralandığında, polis olayı izlemekle yetinmişti. Polisin bu tutumu okuldaki bütün öğrenciler tarafından izlenmiş ve olayın polis tarafından da desteklenmediği düşüncesi kabul görmüştü. Kapanış şenliğini yapamamıştık. Faşist saldırılara cevap veremeyişimizin yarattığı moral bozukluğu ile girmiştik tatile.

Bu yılın birinci döneminde de moral üstünlüğü ile gelen faşist grup, pek çok arkadaşımızı ve tanımadığımız, ulaşamadığımız, pek çok öğrenci arkadaş (özellikle birinci sınıfları) taciz etmiş, kimi öğretmenlerin desteği ile de saldırgan tutumunu arttırmıştı. Okul yönetimi bizlere cezalar yağdırmaya, tehditler savurmaya daha da bir önem vermiş ve bizleri sindirmeye yönelik her fırsatı değerlendirmişti. Kameralar ile de bunu değerlendirmeye devam ediyor.

Önceleri seslerini çok fazla çıkaramayan bu grup, arkasına aldığı bu rüzgarla herkese saldırmış ve kendisinden olmayan herkesi düşman ilan etmiştir. Sürekli bir arada duran, durmaya çalışan devrimci-demokrat öğrencilere saldıran bu grup, en sonu okulda kimsenin bulunmadığı bir saatte (18:30 civarı) kantine giden iki öğrenciye saldırdı. O anda okulda bulunan devrimci, demokrat ve duyarlı öğrenciler, saldırı uğrayan bu arkadaşlarla birlikte faşistlere gereken dersi verdi. Aynı saatlerde TKP'li bir öğrenciye saldıran başka bir grupta okulumuza gelerek okulun karşısında bulunan adliyenin önünde gövde gösterisi yaptı. AÜ Ziraat Fakültesindeki şenliğe saldıran ve 5 arkadaşımızı yaralayan (bu olay burjuva basında da geniş yankı bulmuştu) faşistler, hızını alamamış ve her kesime saldırıya geçmişti.

İşte bu saldırı furcasının önünün kesildiği yer oldu DTCF: Onlara anladıkları dilden yanıt vermek için önceden planlı hareket etmiş olmasak da, okulumuzda genel bir saldırı beklentisindeydik. Okulda faşist bir saldırıyı beklemeyen öğrenci yok gibiydi. Ama bu sefer kaldırdıkları taş ayaklarına düşmüştü.

Akşamın geç saatlerini fırsat bilip öğrencilere saldıran faşistleri teşhir etmek için okulda bildiri dağıtıldı. Saldırının ertesi günü, saat 18:00'de Yüksel'de basın açıklaması yapmayı da düşünüyorduk. Ancak olası bir saldırı için arkadaşlarımızı beklerken, okuldan çıkmamıza az bir zaman kala faşistler gözdağı vermek için üzerimize gelmek istedi. Önceden hazırlığımızı yapmıştık ve hemen çatışma pozisyonu aldık, bundan ürken faşistler geri çekildi ve ÖGB araya girdi. Ancak bizim kalabalık olduğumuzu gören okul yönetimi, hemen polisi çağırdı. Gerçi haber vermelerine gerek de yoktu çünkü, kameralar bu işlevi yerine çoktan getirmişti. Ancak burda da şaşkınlıklarına sebep olan bir durum vardı. Öğrenciler kameraları kırmazlar da kameralardan korkmuyordu. Polis de faşistlerin terörüne karşılık korku beslediğimizi düşünmüş olacak ki, hemen bizi dışarı çıkarmak istedi. Ancak biz, faşistler dışarı çıkmadığı sürece okulu terk etmeme kararlılığında iddik. Yaklaşık bir buçuk saat süren bir bekleyişten sonra sloganlara başladık. Bu tutumumuzdan ürken polis, faşistleri hemen okuldan çıkardı. Artık basın açıklamamızı yapabiliydik. Okuldayken 50-60 kişiydik. Kızılay'a doğru yürüyüşe geçtiğimizde bu sayı 200'ün üzerindeydi. Sürekli, "Dil Tarih Faşizme Mezar Olacak", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" vb. sloganlar atıldı. Anti-faşist coşku hat safhadaydı. Sakarya'da yaptığımız açıklamada yaşananları teşhir ettik ve bundan böyle hiçbir saldırıya izin vermeyeceğimizi açıkladık.

Bu olay bir daha göstermiştir ki birleşik, örgütlü ve kararlı bir duruş gösterdikten sonra gençliği durduracak bir güç yoktur ve saldırılar ancak bu yolla durdurulabilir.

Ankara PDG okurları

Cebeci kampusunda ÖGB saldırısı ve bahar şenliği

Gün geçmiyor ki, üniversitelerde faşist bir saldırı olmasın. Bazen sivil faşistler, bazen de Özel Güvenlik Birimi ÖGB veya polis-jandarma, resmi faşistler, saldırıya geçiyor. Geçtiğimiz ay AÜ Cebeci Kampusunda böyle bir saldırı gerçekleşti.

AÜ Cebeci Kampusunda da gece geç saatlerde kampusta oldukları için öğrenci arkadaşlarımız ÖGB tarafından yaka-paça dışarı atıldılar. Arkadaşlarımızdan biri, git-tiği acil servisten rapor aldı. Olaylar, gece saatlerinde gerçekleşti ve ÖGB, kendi okulumuza, istediğimiz zaman giremeyeceğimizi bize bu dille anlatmaya çalıştı. Ancak biz de kampusta arkadaşlarımıza sahip çıktık ve ÖGB kulübesine kadar yürüyerek bir basın açıklaması yaptık.

ÖGB'ye kurdela sopa hediye ettik. Sessiz kalmayacağımızı gösterdik.

Bahar şenliği

AÜ Cebeci 3. Bahar Şenliği yapıldı. Coşkulu gecen senlik Hukuk Fak. Öğr. De-meği ve EBF Gazetesi tarafından gerçekleştirildi. Ali Ekber Erenin dillendirdiği türküler hep bir ağızdan söylendi. "Halklar Kardeşler" sloganıyla örgütlenen şenliğin coşkusunu görülmeye değerdi.

Okulda şenliklerin süreklileştirilmesi ve yaygınlaştırılması gerekir. Popüler sanatçıların yerine kendi müzik guruplarımızın sahne alması ve dinleti boyunca sürekli bir coşkunun olması anlamlıydı.

Bir PDD okuru

DERBENT'TE BARİKATLAR

Geçen sayı için hazırlanmış olan bu yazı, teknik bir nedenle yayınlanamamıştır. Konunun öneminden dolayı bu sayı yayınlıyoruz. Gecikmeden dolayı okurlarımızdan ve Derbent emekçilerinden özür dileriz.

23 Mart'ta sabah 5.30'da Derbent Koruma ve Güzelleştirme Derneği'ni yıkmak için panzerlerle gaz bombalarıyla geldiler Derbent'e. Dernek binasında bir haftadır nöbet tutanları, dernek binasına kilitledikten sonra, gaz bombalarını atarak etkisiz hale getiren polis, insanları göz altına aldı ve dernek binasını yıktı. Yıkımı haber alan Derbentliler yoğun gaza rağmen toplanarak barikatlarını kurdu. Binden fazla kişinin katıldığı eylemde, mahallelerini savunmak için genç, yaşlı, kadını, çocuğu herkes vardı. Yıkımdan iki saat sonra toplanan halka, panzerler ve gaz bombalarıyla saldıran polis, 38 kişiyi yaralarken, onlarca kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlardan 5'i çıkarıldıkları mahkemece tutuklanarak Bayrampaşa Cezaevine konuldu. Yaralananlar ise polisin hedef göstererek attığı gaz bombası ve plastik mermiler sonucu kafalarından ve vücutlarının üst bölümlerinden yaralandılar.

Sabahın erken saatlerinden akşama kadar süren barikat savaşında her sokağı direniş kalesine çeviren Derbentliler'e, diğer semtlerden de destek geldi. Derbentliler, 2004'te alınan yıkım kararı na karşı "Felluce'de ABD, Filistin'de İsrail Evleri Yıkıyor, Sıra Derbent'te mi?" diye sormuştu. Bu sefer de derneklerini savunmak için çıktılar sokağa. Dernek binasının yerini sağlık ocağı yapacağız diye yılan Belediye Başkanı, bu olaydan sonra ortadan kayboldu. Ama halk, hakkını aramaya devam edeceğini söyleyerek, 24 Mart'ta Derbent'te yürüyüş yaptı. 26 Mart'ta da İHD binasında bir açıklama yapan Dernek yöneticileri, gözaltına alınanların derhal serbest bırakılmasını istedi.

Derbent 1937'den beri var olan bir mahalle. Asıl yerleşimi ise, 35-40 yıl öncesine dayanır. Sarıyer sirtlarında "ormana, denize yakın" şirin bir semt. Nüfusu 16 bin civarında. Gecekondu semti desek, 15-20 gecekondu ya var ya yok. Son dönemlerin moda cümlesi: "Kentsel Dönüşüm Projesi"nin hayata geçmesi için gecekonduları yıkacağız! Derbent'te 1000'e yakın konut var ve bu konutların ancak 170'inde tapu varken, varolan tapular da son dönemlerde gizli gizli iptal ediliyor. Tapu tahsis belgelerini 1980'li yıllarda almış Derbentliler. Derbent'in yüzde 80'i hazine arazisi, belediye arazisi ya da kooperatif arazisi olarak görülüyor. Messa adlı kooperatif, 2003'te buradaki siteleri yapmış, aynı zamanda ABD konsolosluğu çalışanlarının oturduğu siteleri de. Bu sitelerin yapıldığı yerler park arazisi olduğu halde, bir kılıfına uydurmuşlar.

Devlet, her türlü vergisini alıyor halktan. Sonra da yıkıma geliyor, joplar, silahlar, bombalarla birlikte. Çünkü sermayenin yeni rant alanlarına ihtiyacı var. Ancak Derbent bir kez daha gösterdi ki, direnen halk olduktan sonra, ne evlerimizi yıkabilirler, ne de mahallemize girebilirler

Poyraz ailesi ile Derbent barikatlarını konuştuk... (1995'te Gazi antifaşist halk direnişinde şehit düşen Zeynep Poyraz'ın ailesi)

✓ Barikatları anlatır mısınız?

C. Poyraz: Barikat gerçekten de çok iyi oldu. İnsanlar çok iyi direndi. Bir ara ikinci bir Gazi olacak mı diye düşündüm. İnsanların üzerine gaz bombalarıyla saldıyorlardı. İnsanlar nefes dahi alamıyorlardı. Bu durumda direnmekten başka ne yapabilirler ki? Gittiğimizde, yerlerde yaşlı kadınlar vardı. İlk anda dernekte nöbette olanlar vardı. Onları etkisiz hale getirdikten sonra çocuklar toplanmaya başladılar.

K. Poyraz: Gece yıkım olunca, arabayla mahalleyi gezerek "yıkım var" diyerek halkı uyandırdılar. İnsanlar, pijamalarıyla dışarıya fırlamışlardı. İlk kez Derbent'i böyle gördüm. Daha öncesinden buna bir ihtimal vermezdim. Ama demek ki, insanlar acıları yaşayınca sokağa çıkıp barikat kurabiliyorlar. Bu durum beni çok heyecanlandırdı, mutlu da etti.

T. Poyraz: İnsanlar çimlerin üzerinde kusuyorlardı. Biz polisin yanına gidip, "Eğer burada çocuklarımızın başına bir şey gelirse sizin yanınıza yapışırız" dedik. Her taraf kan olmuştu ve gaz kokuyordu. Nefes almakta zorluk çekiyorduk. Ama her sokakta bir direniş oldu neredeyse. Mahallenin en aşağılarına kadar sürdü. Polis sabah 5.30'dan 18'e kadar gitmedi.

✓ Yıkımın bugün olacağı biliniyor muydu?

Tebliğat daha önce gelmiş. Yapılan görüşmelerde, 21'inden sonra geleceğiz diyorlardı. Yani Newroz'un geçmesini beklediler. İlk etapta da sağlık ocağı yapacaklarını söylediler.

✓ İnsanların şimdi ruh hali nasıl?

C. Poyraz: İnsanlar saldırının etkisiyle öfkeli. İlk kez burada böyle bir şey oluyor. Üstelik bu mahallenin yüzde 70'i AKP'ye oy vermişti. Bu olaydan önce, "kesinlikle evlerimizi yıkacaklar" düşüncesi hakimken, şimdi "yıkamazlar" diyorlar. İnsanların kendine güveni geldi. Gazetelerde de bu birliktelikten bahsedilmeli. Çünkü gerçekten önemliydi bu. Zafer işareti yapan da, gerici de bu olayı gerçekleştirdi. Örneğin AKP temsilciliğini burada AKP'ye oy verenlerin kendileri dağıttılar. Bu oldukça önemli bir durum. Bu halk zaten devletle barışık değil, böylesi olaylar olunca, bu daha da büyüyor.

✓ Son olarak ne söyleyeceksiniz?

C. Poyraz: İnsanlar yıkımlara karşı birleşmeli. Bu sorun bütün mahallelerin sorunudur. Eğer yıkım olmasını istemiyorsak, bunun farkında olup birleşmeliyiz. Derbent de iyi bir örnek olmuştur. Halk birlik çıktı ve hakkını savundu.

T. Poyraz: Biz polislerin yanına gittiğimizde onlardan sesler geliyordu. Adeta çığınca bakıyorlardı. Mahalleden korku-

yorlardı. Çünkü bu mahalleden Zeynep'ler Fehriye'ler çıkmıştı. Onlar da bunların tekrar çıkmasından korktukları için, bu kadar vahşi davrandılar. Adeta savaşa gelmişlerdi.

Derbent emekçileri anlatıyor...

✓ Yıkımın nedenini açıklar mısınız? Daha önce tebliğat var mıydı?

M: Derbent Koruma ve Güzelleştirme Derneği'ni yıkmak için gelmişlerdi. Belediye Başkanı günler sonra zahmet edip açıklama yaptı. "İşgalci durumundaki kaçak yapının yıkılması" diyordu. Yıkım kararında, "Hizmet yapacağız, sağlık ocağı yapacağız ve Sağlık Bakanlığı yer olarak burayı gösterdi" diye bir açıklama yoktu. Sabahın beş buçuğunda yıkılmış. Ben 6'yı 10 gece uyandım ve evden sadece yüz metre yürüyebildim gazın etkisinden geri dönüp, gazın olmadığı bir yerde korunmak amacıyla çekildik yani. Planlı, projeli yapılmış bir yıkım. Bütün mahalle gaz içindeydi. Daha uyanmadan atılmıştı gaz bombaları.

C: Yani yıkımdan çok, halka da bir zarar vermek için gelmişler. Yaşlı insanları tartakladılar.

Ö: Sabah yıkıma geldiklerinde dernek içinde duranlar vardı mesela. Onların üzerine biber gazı atıp, kapıyı da üzerlerine kilitliyorlar. İçerdekiler iki dakika sonra camları kırıyor. Polisler de demir testereyle kapıları kesip, içerdekileri döverek gözaltına alıyorlar. İçerde altı kişi nöbetliydi. Madem yıkım yapıyorsunuz, içerdekileri dışarı çıkartın.

C: Biz bekliyorduk ama böyle bir şeyi. Her an gelebilirler diye, dernek binasında bir haftadır nöbet tutuyorduk. Daha önce yıkım olan yerlerde de direniş yaşanmıştı, biz de hazırlıklıydık. Ama halk toplanıp da herhangi bir müdahalede bulunmasını diye daha yataklarındayken geldiler.

Ö: Yıkım olduktan bir iki saat sonra kaçabildi insanlar. Çünkü her taraf gaz kokusu, çıkamıyordun. Ben bile çıkamadım, arabam olduğu halde. Buna rağmen ilk toplanma anında bin kişiden fazla vardı.

✓ Kentsel dönüşüm projesi kapsamında ev sahiplerini borçlandırıp, evlerini yıkıyorlar? Sizin buralara da diğer biçtiler mi?

Ö: Yok öyle bir şey. Herhangi bir bilgilendirme yok. Derbent halkı da, buraya site yapılacağına, ev sahipleri olarak, biz değerini verelim diyor. Ama buna bile yanaşmıyorlar.

C: Yani biz kendi oturduğumuz yerin değerini vermeye razıyız. Belediye metre karesine fiyat biçiyor. Doğalığında ilk satın alma hakkı da oturanların hakkıdır. Burada en yeni oturan 25 yıllıktır. Hukuksal olarak, 15 yılını doldurduktan sonra, satın alma hakkı doğuyor.

M: Metre karesi 500 milyon gibi fiyatları, Sanayi Mahallesi, Çeliklepe gibi yerlerde uygun görmüşler. Bugün Sanayi Mahallesi imar affı çıkardı. İsteyen vatandaş gidip başvurarak arsasını alabiliyor.

Ö: Burada gecekondu yok. Toplamı 15-20 gecekondu, diğerleri çok katlı binalar. Burada tek kata da, çok kata da karşılık olarak tek daire vermelerini kabul ede-

meyiz. Çünkü, bu insanlara tapu tahsis belgesini vermişler. İnsanların projeleri var. Hukuksal anlamda uygun olmaz zaten. Biz de hakkımızı ararız.

✓ Belediye başkanıyla görüşme oluyor mu?

Ö: Belediye başkanını makamında ziyaret etmeyi bırakın, dernek yönetimini kapıdan bile içeriye almıyorlar. Diyalog kesilmiş durumda.

C: Şu anda belediye başkanının nerede olduğu bilinmiyormuş. Bu olaydan sonra kaybolmuş.

Ö: Bir de insanları saf yerine koyuyor. Televizyona çıkmış demiş ki; "Derbent'te yaşanan olayları Derbentliler yapmıyor, Derbent insanı bu kadar cahil değildir."

C: Önemli bir husus da, Burada portatif bir sağlık ocağı istemiyoruz, kalıcı bir bina istiyoruz. Gerekirse, halk olarak bizler de malzemelerine yardım yaparız.

✓ Yıkımlardan sonra, insanların tepkisini ne oldu?

Ö: Şu anda 16 bin nüfusu varsa, kimse mevcut olan hükümete oy vermez. Önceden oy verenler ise "Keşke ellerimiz kırılırdı" diyorlar. Buradaki AKP binası kapandı.

M: Bir de emniyetin insanların üzerine nişan alıp üzerinde "şahsa atılmaz" yazılı gaz bombalarını atmaları, evlerin içine atmaları... Yasadışı olduğu halde atıyorlar. Yaralanan 38 kişinin büyük çoğunluğu, atılan gaz bombalarının isabet etmesi sonucu yaralananlar. Yani, çok insanın kafasına, vücuduna atıldılar. Plastik mermi kullandılar. Derneklerin yıkıldığı yetmiyor gibi, bir de insanları yaralıyorlar. Kaldı ki, bu ülkede hayvanlara bile böyle muamele yapılmıyor. Sadece Derbent için değil, bir şekilde patronların para kazana- cağı yerlerde oturan insanları kötü gösterip, "terörist" ya da herhangi bir yama yapıstırıp kötü lanıtmasını hiç adil bulmuyoruz. Bu yapılan en büyük karalamadır.

✓ Bundan sonrası için ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Ö: Her türlü demokratik hakkımızı arayacağız. Biz burada haklıyken haksız duruma düşmek istemiyoruz. Şu anda onlar burada işgalci olduğu halde, bizi işgalci göstermeye çalışıyorlar.

-Direnişe destek için diğer mahallelerden gelenler oldu mu? Koordinasyon nasıl sağlandı?

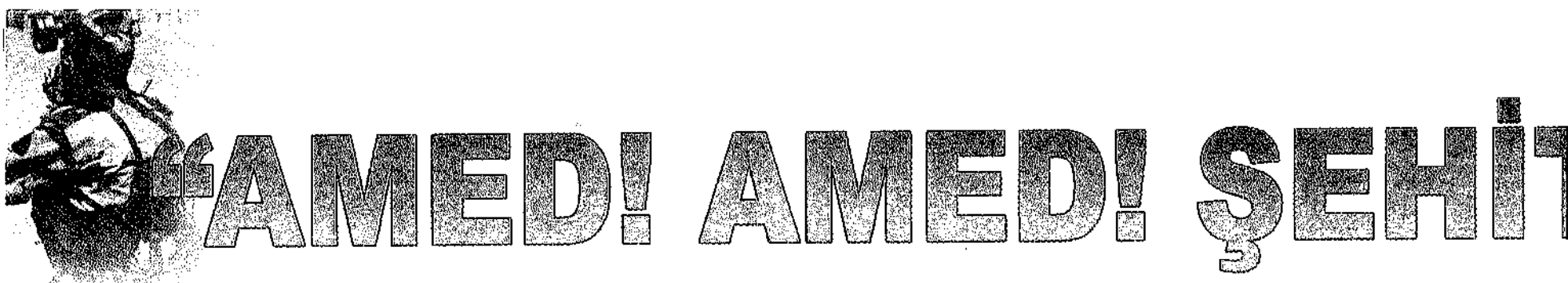
C: Bu yasadışı canı yanan, diğer ilçelerdeki mahallelerden gelenler oldu. Armutlu, Ferahevler, Pınar Mahallesi...

Ö: Koordinasyon son zamanlarda sağlanmaya başladı. Geçtiğimiz olaylardan sonra, diğer semtlerdeki arkadaşlar da destek olacağını söylediler. Bugün semtler nasıl kazanıldıysa, Derbent, Poligon da, Pınar da bu yöntemlerle kazanıldı.

✓ Daha önce yıkım yapılan yerlerden deneyimler aldınız mı?

Ö: Şöyle bir savunma, yakın zaman içinde toplantımızda şekillendi. Diğer mahalleleri ziyaret edeceğiz, onlara deneyim aktararak deneyim alacağız.

Biz burada birlik, dayanışmayı göstermek zorundayız. ☺

AMED! AMED! ŞEHİT

Amed'e gidiyoruz. 4 gün boyunca her semtinde, her mahallesinde isyan ateşlerinin yakıldığı, barikatların kurulduğu son yılların en kitlesel ve en önemli halk direnişinin yaşandığı Amed'e...

Ergani yolu üzerinde, kalktığı söylenen OHAL'in tanıdık uygulaması karşılıyor bizi... Otobüsleri durduran askerler, "bizim güvenliğimiz için kimlik kontrolü yaptıklarını" söyleyerek, topluyor bütün kimlikleri. Kimlikler, kontrol noktasındaki bilgisayarda tek tek kontrol edilip, kaydedildikten sonra tekrar veriliyor. Uzun bir süreden sonra tekrar başlayan bu uygulama, Amed serhildanının egemenleri oldukça korkuttuğunun habercisi adeta...

Muş Şenyayla kırsalında kimyasal silahlarla katledilen 14 HPG gerillasından, Amed'e gönderilen 4 gerilla cenazesi Malatya'dan uğurlanırken, kitle sık sık haykırıyordu: **"AMED, AMED! ŞEHİTLER SANA EMANET!"**... Ve Amed uzun bir süreden sonra yeniden ses veriyordu; yakıldığı ateşiyle, barikatıyla, molotofuyla, boykotuyla, kapatılan kepengiyle, yakılan banka şubeleriyle... Kendisine emanet edilen şehit gerillaları, hiç unutulmayacak bir sahiplenmeyle bağrına basıyordu.

Amed, suskunluğunu farklı bozdu

Uzun bir süredir Amed'in sesini duymak isteyen kulaklar, bekledikleri sesi, bu sefer daha gür, daha kararlı ve değişen ezgileriyle duydular... Kürt basınında bir süredir hayli kafa yorulan "Amed suskunluğu" nihayet bitmişti, fakat pek de "süreçlerine" denk düşmeyen biçimde... Son dönemdeki pek çok kitle eylemliliğinde sıkça duyduğumuz; "Amed uyuma, onuruna sahip çık" sloganını yaratacak kadar susan Amed, Şemdinli ve 15 Şubat'ta bile bozmadığı sessizliğini, kimyasal silahlarla katledilen gerillalarına sahip çıkarak bozuyordu. "Sizin tecridiniz varsa, bizim de dağlarımız var", "Her Kürt gerilla doğar", "Dağlara çıkacağız hesabını soracağız", "TC Şaşırma Bizi Dağa Taşırma" gibi sloganların acelece yazıldığı dövizlerle, pankartlarla serhildan yaratan Amed; öfkesini, karakollar, Valilik binası, devlet binaları, devlet kurumlarına ait araçlara yöneltirken, yanı sıra işbirlikçi tekeli burjuvazinin en temel kurumları olan bankaları yakıyor, ATM'leri kullanılmaz hale getiriyor, AKP, MHP gibi gerici ve faşist partileri yakarak, taşlayarak, sözünü söylüyordu.

Amed serhildanı, yeni bir dönemeç

Kürdistan tarihinde bilinen en kitlesel gösteri olan Vedat Aydın'ın cenazesinde bile, geceyi sokaklarda geçirmeyen Amed, bu sefer barikat başında, her anı çatışmayla geçen 4 tam günü sokakta geçirerek, kitle eylemlerinde yeni bir dönemi açtı. Bayrak provakasyonlarıyla, linçlerle, hızlanarak devam eden kirli savaş uygulamalarına maruz kalan Kürt halkı; yaşadığı sefaleti, işsizliği, gittikçe artan yoksulluğunu yaratan kapitalizmin simgesi bankalara ve ATM'lere yönelen öfkesiyle de, bundan sonraki süreç için ipuçları veriyordu.

AMED'TEN İZLENİMLER

Amed'te öncelikle Demokratik Öğrenci Derneği'ni ziyaret ettik. Direnişin hemen sonrasında devletin yoğunlaştırdığı gözaltı ve tutuklama furçasının yanı sıra kamera vb. görüntülerde teşhis edildiği iddiasıyla pek çok kişinin hareket alanının daraldığı bir süreçte gittik Amed'e. (Amed'de son 2 ayda gözaltına alınan insan sayısı bin civarında, serhildan sonrası tutuklanan insan sayısı ise, yaklaşık 500 kişi.)

Dernekte normal bir süreçte bulunan insan sayısından daha az kişinin bulunduğunu söylüyor, bir dersane öğrencisi. Derneğin pek çok üyesinin tutuklandığını, bir çoğunun da aranması dolayısıyla derneğin biraz sakin olduğunu söylüyor bize...Genel bir sohbetten sonra konuya giriyoruz. Amed'i saran barikatların ve serhildan ateşlerinin sebebini soruyoruz.

Anlatıyor: "Gerilla cenazeleri gelmeden önce arkadaşlar arasında konuşuyorduk. Cenaze törenleri nasıl geçecek diye. Rakamlar telaffuz ediyorduk, katılım boyutuyla. En iyimser sayı 5000 idi, ki, bu bile çoğumuza hayal geliyordu. Evet, bir şekilde halk cenazelere sahip çıkar diye düşünüyorduk, ama bu kadarını hiçbirimiz tahmin etmiyorduk.

Cenazelerin defin edilmesinden sonra devletin kitleye saldırmaları sonrasında yaşananları siz de gördünüz... Bağlar, Melikahmet, Kuruçeşme, Hatboyu, Emek Caddesi, Huzurevler, Suriçi, İskan evleri, Sento caddesi, Mevlana Bulvarı, Şehitlik gibi mahalle ve semtlerde yoğun bir şekilde devletle çatışmalı geçen serhildan, Ofis gibi Amed'in en işlek caddesine sıçradı. Tamamen halkın kendisinin başlattığı bir direnişti bu. Dedğim gibi biz tahmin etmiyorduk bu şekilde bir sahiplenmeyi.

Devlet çok şiddetli bir şekilde saldırmasına, çocukları katletmesine rağmen, 4 gün barikat başındaydık. En kitlesel ve en militan çatışmalar Bağlar ve Melikahmet'te yaşandı. Po-

lis karakolları taşlandı, valiliğe saldırı oldu. Melikahmet'teki 3 katlı İş Bankası şubesi tamamen yakılarak kullanılmaz hale getirildi. Bunun yanı sıra 6-7 banka şubesinin camları kırıldı, ATM'leri parçalandı. Pek çok panzer ve polis otosu yakıldı... Asker çok uzun bir süreden sonra şehre girdi. Civar illerden panzer ve çevik kuvvet takviyesi gönderildi. Ama Amedliler sonuna kadar devletle çatıştı".

Amed'li bir üniversite öğrencisiyle sohbet etmiştik, bankaların hedeflenmesi üzerine. Çünkü bu, Kürdistan için gerçekten de bir ilkti. En kitlesel ve en militan eylemliliklerde bile, tek banka şubesinin camı kırılmamıştı. Üniversite öğrencisi, Amed'te yaşanan yoksulluğu anlatmıştı bize. "Her tarafta at arabaları vardır. Ama Amed'te, insanların kendini koştugu arabalar var." demişti. Gerçekten de Amed'te arkadaşın bahsettiği arabaları, taşımak için yük beklerken, kuyruk oluştururken gördük. (Atın bağlandığı koşum takımının arasına yerleştirilen inceltilmiş tekerleğin içine giren insan, kendi beden gücüyle taşıyor arabayı.)

Yaşanan yoksulluğun ve sefaletin bir başka fotoğrafı da Amed'in her sokağında karşılaştığımız dilenciler, mendil, sakız vb. satan küçük yaşta çocuklardı...

Kürt hareketinin uzun bir süredir dillendirdiği "barış" politikasıyla ilgili düşüncelerini soruyoruz, dernekteki gençlere... Amed'teki bir belediye de taşeron işçi olarak çalışan biri atılıyor hemen heyecanlı bir şekilde: "Barış diye bir şey yoktur. Ne barışı? Şimdi Türkiye mesela, Yunanistan'la, Rusya'yla, İran'la anlaşma yapmış barış anlaşması. Peki var mı barış? Hala Türkiye'nin komşu ülkelere bakışı, savaş değil mi? Ders kitaplarında hala o ülkeler düşman diye anılmıyor mu? Eski düşman dost olmaz derler ya, doğru gerçekten. Biz 'barış, barış' diyoruz hani nerde barış? Bırak

LER SANA EMANET!

gerillayı, 3 yaşındaki çocuklarımız kurşunlanıyor. Bunun neresi barış?"

Kürdistan'da devlet eliyle yerleştirilen ve gittikçe yaygınlaşan uyuşturucu, fuhuş, kumar vb. konuşuyoruz. Barış sürecinin bunda etkisi olduğunu söylüyorlar. Mücadelenin yüksek olduğu dönemlerde bu tarz şeylerin olmadığını, son bir-kaç yıldır bunların yaygınlaştığını belirtiyorlar. Barış sürecinin bu tarz kişilikler için uygun ortam yarattığını ekleyerek.

Bir yanda kendini yurtsever diye adlandırıp, diğer yandan eylemlerde yer almayanların çoğaldığını söylüyorlar. Biri anlatıyor; '93'lerde Gündem dağıtımcısıymış, o zaman 14 yaşındaymış. Yaklaşık 200 kişi varmış Gündem dağıtımcısı. Dağıtımcılara devletin saldırdığı, öldürdüğü, tutukladığı, bir de Hizbi-Kontra tehdidiyle karşı karşıya oldukları o süreçte, (satırlı saldırılarda pek çok dağıtımcı ölmüştü) Amed'te Gündem 7000 satarken, şu anki satış 2000 civarındaymış. Bunun da barış sürecinin bir sonucu olduğunu söylüyorlar.

Dernekten ayrılıp beraber yürüdüğümüz bir genç; "Apo kenarda duracak, bu işi biz çözeceğiz" diyor.

PKK'nin yaşadığı süreçle ilgili konuşuyoruz. Barış, canlı kalkan, demokratik cumhuriyet, konfederalizm....

Özellikle barışla ilgili ciddi eleştirileri var. Barışla ilgili söyledikleri, bir Kürt gencinin anlatımını çağırıyor: Özgür Gündem muhabirleri bir şehit anasına Kürtçe soruyorlar. "Barış sürecine nasıl bakıyorsun, nasıl değerlendiriyorsun?" diye. Ana da; "Ben barış süreci falan anlamam, bir oğlum şehit, bin oğlum da olsa yine gönderirim dağa" diyor.

Gerçekten de barış, demokratik cumhuriyet vb. söylemlerle bombardımana uğramasına rağmen, Kürt halkının önemli bir kesimi, hala gerillayı savunuyor, sahipteniyor. Gücün, savaşmakla olacağını biliyor.

Dernekten sonra kendilerini "Barış Annesi" olarak adlandıran şehit ve tutsak ailelerini ziyaret ediyoruz. 15 Şubat'ta Amed'te kendilerini zincirleyerek, yolu kapatıp "Biji Aşiti" pankartı açtıkları için 45 gün tutuklanan, kısa bir süre önce tahliye edilen analar...

Bir ana anlatıyor: "Bu katliam, barışın, barış istemenin hediyesidir. Canlı kalkanlar, Bat-

man'a geldiğinde biz de gittik destek için. O sırada askerlerle bir gerginlik yaşanınca, ben de araya girdim. Hem bizimkilere, hem de askere 'yapmayın' diye bağıyorum. Baktım olacak gibi değil, 'Biji Aşiti' diye slogan atmaya başladım. O sırada askerin biri, tüfeğinin dipçiğiyle suratıma vurdu, 'al sana barış' dedi. O dipçik de barış istemenin hediyesiydi. Şimdi gerillalarımızı kimyasallarla katlediyorlar. Cenazelerimizi vermiyorlar, kendileri gömüyor, kimyasal kullandıklarını gizlemek için, halkın sahiptenmesinden korktukları için. Bir yandan Müslüman olduğunu söylüyor Erdoğan, diğer yandan çoluk, çocuğu kurşunlatıyor."

Boğaziçi, ODTÜ, Hacettepe gibi üniversitelerden destek için gelen üniversiteliler ziyaret ediyor barış annelerini biz ordayken. Onlarla sohbet ederken, bir öğrenci, "Türkçe bilmiyoruz" diye sordu anaya. Analar Kürtçe konuşuyor, öğrencilerden biri Türkçe'ye çeviriyor. Ya geç kalıyor, yada yarım-yamalak çeviriyor konuşmayı. Analardan biri, Türkçe başlıyor konuşmaya; "Biz hepimiz de az da olsa biliyoruz Türkçe. Biz emniyette sorgulanırken Türkçe bilmiyoruz dedik, ana dilimizin Kürtçe olduğunu söyledik. Bu tavrımızı devam ettiriyoruz. O yüzden Kürtçe konuşuyoruz."

Devlet, askeri yönden konumlanmasını güçlendirmenin yanı sıra son zamanlarda artan bir biçimde dini de kullanıyor. "Kutlu Doğum Haftası" ile ilgili anons yapan pek çok araç tur atıyor sokaklarda. Kentin her caddesinde Kutlu Doğum Haftası etkinliklerine çağrı içeren pankartlar asılmış. Yine gençlerden biri anlatıyor: "Cuma namazına gittim. Yeni bir imam gelmiş. Normalde vaaz merkezi sistemden yapılıyor. O bitince imam başladı Osmanlı'yı anlatmaya. Değişik milletler vardı ama sorun yoktu, hepimiz aynı ümmetiz falan. Sonra dedi ki, 'ben Paris'te imamlık yapıyordum, bir kaç gün önce alelacele buraya tayinim çıktı.' İyi bir hatip ve hep Osmanlı'yı anlatıyor."

Devlet gözetimine aldığı herkese yoğun bir şekilde işkence yapmış. Çocuklara zorla istiklal marşı söyletmeye çalışmış. Eylemlerde yer almayan pek çok insan da tutuklanmış. Amed'deki cezaevi dolduğu için, Mardin ve Nusaybin cezaevlerine sevk edilmiş tutuklananlar.

Akşam saatlerinde kahveler, evler basılıp gözetimine alınanlar var hala. Panzer üstüne yerleştirilmiş kameralar ve diğer kameralarla Amed caddeleri sürekli gözetim altında tutuluyor. Tespit edildiği söylenen insanları aramak bahanesiyle, devlet terörü devam ediyor.

Direnış boyunca balkonlardan direnişçilere yüzlerini saklamakta kullanmaları için, bez, nevresim vb şeyler atılmış. Balkonlardan gaz ve gözyaşartıcı bombanın etkisini azalttığı için yoğun şekilde limon atılmış göstericilere. Çocuklardan kurulan ekipler, molotof yapmakta kullanmak üzere şişe toplamışlar.

Dicle Üniversitesinde 4 gün boykot yapılmış. Son gün polis noktası yakılmış. Pek çok sıra, dışarı çıkartılmış ve yakılmış. Üniversite bayan voleybol takımının maçının oynandığı kapalı salon basılmış, herkes dışarı çıkarılmış. Üniversite giriş kapısına barikat kurulmuş. Hiç kimsenin derslere ve okula girmesine izin verilmemiş. Boykot sadece üniversitede değil, lise ve ilköğretim okullarında da yüksek katılımı gerçekleşmiş. Liselerden Melikahmet Lisesi'nin başlattığı boykot, kısa sürede diğer liselere de sıçramış. Aileler de çocuklarını okula göndermemişler.

Lojman haricinde semtlerde oturan asker ve polisler, serhildan boyunca evlerine gidememişler. Kürt çocukları, yakaladıkları polis ve asker çocuklarını döverek cezalandırmış.

Devlet tedbirlerini en üst boyuta çıkartmış. Sabah ve akşam saatlerinde güvenlik güçleri, escort eşliğinde evlerine servisle bırakılıyor. Bu da serhildandan sonra uygulanmaya başlamış.

Bankalar, Amed'teki şubelerini yenilemişler. Melikahmet İş Bankası hariç. O hala kullanılmaz halde. Bütün bankalar daraba tarzı kepenk yapmışlar. Elektronik bir düzeneği olan kepenk düğmeye basıldığında aşağı iniyor, camları ve kapıları komple kapatıyor.

Direnışı bitirmek için semtlere giden Osman Baydemir, bir çok yerde yuhalanmış, konuşması sloganla kesilmiş. Sadece bir semtte etkili olmuş konuşması. Diğerlerinde hep yuhalanmış.

Burjuva basının yanı sıra Gündem ve DİHA muhabirleri de göstericilerin hedefi olmuş bu sefer. Gündem ve DİHA muhabirlerinin bile görünümlerine izin verilmemiş. →

Amed'in çocukları

Nerede işgal, ilhak var ise, orada direniş, o direnişlerde de çocuklar var. Filistin'de sapanlarıyla İsrail askerlerine taş atan, o yüzden ölen, yaralanan çocuklar geliyor hemen gözümüzün önüne. FKÖ lideri Arafat'ın "taş generallerim" dediği Filistin'li çocuklar...

Kürdistan'da da Kürt halkının her serhildanında çocuklar, hep en öndeydiler. Fakat Amed direnişinde, çok daha öne çıktılar ve adeta isimleri direnişle özdeşleşti. Üç şehit verdiler, bu büyük serhildanda. Onlar artık Kürt halkının "taş generalleri"ydi...

Önce Başbakan gürledi: "Çocukları, kadınları öne sürüyorlar, güvenlik güçleri gerekeni yapacaktır." diye. Ve üç yaşında, yedi yaşında, dokuz yaşında çocuklar polis kurşunlarıyla katledildi. Günlerce işkenceli sorgulardan geçirildi, tutuklandı. Ardından haklarında 9 yıldan 30 yıla varan ceza istemleriyle davalar açıldı...

Şimdi burjuva medya, Amed'i, Amed'in çocuklarını yeniden keşfediyor! Röportajlar, söyleşiler, araştırmalar vb. günlerdir sayfaları dolduruyor... Son yıllarda adları, kap-kaç'la, hırsızlıkla anılan Kürt çocukları, bu kez direnişin merkezi durumunda. Onlara yöneltilen sorular da, yaklaşım da farklılaşıyor doğal olarak. Horlayarak, aşağılayarak değil, biraz korkarak ama saygıyla ve 'anlayışla' yaklaşıyor bu kez. Kürt çocuğu, yeniden itibarını kazanıyor. Direnişiyle, şehitleri, tutsaklarıyla daha da büyüyor.

Direniş, Kürt halkını olduğu gibi Kürt çocuğunu da ayağa dikiyor, göğsünü gere gere, gururla konuşturuyor. Ve o güne dek kendine hor görüyle yaklaşan burjuva gazeteci ve aydınları, ayaklarına getirtiyor. Elbette bu, direnişin, direnişteki çocuğun zaferidir.

Ama öldürülen, işkence gören çocukların faillerinin üzerine kimse gitmiyor, gidemiyor... Hiç birinin buna cesareti yok! Burjuva hümanizmin sınırları orada biter...

Amed direnişini, öncekilerden ayıran bir çok farklı yönü var. En önemlisi de sınıfsal farklılığın giderek daha fazla açığa çıkması. Bu durumu "Amed çocukları"nda da görmek mümkün.

Bir yanda, caddelerde selpak satan, evin geçimini üstlenen emekçi çocuklar; diğer yanda piyano, bale eğitimi alan, servisle evden kursa ve özel okullara gidip-gelen burjuva çocukları... Bir yanda ilk öğrendiği sözcükler, polis, asker, panzer, silah olan, annelerinden ilk önce, silah sesi duyduğunda pencereden uzak durması, yere yatması gerektiğini öğrenen, Kürt işçi ve emekçilerinin çocukları; diğer yanda adeta kavanozda bir çiçek gibi büyüyen, sokağa hiç çıkmayan, haberlerin izletirilmediği Kürt burjuvalarının çocukları...

Dört gün boyunca şehirde yaşam durmuşken, içlerinde üçü çocuk, dokuz kişi katledilmiş, yüzlercesi yaralanmışken, olaylardan hiç haberi olmayan, o günlerde sadece "güneş tutulması" olduğunu bilen ve onu izleyen çocuklar... Olayların kendi şehirlerinde değil, 'bakıcının şehrinde' olduğunu söyleyen, 'o' şehirdeki çocukları pis bulan ve aşağılayan çocuklar... Onlar da Kürt çocukları. Hatta isimleri, Diyar, Rojan, Berfin vb...

Kendilerine 'light Kürtler' denilen anne-babaların çocukları bunlar. "Kürtsen, göstericilerden korkmazsın normalde, ama ilk kez biz de korktuk eylemcilerden" diyor bu çocukların babalarından biri. "Acaba hakikaten festivaller, konserler arasında 'yumuşadık' mı? İstanbul'daki sivil toplumcu Türk abilerimizin 'beğendiği gibi' mi olduk" diye soruyorlar, direniş karşısında açığa çıkan yüzlerini görerek...

İki ayrı sınıf, iki ayrı çocuk tipi...

Kürdistan'da sınıfsal farklılaşma kendi içinde giderek çok daha net sınırlarla ayrılırken, Kürt çocukları da ayrışıyor. Amed direnişi, bu ayrımı en fazla su yüzüne vuran bir direniş oldu aynı zamanda.

Göç nüfusu ve işsizlik oranı

Diyarbakır Göç-Der Başkanı Ahmet Kalpak'ın verdiği bilgilere göre;

Diyarbakır nüfusu 1 milyon civarında. 1992 yılında nüfus 350 bindi. Bu doğal bir artış sayılmıyor. Terörle Mücadeleden Doğan Zarran'ın Tanzimine İlişkin Yasa çıktıktan sonra köye dönüş için başvuran aile sayısı 32 bin olduğuna göre nüfustaki artışın yüzde doksanı göçle gelenler oluşturuyor. Ailelerin kalabalıklığı göz önüne alınırsa, 32 bin sayısını 10 ile çarpmak gerekiyor. 1997 yılından beri Diyarbakır'da zorunlu göç mahalleleri kuruluyor.

Diyarbakır'da işsizlik oranı yüzde 70. SHÇEK'in verilerine göre, 30 binin üzerinde çocuk sokakta çalışıyor. Her iki çocuktan biri si-gara dahil olmak üzere madde bağımlısı. 10 bin gecekondu da 80 bin kişi yaşıyor.

Yeni TMY'nin eski uygulamaları...

Sokak infazları, katliamlar...

AKP hükümeti tarafından aylardır hazırlıkları sürdürülen ve bu hazırlık aşamasında çeşitli maddeleri basına da yansıyan, 2007'de yürürlüğe girecek olan yeni "Terörle Mücadele Yasa Tasarısı"nın imzaları tamamlanarak Meclis Genel Kurulu'na sunulma aşamasına geldi. Hala yürürlükte olan Terörle Mücadele Kanunu da AB'ye uyum çerçevesinde, "demokratikleşme" citaları altında yasalaşmıştı. Ancak aradan fazla bir zaman geçmeden, MGK ve polis şefleri "varolan yasalar yetersiz ve elimizi kolumuzu bağlıyor" diye itirazlarını yükseltmişlerdi.

1991'de yürürlüğe giren TMY ile yargısız infazlar, gözaltında kayıplar, ağırlaştırılmış cezalar daha pervasızca uygulanıyordu. Yaklaşık 3 yıl önce yürürlüğe giren bugünkü TMY ise, toz pembe masallar arasında halka pohpohlanıyor, "düşünce özgürlüğü" vb. argümanlarla süsleniyordu. Özellikle AB'ci klikleri memnun eden ve o dönemki AB yaklaşımında uygun olan yasa, bugün faşist diktatörlüğe ve onun kolluk kuvvetlerine dar geliyor. Gün geçtikçe büyüyen emperyalist savaşla birlikte, sınır ötesine çıkmayı planlayan burjuvazi, TSK eliyle, daha yasa yürürlüğe girmeden ona uygun davranmaya başladı bile.

Yasa çıkmadan uygulamada

Son aylarda sokak ortasında infazlar kitlesel boyutlarda yapılıyor. 14 HPG gerillasının üzerine kimyasal silahlar atarak katleden ordu, gerillaları sahiplenmiş Diyarbakır halkının üzerine ateş açarak, yeni yasanın pervasızlığını dünyanın gözü önünde gösterdi. Günlerce süren eylemlerde 10'dan fazla insan katledildi, bir o kadarı yaralandı. Düşünce özgürlüğüne bir zarar gelmeyeceğini iddia edenler, yine aynı olaylarda Devrimci Demokrasi muhabiri İlyas Aktaş'ın haber izlerken öldürülmesini, DİHA muhabirinin ayağından yaralanmasını gizleyemez duruma geldiler.

Bunun yanında son bir ay içinde, "Gösteri ve Toplantı Yasası"na muhalefetten onlarca kişi tutuklandı ve fiiliyatta, basın açıklaması ve eylem özgürlüğü hakkı yok edildi. 1 Mayıs'ta Antalya'da, Elazığ'da, İzmir'de, Mersin'de kitlenin üzerine azgınca saldıran polisin gözaltına aldığı, savcılar tutuklayarak tamamladı. İstanbul'da, Ankara'da taşınan resimlerin aynısı, bu illerde taşındığında, "suç" oldu. Yani, örgütlenme özgürlüğü, gösteri özgürlüğü, düşünce özgürlüğü vb. göstermelik haliyle bile uygulanmaz hale getirildi.

Ne getiriyor Yeni TMY?

TMY, TCK'nın 302, 307, 309, 311, 312, 313, 314, 316, 320 ve 310. maddesinin ilk fıkrasını kapsıyor. Örneğin, çok övündükleri "düşünce özgürlüğü"nin genişliği, bol gelmiş olacak ki, 1991'lerin yasalarını tekrar geri getirdiler. Devrimci

ve sosyalist basın üzerindeki baskılar, artış gösterecek. Basın-yayın yoluyla yardım yataklık, hem para cezasına tabi olacak, hem de hapis cezasına. Üstelik "normal" yardım yataklık suçunun yarı oranında bir artış söz konusu. Yardım yataklık cezası 1 ila 5 yıl arasında değişirken, dergilerde gazetelerde çıkan herhangi bir yazı gayet rahat bir şekilde bu kapsama alınıp, ceza yarı oranında arttırılacak. Para cezaları ve hapis cezaları hem yazı işleri müdürlerini hem de dergi sahiplerini kapsayacak. "Terörü övücü" yayın yapan dergilere 15 ila 1 ay arasında kapatma ve yayın durdurma cezası verilebilecek. Bu yazıları yayınlayan yazı işleri müdürleri 5 bin günden fazla olmamak üzere para cezasına çarptırılacak. Dergi sahiplerinde ise bu oran en az 1000 en fazla 10 bin'e çıkıyor. Üstelik, katliamcı polislerin, devlet bakanlarının, başbakanların, askerlerin vb. adını veya bunu çağrıştıracak herhangi bir ibareyi yazmak, söylemek de suç. Bunu yapanlar 1 ila 3 yıl arasında hapis cezasına çarptırılacak. Para cezasına çevrilemeyecek. Toplatmalarla, para cezalarıyla yıldırımadıkları dergi ve gazeteleri bu şekilde baskı altına almaya çalışacaklar. Yani, cezaevinde varolan gazetecilere hem yenileri eklenecek, hem de görevini yapan devrimci gazeteciler, sokak ortasında infaz edilebilecek. Aynı İlyas Aktaş gibi.

Yeni TCK ile örgüt üyeliği 10 yıla çıkarılıyor. Ki, örgüt üyeliği zaten önceden de bu kadardı. En son çıkardıkları TCK ile bu oranı 5 ila 7 yıla düşürmüşlerdi. Yardım-yataklık cezası da 1 ila 5 yıl arasında değişecek. Yardım-yataklığa artık, herhangi bir amblem, yüzdeki puşi, atılan bir slogan, yüze çekilen bir fular, renkler delil oluşturabilecek. Bununla da bitmiyor, kitlelere slogan attırmak, ses aracından yayın yapmak örgüt propagandası sayılıyor. Örgüt ismi bağırmanız gerekli değil illa ki, ağzınızdan çıkabilecek herhangi bir kelime o an çok keyfi bir şekilde tutuklanmanıza yeterli olacak. Herhangi bir "terör" eyleminde kullanılmak üzere para sağlayan kişi, para kullanılmamış olsa da hapis cezasına çarptırılacak.

Savunma hakkı da bu kanunla yok ediliyor. Gözaltına alındığınız anda, avukatla görüşünüz 24 saat kısıtlanabilecek. Şu anda bile ihlal edilen bu "hak" yasayla birlikte, oldukça geniş haklar sunacak polise ve askere. Resmi olarak gözaltına kaydetmeme de dahil, gözaltında kayıpların yaygınlaşacağına bir habercisi olarak algılanmalı bu fıkra. Ayrıca, tutuklandığınız anda, avukatınız görüşünüze geldiğinde, ona savunma için vereceğiniz her şey, suç unsuru teşkil edebilecek ve el konulabilecek. Dahası, avukatların yaptıkları her hangi bir açıklama, örgüt propagandası olarak atfedilerek, yeni yargılamalar açılacak. "Avukatların ör-

gütsel amaçlı haberleşmeye aracılık ettiğine dair iddia bulunması" maddesi, keyfiyeti arttıracak.

Ülke hapishane, halk tutsak

Maddelerden bir diğeri ise, "Teröristler 'Teslim ol' çağrısına silahla karşılık verdiğinde" ibaresi ile başlayan madde. Yargısız infazlar, katliamlar, artık bu yasal kılıf altında daha pervasız yapılacak demek oluyor. "İdam cezasını" kaldırma-yı, bu şekilde telafi etmeyi planlıyorlar. Zaten bugüne dek, hücre evi baskınlarında, sokakta, komünist ve devrimcileri az katletmediler. Şimdi bu yerinde infazları daha rahat ve daha çok yapacaklardır. Üstelik, katledilenlerin cesetlerini çatışmanın ya da katliamın olduğu yerde gömecekler. Halk, şehitlerine sahip çıkmasın, yeni Diyarbakır'lar, yeni Gazî'ler yaşanmasını istiyorlar. Halkın sahiplenmesi onları korkutuyor ve kabuslar görmelerine sebep oluyor. Bu maddeyi onun için bu kadar önemsiyorlar.

Yine önemli hususlardan biri, "Gösteri ve Toplantı Yürüyüşler" konusu. "Anayasa" bir hak olan basın açıklaması hakkı, yeni TMY'ye dayanılarak yok edilecek. Kitlelerin, meşru mücadeleleriyle özgürleştirdiği alanlar, teröriste edilerek, gaspedilecek. Basın açıklaması yapılacak alanlar, artık o kadar daralacak ki, adiminizi alt kaldırma attığınızda dahi, muhalefet etmiş olacaksınız ve yerlerde sürüklenerek gözaltına alınacaksınız. Bu da yetmezmiş gibi aylarca-yıllarca hapislerde, tecritte tutulacaksınız. Herhangi bir hak arama, ister ekonomik olsun, ister siyasi olsun, "terör" damgası vurularak cezalandırılıyor. Hücrelerle, tecritle ilgili bir açıklama yapamayacaksınız diyorlar, emperyalist savaşta katledilen halklara destek olamazsınız diyorlar. Yani başınızda Kürt halkı katlediliyor, inkar ve imha ediliyor, kardeşlik elini uzatamazsınız diyorlar. İşin en özlü haliyle "Bu ülke kocaman bir hapishane, siz de tutsaksınız" diyorlar.

Neden böyle bir yasaya ihtiyaç duyuyorlar?

Başta, varolan TMY kendi ihtiyaçlarını karşılamıyor. Sundukları "kıntıları" dahi vermek istemiyorlar. AB'nin dayatmalarıyla çıkardıkları yasaları, fiiliyatta işletmezken, büyüyen emperyalist savaşta safını belirlemek durumunda kalan işbirlikçi tekeldi burjuvazi, halkın olası başkaldırısının önüne şimdiden geçmek istiyor. Bunun için kendilerince en uygun yol, "terör" umacası yaratmak. Sokağa çıkan herkesi, "terörist, bölücü" diye lanse ederek, kitlelerin de hedefi haline getirmek. Son dönemde, en ufak bir gelişmede, faşist beslemeleri sokağa salmaları bu yüzden. Afiş yapana, stand açana, hakkını arayana saldırmaları bu yüzden.

İkincisi, yavaş yavaş da olsa yükselmekte olan bir işçi ve emekçi hareketi var. Geçen yıl SEKA'yla başlayan, Seydişehir'le Erdemir'le süren dalga, şimdilik yavaşlamış da olsa, onları önlem almaya zorluyor. Devrimcilerin cüreti ve direngenliği, 2004 Saraçhane'leri, 6 Martları yaratması ve iradelerini ortaya koymaları korkutuyor onları. Keza toplumun her kesiminden yükselen hoşnutsuzluk ve bunun giderek büyümesi... İşte bu yasanın bugün acilen çıkarılmasındaki belli başlı etkenler...

Yasayı mücadelelemizle işlevsiz kılalım

Bu yasanın getirdiklerini, yukarıda verdiğimiz örneklerde ortaya koyduk. Bu örnekler, ağırlıklı olarak yeni TMY'nin 7. maddesiyle ilgili. Yani tümünü kapsamıyor bile.

Ama faşizmin tüm bu hazırlıklarına rağmen, kitleler 1 Mayıs'ın yapıldığı yerlerde alanlara çıkarak, yasaklandığı yerlerde inadına çatışarak, gidilmesi gereken yolu gösterdiler. Gidilmesi gereken yol, daha militan ve direngen bir mücadele hattıdır. Sadece TMY'yi değil, tüm saldırı yasalarını çöpe atacak irade, bu olacaktır.

Hem bu yasayı hazırlayanlar hem de uygulayacak olanlara karşı, sokaklarda verilecek tepki, bu yasaları işlevsiz hale getirecektir. Nasıl bundan önceki yasalar fiiliyatta işlevsiz hale gelmişse, bu yasanın da sonucu bu olacaktır. ☺

MALATYA'DA TMY PROTESTOSU

Proleter Devrimci Duruş'un da katılımcısı olduğu "Malatya Demokrasi Platformu", 28 Nisan günü Malatya Merkez PTT önünde düzenlediği basın açıklamasıyla TMY'yi protesto etti.

Demokrasi Platformu adına KESK Dönem Sözcüsü Mustafa Yaylagül'ün okuduğu basın açıklamasında; "Yeni Terörle Mücadele Yasası özgürlükleri yok sayma anlayışı üzerine kuruludur. TMY tasarısı, hukuka, özgürlüklere, insan haklarına aykırı düzenlemeler içermektedir. Biz Malatya Demokrasi Platformu olarak tüm halkı ve demokratik kurumları bu yasaya karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz" denildi.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı basın açıklamasında, "Terörle Mücadele Yasasına Hayır!", "Söz, Eylem, Örgütlenme Hakkımız Engellenemez!", "Faşist Yasaklar Değil, Demokratik Haklar" sloganları atıldı.

Malatya PDD

Nepal'de Kral'ın geri adımı

Nepal'in geleceği, NKP(M)'nin bu kritik aşamada koyacağı tavırlara, geliştireceği politikalara bağlı olacaktır. Aksi halde, burjuva partilerin önderliğinde, Kral'ın yetkilerinin sınırlandırıldığı, sözde seçimlerin ve seçilmiş bir meclisin bulunduğu bir 'demokrasi'den öteye bir yere varılmaz.

Son yıllarda halk hareketinin iyice yükseldiği Nepal'de, Nisan ayında gerçekleşen genel grev ve büyük kitle gösterileri, Kral Gyanendra'yı, geri adım atmaya zorladı. Eylemleri durduramayacağını anlayan Kral, son noktada parlamentoyu toplayacağı sözünü verdi.

Parlamento toplanır toplanmaz, kralın yetkilerini sınırlandıran yeni bir anayasanın hazırlanacağı bildiriliyor. Bu anayasayı hazırlamak üzere bir "kurusu meclis" oluşturulacağı, bunun için de seçimlere gidileceği belirtiliyor.

Krala geri adım attıran süreç

Bilindiği gibi Nepal'de 1996'dan bu yana bir iç savaş sürüyor. Maoist Nepal Komünist Partisi NKP(M) gerillaları ile devlet güçleri arasında süren savaşta, gerillalar önemli başarılar elde etti.

1 Haziran 2001 tarihinde, ilginç bir gelişme ile Nepal'de taht değişikliği yaşanmış, velihat prens Dipendra'nın sarayda ailesini öldürmesi üzerine Kral Birendra'nın yerine kardeşi Gyanendra geçmişti. Kral Gyanendra, 2002 yılında parlamentoyu feshederek olağanüstü hal ilan etti. Geçen yıl Şubat ayında ise, şiddet olaylarını bitiremediği ve yolsuzluğa battığı gerekçesiyle hükümeti ve parlamentoyu feshetti, tüm yetkileri elinde topladı. Başbakanı ve bakanlarını önce ev hapsine tuttu, ardından yolsuzluk yaptığı savıyla Başbakanı tutuklattı.

Bunun üzerine biraraya gelen siyasi partiler, yeniden parlamentonun seçilmesi için ortak bir ittifak oluşturdular. Kasım ayında da Kral üzerinde baskıları arttırmak için NKP(M) ile ittifak yaptılar. NKP(M) de o dönem tek taraflı ateşkes kararı aldı. Ocak ayında NKP(M), dört ay süren ateşkes kararını bozdu. Geçtiğimiz Mart ayında ise, ordu ile gerillalar arasında çatışmalar şiddetlendi. Maoist gerillalar, başkentteki askeri kışlaya ve devlet binalarına saldırdı, bir askeri helikopter düşürüldü, 28 kişinin rehin alındığı açıklandı.

Mart ortalarında NKP(M) ile yedi muhalif parti, büyük kitle eylemleri için anlaşmaya vardılar. 6-9 Nisan arasında ülke genelinde dört gün sürecek grev kararı aldılar ve 8 Nisan'da yapılacak olan gösteriye geniş katılım sağlamak için çağrıda bulundular. Kral ise, halkın gösterilere katılmaması için tehditler savurdu, ardından sokağa çıkma yasağı koydu. Buna rağmen Nisan ayındaki genel grev ve gösterilere büyük bir katılım oldu. Yüzlerce kişi tutuklanırken, onlarcası da katledildi. Sokağa çıkma yasağına

karşın Nepal'in başkenti Katmandu sokaklarını zapteden yüzbinlerce kişi, Kral Gyanendra'yı protesto etti. Bunun üzerine Kral, geri adım attı ve muhalefete, "başbakanı siz seçin" çağrısı yaptı.

Muhalefet partileri, önce eylemleri sonuna kadar sürdürme kararı aldılar. Monarşinin tamamıyla kaldırılmasını ve parlamentonun toplanmasını istediler. Eylemleri durduramayacağını anlayan Kral, parlamentoyu toplayacağı sözünü verdi. Muhalefet partileri de eylemlerine son verdiler.

Bu durum, NKP(M) ile muhalif partiler arasında çatlak yarattı. Siyasi partilerin kendilerine ihanet ettiğini açıklayan NKP(M), başkent Katmandu dahil belli başlı şehirleri ablukaya alacaklarını duyurdu. Ancak yedi siyasi partinin hükümet kurmak üzere görevlendirdiği Girija Prasad Koirala'nın devreye girdiği, NKP(M)'yi de parlamentonun toplanmasını beklemeye ikna ettiği söyleniyor.

Nepal'in jeo-stratejik önemi

Nepal, binlerce yıllık tarihi ile Himalaya dağlarının tepesinde Çin ve Hindistan arasında stratejik konumda bulunan bir ülke. "Anayasal monarşi" ile yönetilen ülkenin, 140 bin 800 kilometrekarelik bir yüzölçümü var. Küçük bir ülke olmasına karşın, dünyanın en büyük iki ülkesi, Çin ve Hindistan'ın arasında bulunması, onun önemini artırıyor. Nepal, bu iki ülke arasında adeta tampon görevi görüyor. (Çin-Nepal sınırı 1.236 km, Hindistan-Nepal sınırı 1.690 km) Bu yönüyle emperyalistleri yakından ilgilendiriyor. Özellikle Çin ile ABD arasında keskinleşen pazar kavgasında önemli bir yere sahip. O yüzden bu iki emperyalist güç, son gelişmeleri çok yakından izliyor ve yönlendirmeye çalışıyorlar.

Daha önce Kral'ı destekleyen ABD, son dönemde muhalif partilerle ilişki içinde. ABD, önceki yıllarda NKP(M)'yi "terör

örgütü" ilan etmiş ve Kral Gyanendra'ya 20 milyon dolar yardımda bulunmuştu. Fakat Kral'ın halk hareketini bastırmaya gücünün yetmediğini ve yıkılacağını anladığı noktada, yükselen muhalefetten yana bir tutum değişikliğine gitti. Nepal'in jeo-stratejik konumu, buraya hakim olmanın, Hindistan ve Çin'i kontrol etme olanağı sağlaması, ABD'nin ilgisini arttıran en önemli faktör. Geçtiğimiz yıl Özbekistan'ın Hannabad üssünü kapatması, ABD'nin Çin'i kontrol etmede önemli bir mevziiyi kaybetmesine yolaçmış, Orta Asya'da elini kolunu bağlamıştı. O yüzden Nepal, ABD için çok daha önem kazanmış durumda. Sözümona 'demokrasi'yi getirmek için Kral'a baskıyı arttırıyor, siyasal partilerin yeniden sürece dahil olmalarını istiyor.

ABD, Hindistan'la da ilişkileri iyi tutmaya çalışıyor. Bu doğrultuda geçtiğimiz aylarda Hindistan ile stratejik işbirliği anlaşması imzaladı. Doğrudan ya da Hin-

diye devrimci hareketinin ilgisini daha da artırıyor. Son on yıldır özellikle de gerilla savaşıyla elde edilen başarılar, gözleri Nepal'e çevirdi. Buna karşın NKP(M)'nin son dönemde burjuva muhalif partilerle olan ilişkileri, belli bir kaygı da yaratmıyor değil. Özellikle geçen yıl muhalif partilerle girilen ittifak sonrasında dört ay süren tek taraflı ateşkes ilanı, bu yöndeki soru işaretlerini çoğalttı.

Son gelişmeler de gösteriyor ki, muhalif partiler, şu aşamada Kral'ı devirmekten ziyade görevlerini sınırlamayı tercih ediyorlar. Parlamentonun kurulması ve seçimlere gidilmesini yeterli görüyorlar. Dolayısıyla köklü bir değişiklikten yana değiller. Dahası, başta ABD olmak üzere emperyalistlerle ilişki içerisindedir. Bütün bunlar, bu partilerle ittifakın tehlikelerini de ortaya koyuyor. Nitekim, Kral'ın geri adım atmasıyla birlikte, NKP(M)'nin farklı düşünmesine rağmen, kitle eylemlerini durdurma kararı aldılar ve yaşama geçirdiler. NKP(M) ise önce eylemlere devam edeceğini söylemesine rağmen, muhalif partilerin isteği üzerine parlamento kurulana kadar bekleyeceğini açıkladı.

NKP(M)'nin son on yıldır savaşıması, Nepal'deki en güçlü parti olmasına rağmen, geline aşamada ciddi tehlikelerle karşı karşıya bulunduğu açık. Devrimci ve komünist partiler açısından böylesi dönemlerde en önemli kıstas olan 'iktidar perspektifi', bu aşamada büyük önem taşıyor. Maoist bir yapıya sahip NKP(M)'nin burjuva basında yer alan iddialardaki gibi Çin ile ilişkilerinin olup olmadığını da bilmiyoruz.

Burjuva muhalif partilerinin kendi içlerinde kurduğu ittifak ve emperyalist ülkelerle girdikleri ilişkiler, kitle desteği yönünden zayıf da olsa, onları öne çıkarıyor. NKP(M) geline aşamada, bu burjuva partilerle arasındaki sınırları çok daha net biçimde çekmek ve bağımsız devrimci politikaları yaşama geçirmekle karşı karşıya. Her tür emperyalist ülkeye karşı tavrını çok net ortaya koymalı, burjuva-reformist partilerden farklı olarak ayağa kalkan Nepal halkını devrime götürmelidir.

Nepal'in geleceği, NKP(M)'nin bu kritik aşamada koyacağı tavırlara, geliştireceği politikalara bağlı olacaktır. Aksi halde, burjuva partilerin önderliğinde, Kral'ın yetkilerinin sınırlandırıldığı, sözde seçimlerin ve seçilmiş bir meclisin bulunduğu bir 'demokrasi'den öteye bir yere varılmaz. Bu durumda ABD ve Çin rekabetiyle daha fazla kışkaç altına girmesi de kaçınılmazdır. ○

distan aracılığıyla, Nepal üzerinde söz sahibi olma çabalarını arttırıyor.

Çin ise, bölgesinde hakimiyetini korumak, ABD'nin etkisini sınırlamak için Nepal'deki gelişmeleri yakından izliyor. Nepal'in Hindistan'la olan tarihsel bağları Çin'i endişelendiriyor. Keza Çin'in en hassas olduğu bölgelerden, Tibet özerk bölgesinin Nepal'e komşu olması, Çin açısından Nepal'deki gelişmelerin önemini artırıyor. Çin'in Nepal'deki en güçlü parti olan NKP(M) ile belli düzeyde ilişkileri olduğu söyleniyor. Ayrıca Çin, çevresindeki komşu ülkelerle son dönemde arka arkaya güvenlik anlaşmaları yapmaya başladı.

Nepal'de olası gelişmeler ve tehlikeler

Nepal'de, diğer ülkelerden farklı olarak devrimci bir partinin önemli bir güce sahip olması, oradaki gelişmelere dünya

"Katil Rice Ülkemizden Defol"

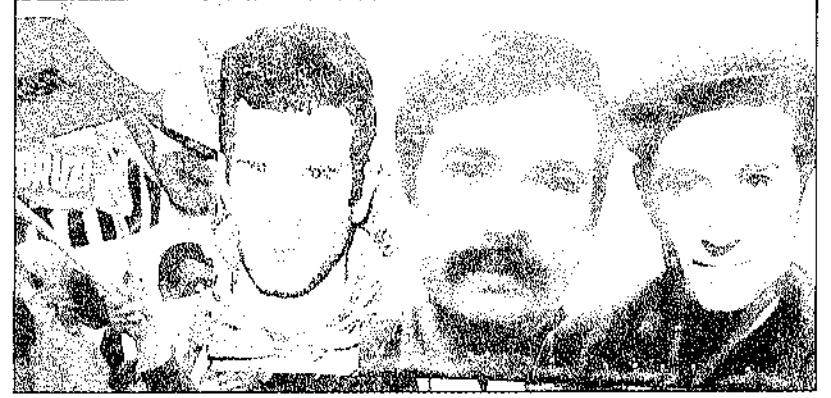
*Yeni saldırı planları için ülkemize
gelen ABD Dışişleri Bakanı Rice,
protesto edildi...*

ABD Dışişleri Bakanı Condolizla Rice'nin Türkiye'ye yaptığı ziyaret, İstanbul'da Irak'ta İsgale Hayır Koordinasyonu, BDSP, HKP, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve Divriği Kültür Merkezi tarafından protesto edildi. 26 Nisan'da Cevahir alışveriş merkezinin önünde toplanan 50 kişi, AKP Şişli ilçe başkanlığına yürümek istedi ancak polis pankartların indirilmesi koşuluyla buna izin vereceğini söyleyince, birleşenler, bunu kabul etmeyerek bulundukları yerde eylemlerini devam ettirdiler. Eylemde sık sık "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol!", "Katil Rice Ülkemizden Defol!", "İran Halkı Yalnız Değildir!", "Irak Halkı Yalnız Değildir!", "Katil ABD İşbirlikçi AKP!", "Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Mücadelemiz!" sloganları atıldı. Basın açıklamasından

önce yapılan ajitasyon konuşmasında "Rice'yi 2500 kişiyle koruyan polis, burada da bizi yürütmek için bekliyor. Kimlerin bekeçliğini yaptıklarını bugün bir kez daha gösterdiler" denildi. Basın açıklamasında ise "Rice'm Türkiye'de yeni planlar için bulunduğu, İran halkının hedefe çakıldığına, işçilerin emekçilerin Irak halkı gibi, İran halkını da yalnız bırakmayacağına" değinildi. Yapılan basın açıklamasının ardından eylem bitirildi.

Ankara'da ise 25 Nisan'da DKÖ'ler ve devrimci kurumlardan oluşan 500'ü aşkın kitle, Yüksel Caddesi'nden ABD Büyükelçiliği'ne yürüdü. "Katil ABD-Rice Defol" pankartını açan kitle, sık sık "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol!", "Katil Rice Ülkemizden Defol!", "İran Halkı Yalnız Değildir!" sloganları attı.

**Denizlerin Yolunda:
İran Halkıyla Dayanışmaya**

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan idam edilişlerinin 34. yılında Dolmabahçe'de yapılan eylemle anıldılar. 6 Mayıs'ta Atatürk Kültür Merkezi önünde toplanan, Irak'ta İsgale Hayır Koordinasyonu, Divriği Kültür Dernekleri, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, BDSP, HKP ve TKP'liler, buradan Dolmabahçe'ye kadar yürüdüler. Denizlerin emperyalistlere karşı verdiği mücadelenin önemli eylemlerinden biri olan 6. Filo'nun kovulduğu yer olan Dolmabahçe'de aynı zamanda, emperyalist savaşın hedeflerinden biri olan İran halklarının da yalnız olmadığı vurgulandı. AKM önünde toplanan kitlenin en önünde Deniz Gezmiş'in resmi taşınırken, arkasından ortak imzalı "İran Halkı Yalnız Değildir-Katil ABD Ortadoğu'dan Defol!" pankartı taşındı. 13.30'da yürüyüşe geçen kitle sık sık; "İran Halkı Yalnız Değildir!", "Emperyalistler, İşbirlikçiler 6. Filo'yu Unutmayın", "Deniz, Yusuf, Hüseyin Ölüm-süzdür!", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol!", "Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Mücadelemiz!", "Emperyalizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" sloganlarını atarak, Gümüşsuyu Caddesi'ni trafiğe kapattı. Dolmabahçe'ye gelindiğinde, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan şahsında tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından yapılan basın açıklamasında; "... ABD ve AB emperyalizmi, İran'ın uranyum zenginleşmesine ve nükleer silahlanmasına karşı çıkma yalanıyla İran'a saldırmanın hesaplarını yapmaktadırlar. Emperyalistlerin kurumu BM tarafından da İran'a tehditler ve baskılar devam etmektedir. Oysaki ABD emperyalizmi atom bombası kullanan tek devlettir. Ortadoğu'da da İsrail, emperyalistlerin desteği ile en çok nükleer silaha sahip olan ülkedir. Emperyalistler için esas önemli olan politika, nükleer silahlanma değil, Büyük Ortadoğu Projesi planıyla Ortadoğu'ya yayılma ve tek tek ülkeleri teslim almaktır. İran'a saldırı hazırlığı yapan emperyalistlerin gerçek hedefi budur." denilerek, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin saldırı politikalarına vurgu yapıldı. Basın açıklaması "... Emperyalistlerin dünya halklarını yoksullaştırmak, yok etmek üzerine kurulu olan egemenlik planları tarihsel olarak hep yenilmiştir, yenilecektir. Çünkü insanlık tarihi sayısız direnişlere ve zaferlere tanıklık etmiştir. Tıpkı 6. Filo'yu denize döken Denizlerin tarihi gibi. Bu tarih, bundan 34 yıl önce emperyalizme karşı halkların kurtuluşu için devrimci mücadelede canını feda eden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ların onurlu tarihidir. Bugün, mirasını devam ettirdiğimiz yoldaşlarımızın egemenler tarafından katlinin 34. yılı. Egemenler, gelişen devrimci mücadeleden korktular ve onları idam ettiler. Çünkü emperyalistler devrimcilerin dünyayı değiştirme iradesinden hep korkarlar, tıpkı Deniz'lerden korktukları gibi. Emperyalizme karşı bize ışık tutan devrimci mücadeleyi sahipleniyor ve yoldaşlarımızı devrimci duygularımızla anıyoruz." denilerek bitirildi. Basın açıklaması sırasında sık sık "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol!", "Filistin'de İntifada Irak'ta Direniş Kazanacak!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Emperyalizm yenilecek Direnen Halklar Kazanacak" sloganları atıldı. Basın açıklamasının ardından sahne alan Grup Yorum Korosu'nun türkülerıyla halaya duran kitle, atılan sloganların ardından eylemi bitirdi.

Fatma Koyupınar Ölümsüzleşti

Geçen yıl Mayıs ayında, Gebze Cezaevi'ndeyken 12. Ölüm Orucu Ekibi (Fidan Kalşen Ölüm Orucu Ekibi)'nde yer alan ve direnişe başlayan, daha sonra devletin tahliye etmesiyle bu eylemini dışarıdaki direniş evinde sürdüren DHKP-C direnişçisi Fatma Koyupınar, 27 Nisan 2006'da ölümsüzleşti. Direnişinin 354. günündeyken, akşam saatlerinde ölümsüzleşen Fatma Koyupınar, Gaziantep'e gönderilerek defnedildi. Uğurlamayı, HÖC'lüler ve TAYAD'lılar 29 Nisan'da gerçekleştiren, sık sık "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez", "Fatma Koyupınar Ölümsüzdür" sloganlarını attılar.

Dünya Avukatlar Günü olan 5 Nisan'da yaptığı açıklamayla, Ölüm Oru-

cu'na başlayan Avukat Behiç Aşçı ise, direnişini Şişli'deki direniş evinde sürdürüyor. Tecritin kaldırılması için, müvekkillerinin yaptığı açıklamaları ve direnişleri yaşadığını söyleyen Aşçı, artık, bu aşamada yapacak bir şeyin kalmadığını ve savunma hakkını bu şekilde kullanacağını belirtti. Behiç Aşçı'yla birlikte aynı evde 5 kişi de süresiz açlık grevi yapıyor.

DHKP-C ise yaptığı açıklamayla 13. Ölüm Orucu Ekibi'nin (Cengiz Soydaş Ölüm Orucu Ekibi) direnişe başladığını duyurdu. 13. Ölüm Orucu Ekibi'nde Sincan F Tipi Cezaevi'nden Kamil Karataş, Uşak Cezaevi'nden Sevgi Saymaz ve Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Cezaevi'nden Mustafa Tosun yer alıyor.

Hergün yeni zehirli variller ve ölüm tarlaları ortaya çıkıyor

YER ZEHİR GÖK ZEHİR!

"Bana dokunma benden sana geçer ölüm"

Büyük ozan Nazım Hikmet, Hiroşima'ya atılan atom bombasının ölüm saçmasını böyle anlatıyor. Bugün ülkenin toprakları, yer altı suları, dere-göl-deniz ve havası arsenik, siyanür, cıva, fenol, asitler, tıbbi atıklardan kaynaklanan mikroplar, radyoaktif maddeler ve daha bir çok zehirli atık ile zehirleniyor...

Tuzla'nın Orhanlı Beldesi'nde çıkan zehirli variller ve ölüm tarlaları, büyük bir buz dağının sadece küçük bir parçasıdır. Orhanlı'da ilk variller bulunduktan sonra bölgenin her yerinden variller fıırdı. Dilovası, Şekerpınar, Gebze ve Trakya'daki bütün sanayi böleri ve çevresi birer varil deposu ve ölüm tarlaları haline getirilmiş durumda. Dilovası çöplüğü, Tuzla, Çayırova, Kartal-Maltepe her taraftan kazdıkça variller çıkıyor. Sadece buralar da değil, Edirne'den Bilecik'e kadar toprak zehirli atık varilleriyle doldurulmuş durumda.

Zehirli varillerle yeni de tanışmıyoruz. 10 yıl önce Karadeniz sahiline vuran ölüm varilleri hala, konuldukları yerde duruyor ve etrafı zehirlemeye devam ediyor. İskenderun körfezinde bilerek batırılan zehirli atık yüklü gemi, bütün körfezi zehirlemeye devam ediyor.

Variller gündem yapıldığı için herkesin dikkatleri onun üzerine yoğunlaştırıldı. Oysa sadece varillerle toprak zehirlenmiyor. Bizzat yetkili kişilerin itirafına göre, ülkede sanayi kaynaklı, yılda 2 milyon ton zehirli atık çıkıyor. Bu da tahmini bir rakam. Gerçek rakam bunun çok üzerinde. Çünkü binlerce işçi çalıştıran fabrikalar bile kayıtsız çalıştırılıyor. Ülkenin tek zehirli atık bertaraf etme merkezi olan İzmit'teki İZAYDAŞ'ın yıllık kapasitesi ise 40-50 bin ton civarında. Geri kalan milyonlarca ton atık, akarsulara, yer altı sularına, göllere, denizlere ve toprağa bırakılıyor.

Çevreyi zehirleyen sadece bu zehirli atıklar da değildir. Bergama ve Dersim'de altın madenleri insanları ve toprağı öldürüyor. Derelerden ölüm akıyor.

Sinop'a yapılması planlanan nükleer santral da gelecekte büyük çevre felaketlerine yol açacaktır. Nükleer santralin, çalışırken veya olası bir deprem ve kaza sonucu etrafında yaşayanları zehirleyeceği kaygısı ile karşı çıkılıyor. Bu da bir kaygı nedeni olmakla birlikte asıl sorun henüz gündeme getirilmiyor. Santralden çıkan onbinlerce ton nükleer atığın ne yapılacağına yanıtı ortada yok. Emperyalist ülkeler bile, okyanusların derinliklerine pompalamak gibi pahalı yöntemlerle başa çıkamadılar ve yarı sömürge ülkeleri nükleer çöplük olarak kullanmaya başladılar. Nükleer santral, Akkuyu'ya yapılsaydı Toroslara gömüleceği ortaya çıktı. Toroslardan ovalara derelerden ölüm akıtacaklardı. Şimdi de Karadeniz'in yeşil dağlarını öldürmeyi ve insanlarını zehirlemeyi plan-

lıyorlar. Karadeniz'in dibine gömülerek ölüm denizi haline getirilmesi de gündemde.

Kontrolsüz bir şekilde mantar gibi çoğalan özel hastaneler de devasa miktarda tıbbi atık üretiyor. Örneğin sadece İstanbul'da günde 34 ton tıbbi atık üretiliyor. O da bilinebilen. Tıbbi atıkları bertaraf eden İSTAÇ'ın topladığı günlük tıbbi atık miktarı ise 24 ton. Günde 10 ton tıbbi atık genel çöpe atılıyor. Bu da hepatit başta olmak üzere bir çok hastalığın etrafa saçılması anlamına geliyor.

Sadece ülkede kurulu sanayiden çıkan zehirli atıklar değil çevreyi zehirleyen. Emperyalist tekel zehirli atıklarını çevre duyarlılığı daha zayıf olan yarı sömürge ülkelere taşıyor, onları birer çöplük gibi kullanıyor. Bunu yaparken de kimin yaptığı belli olmayacak şekilde mafya yöntemleri kullanıyorlar. Örneğin, Karadeniz'e dökülen varillerin, hatta İskenderun Körfezi'nde batan koca ölüm gemisinin bile sahibi bulunamadı. En son olarak da, Sivas'ta, Irak'tan ithal edilen radyoaktif madde yüklü savaş atıklarının depolandığı ortaya çıktı. Orhanlı'daki varillerin bir kısmının yurtdışından getirilip gömüldüğü tahmin ediliyor. Bütün bunlar sadece yakalananlar. Çok büyük bir miktarda zehirli atık yurtdışından ülkeye getirilip toprağı, havayı ve suyu kirletiyor.

Yasa çıkartılması ve cezaların artırılması çözüm olacak mı?

Zehirli variller çıktıkça hükümet, "etkili ve ağır cezalar getiren" yeni Çevre Yasası çıkaracağını söyleyerek öfkeyi yatıştırmaya çalışıyor.

Geçen yılın Haziran ayında çıkartılan yeni Türk Ceza Kanunu'nun (TCK) hak alma ve demokrasi mücadelesinin önünü kesmeye dönük hükümleri hemen yürürlüğe konurken, çevre suçu işleyenleri kapsayan 181. ve 182. maddelerinin yürürlük tarihi iki yıl, yani, 12 Ekim 2006'ya ertelenmişti. Bu ise, açıktan "elinde zehir stoku olan çevreye boşaltın" demekten başka bir anlama gelmiyordu. Son çıkan zehirli varillerin bu erteleme kararından sonra gömülmesi de bu mesajın alındığını gösteriyor.

Çıkartılacağı söylenen Çevre Yasası da yeni değildir. 11 yıldır Mecliste bekletilmektedir. Çünkü, emperyalist tekel, kendi ülkelerinde gelişen çevre duyarlılığı nedeniyle zehirli çöplerini ve fazla zehirli atık çıkartan üretimlerini yarı-sömürge

ülkelere taşıyorlar. Bu ülkelerin yasalarını ise kendilerini rahatlatmak şeklinde düzenliyorlar. Yabancı yatırım çekiyoruz diye emekçi halkı kandırmaya çalışan yerli işbirlikçiler de, emperyalistlere bu yasaları çıkartacağının garantilerini veriyorlar. Bu verilmiş garantileri bir tarafa atıp emperyalist tekelin işini zorlaştıracak değillerdi her halde. Nitekim, çıkartacaklarını söyledikleri Çevre Yasası çıktı da ne oldu? TCK'da çevre suçu işleyene getirilen 5 yıl hapis cezası, yeni çıkan Çevre Yasası ile 2 ile 10 yıl arasında erteleme getirilerek etkisiz hale getirildi. Çevreye zehirli atık atanlara 100 milyar ile bir trilyon lira arasında para cezası getirildiği söyleniyor. Bir ay boyunca Unifar firmasının ismini bile açıklamadılar. Dilovası çöplüğünü zehirli atık konulması için bizzat belediye kiraya vermiş. Kocaeli Valisi'nin makam arabasını zehirli atık döken şirketlerin aldığı ortaya çıktı. Üstüne bir de ayda 6 milyar lira maaşa bağlamışlar. Üstelik de bunlar sadece ortaya çıkanlar. 2 milyon ton zehirli atığın çevreye saçıldığını kendileri söylüyorlar. Ama verilen cezalara bakılırsa sembolik bir kısmının, ayıp olmasının kabilinden yakalandığı da ortadayken cezaların artması nasıl caydırıcı olacak?

Yeni yasa, kaydı bile olmayan ve etrafı zehirleyen ya da arıtma tesisi olmayan fabrikalara kapatma getirmiyor. Üretim yapıldığı sürece yıllık 2 milyon ton zehirli atık da çıkacağına ve ülkenin zehirli atık bertaraf etme kapasitesi de 40-50 bin tonu geçmeyeceğine göre zehirlerin çevreye saçılması devam edecek demektir. Yasa, fabrika sahiplerine yakalanmadan yapın demekten öte bir şey getirmiyor. Gerçi, yakalansalar bile karlı durumdalar. Çünkü, arıtma tesisi kurmanın maliyeti, ayda-yılda bir yakalanıp ödeyecekleri cezalardan çok daha fazladır.

"Bana dokunma benden sana geçer ölüm"

Büyük ozan Nazım Hikmet, Hiroşima'ya atılan atom bombasının ölüm saçmasını böyle anlatıyor. Bugün ülkenin toprakları, yer altı suları, dere-göl-deniz ve havası arsenik, siyanür, cıva, fenol, asitler, tıbbi atıklardan kaynaklanan mikroplar, radyoaktif maddeler ve daha bir çok zehirli atık ile zehirleniyor. Buralara temas eden ya da buralarda yetişen gıdaları yiyenler zehirleniyorlar. Zehirler ya alerji, astım, cilt ve bulaşıcı

hastalıklara yol açarken, bir taraftan da vücutta birikip yıllarca sonra kansere yol açıyor. Çernobil kazasından bu yana hala Karadeniz'in havası-suyu-toprağı zehir saçıyor. Kazanın 20. yılında Karadeniz'de kanser patlaması yaşanıyor. Kocaeli Üniversitesi'nin yaptığı bir araştırmaya göre Dilovası'nda meydana gelen her üç ölümden biri kanserden kaynaklanıyor. Bu korkunç bir orandır. Sadece Karadeniz, Dilovası, Şekerpınar veya Bergama halkı etkilenmekle kalmıyor. Bu bölgelerde yetişen tarım ve hayvancılık ürünleriyle bütün ülkeye yayılıyor. Zehirli atıklar artık büyük bir halk sağlığı sorunu haline gelmiş durumdadır.

Zehirli atıklar sadece toprak, su ve hava yoluyla halkın sağlığını etkilemekle kalmıyor. Bizzat bu zehirli atıklarla, kaydı bile olmayan fabrikalarda denetimsiz ve korumasız olarak çalışan işçilerin sağlığı da ciddi bir tehdit altındadır. Bizzat Çalışma Bakanlığı'nın açıklamasına göre, ağır ve tehlikeli işler alanında faaliyet gösteren 14 binden fazla büyük fabrikadan ancak 3 bini kayıtlı. Bunların ise yeterli denetimleri yapılmıyor. Bu durumdaki fabrikaların ancak dörtte birinde doktor bulunuyor.

SSK hastanelerinin onkoloji bölümleri genç-yaşlı kanser hastalarıyla dolup taşmaya başladı. Zehirli atıklarla temas eden emekçi halk ve zehirli ortamlarda denetimsiz ve korumasız çalışan işçiler arasında kanser grip gibi yaygın ve olağan bir hastalık haline gelmiş bulunuyor.

Çevreye sahip çıkmak geleceğe sahip çıkmaktır

Çevre bu kadar hızlı ve yaygın olarak kirletilirken, sosyal güvenliğin tasfiyesi yasalarıyla koruyucu hekimliğin de tasfiye edilmesiyle halk sağlığı çökmenin eşiğine getiriliyor. Bizim ülkemizde halk sağlığı, koruyucu hekimlik ve çevre sağlığına sahip çıkma bilinci yeterince gelişmiş değildir. Çevre sorunu, dar marjinal grupların ilgilendiği bir sorun olarak görülmeyle devam etmektedir. Son yıllarda Bergama köylüleri, Dersim, Karadeniz, Sinop ve en son olarak da Orhanlı Beldesine bağlı köylülerde sorunla direkt muhatap olanların mücadeleye atılması, çevre sorununu daha geniş emekçi kesimlerin ilgi alanına sokmaya başlamıştır. Ancak ülkenin her tarafının ölüm tarlaları haline getirildiği, nükleer santrallerin planlandığı ve zehirli çöp ithalatının arttığı bir dönemde bu tepkiler yerel ve cılız kalmaktadır. Kapitalizm insanlığın geleceğini kararttığı gibi, kar uğruna çevreyi tahrip etmekte de tereddüt etmiyor. Çevreye sahip çıkmak, geleceğe sahip çıkmaktır. Bir halk sağlığı sorunu olan çevre sorunu bütün işçi ve emekçilerin sorunudur. Bu bilinç geliştigi ve mücadele gelişip büyüdüğü durumda ancak ölüm tarlalarının önüne geçilebilir. ○

Geleceğimizin Köprüsü TARİHİMİZ

"Geçse de yolumuz bozkırlardan

Deniz'lere çıkar sokaklar..."

☆ 5 Mayıs 1981

IRA Önderlerinden Bobby Sands Ölüm Orucu'nda şehit düştü.

Kuzey İrlanda'nın Maze Cezaevi'nde Ölüm Orucu'na başlayan IRA'lı tutsaklardan Bobby Sands, 65. gününde yaşamını yitirdi. Siyasi tutukluluk hakkı ve tek tip elbisenin kaldırılması başta olmak üzere cezaevlerindeki yaşam koşullarının düzeltilmesi talebiyle başlayan Ölüm Orucu'nda Bobby Sands ile birlikte 9 yurtsever tutsak şehit düştü. İrlanda halkının güçlü desteğine rağmen 217 gün süren Ölüm Orucu, Thatcher hükümetinin gözü dönmüş vahşi tutumu nedeniyle haklar kazanılmadan sona erdi.

☆ 7 Mayıs 1954

Vietnam'ın Fransız emperyalizminin boyunduruğundan kurtulmasını sağlayan Dien Bien Phu zaferi kazanıldı.

8 Mayıs 1945

İkinci emperyalist paylaşım savaşı, Sovyet Kızıl Ordunun zaferiyle sona erdi.

☆ 9 Mayıs 1976

Almanya'da RAF (Kızıl Ordu) önderlerinden Ulrike Meinhof, tutuklu bulunduğu Stammheim Cezaevinde öldürüldü. Meinhof'un beyni çıkartılarak laboratuara götürüldü ve doktor kılıklı cellatlar tarafından, devrimcileri daha yakından tanımak amacıyla incelemeye alındı. Bu araştırmalar bugün de sürmektedir.

☆ 12 Mayıs 1916

İrlandalı devrimci işçi önderi James Connolly kurşuna dizildi.

☆ 17 Mayıs 1982

PKK savaşçıları Ferhat Kutay, Eşref Anyık, Necmi Önder ve Mahmut Zengin, Diyarbakır zindanında kendilerini yakarak birer direniş meşalesi oldular

☆ 27 Mayıs 195

Cumartesi Annelerinin İlk Eylemi

Gözalında kaybedilen devrimcilerin aileleri ilk kez 27 Mayıs '95'te Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemine başladı. Gözalında kayıpların giderek arttığı bu yıllarda Arjantinli Plaza Del Mayo Anaları'ndan esinlenerek her cumartesi Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemi yapan Cumartesi Anneleri, üzerlerinde estirilen faşist teröre rağmen yıllarca bu mevziyi korudular.

☆ 20 Mayıs 1996

Cezaevleri Genel Direnişi

Mehmet Ağar'ın Adalet Bakanı olmasıyla birlikte faşist diktatörlüğün devrimci tutsaklara yönelik saldırıları yeniden artmaya başlamış, devrimci tutsaklar Eskişehir Tabutlukları'na gönderilmeye başlanmıştı. Hücre tipi cezaevlerine karşı mücadelede önemli bir yeri olan ve bedeller pahasına kapatılan Eskişehir Tabutluğu'nun yeniden açılması ve 6-8-10 Mayıs genelgelerine karşı devrimci tutsaklar Süresiz Açlık Grevi'ne başladı. 69 gün süren direniş sonucu devrimci tutsaklar 12 şehit vermiş ancak faşist diktatörlüğe geri adım atarak direnişten zaferle çıkular.

☆ 31 Mayıs 1971 THKP/C önderlerinden Hüseyin Cevahir, İstanbul Maltepe'de

51 saat süren çatışmada şehit düştü.

☆ 31 Mayıs 1971 THKO önderlerinden Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan

Özdoğan Nuhak'ta askerle girdikleri çatışmada şehit düştü.

☆ 2000 yılında başlayan ÖO eyleminde Mayıs şehitleri

7 Mayıs 2000 - Hüseyin Kaya (MLKP)

7 Mayıs 2000 - Cafer Tayyar Bektaş (TKP/ML)

27 Mayıs 2000 - Uğur Türkmen (DHKP-C)

23 Mayıs 2002 - Okan Külekçi (TİKB)

20 Mayıs 2003 - Şengül Akkurt (DHKP-C)

2 Mayıs 2004 - Selma Kubat (DHKP-C)

22 Mayıs 2004 - Ali Şahin (DHKP-C)

Mayıs ayında şehit düşen ihtilalci komünistler

18 Mayıs 1976: Kürt kökenli proleter devrimci **Fevzi Aslansoy**, TİKB öncesi devrimci grup döneminin yürekli ve yiğit bir militanıydı. Polislin sivil faşistlerle işbirliği içinde kurduğu kalles bir pusuda şehit düştü.

Mayıs 1980: Yiğit devrim savaşçısı **Serdar Yılmaz**, Kartal'da yıldırım düşmesi sonucu öldü.

'68 baharının üzerinden birçok bahar geçti. Kaç çocuğun adı Deniz, Mahir oldu bilinmez. Kimileri, nostalji saydı '68'i; kimileri, 'ne kadar yanlış yaptıklarını' sıralayarak nedamet getirdi. '68 kusursuz muydu? Elbette değil. Öncelikle işçi sınıfı ile bağ kuramamış, özellikle genç işçileri kucaalayamamıştı. Diğer yandan ideolojik ve örgütsel olarak Marksist-Leninist bir önderliğe sahip değildi ve daha çok küçük burjuva bir çizgide gelişti. Ancak bu, onun dünyayı sarsan bir anti emperyalist dalga olduğu gerçeğini karartmaz. Birakalım devrim yorgunları, '68'i nostaljik bir hayal olarak ansınlar. Onların çoğu bugün reklam şirketlerini yönetmeyi, burjuvaziye akıl hocalığı yapmayı, devrimci değerleri ayaklar altına almayı meslek edinmiştir. Biz, Denizlerin devrimci ruhunu, militanlığını sahipleniyoruz. Onu doğru bir rotaya oturtmak, bileşimini doğru kurmak da beraberinde gelecektir. Kim ne derse desin, '68 demek, isyan ve başkaldırı demektir. İnsanlığın acılarını kendi acıları olarak sahiplenmek, egemenler tarafından dayatılan yoz-bencil yaşamı bir kağıt gibi buruşturup atmak demektir. Bizler, çıplak göğüsleriyle süngülerin-silahların üzerine yürüyenlerden öğreneceğiz '68'i. Taş ve molotof atmaktan yorulmayanların, kaldırım taşları ile barikat kuranların sesinden dinleyeceğiz. Reformist ve pasifist partileri aşip ilerleyen '68 barikatlarından dersler çıkaracağız. Daha güçlü ve sağlam vuruşları adım adım örerken yine Deniz gibi haykıracağız: "Akın var güneşe akın!"

'68 Mayıs ayı, tarihin belleğinde güçlü bir devrimci gençlik hareketini başlatan ay olarak anılacaktır. Bu tarih, ülkemiz için de böyledir. Aynı zamanda bu ay, devrimci gençlik önderlerinin, işkencelerde, darağaçlarında ölümü gülererek karşıladıklarını hatırlatacaktır hep. Bu onurlu duruş, bize yüzyıllar boyunca bir miras olarak kalacak, unutulmayacak, yaşatılacaktır...

6 Mayıs 1972...

Deniz'ler idam edilebilir mi?

Deniz Gezmiş, 1947'de Ankara'da doğdu. Öğretmen bir ailenin çocuğu ol-

ması sebebiyle ilk ve orta öğrenimini çeşitli illerde tamamladı. 1966'da İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesine giren Gezmiş, henüz lise öğrencisiyken sol düşünceyle tanıştı. Hukuk fakültesinde '68 yılında Devrimci Hukuklular Örgütünü kurdu. Öğrenci eylemleri içinde etkinliği giderek artan Deniz Gezmiş, 12 Haziran 1968'de İstanbul Üniversitesinin işgal edilmesine önderlik etti. 6.Filo karşı eylemlerden üniversite işgallerine dek bir militan bir gençlik önderi oldu, Filistin'de eğitim gördü. 11 Ocak 1971'de Sinan Cemgil ve Hüseyin İnan ile birlikte THKO'yu kurdu. Sivas'ın Şarkışla ilçesinde yakalandığında, artık bir gençlik önderi olmaktan öte bir devrim önderi olma yoluna çıkmıştı. Fakat 9 Ekim 1971'de idam cezasına çarptırıldı. 6 Mayıs 1972 yılında da Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan ile birlikte idam edildi. İdam sehpalarından haykırarak yığıştı sözler, bugünlere mücadele olarak taşındı...

18 Mayıs 1973...

Ser verip sır vermeyen

yiğit devrimci

İbrahim Kaypakkaya...

1973 yılının ocak ayında Dersim'de Vartınik/Mirik mezarında devletin kolluk güçleriyle çıkan çatışmada boynundan yara alan İbrahim Kaypakkaya, daha sonra bir ihbar üzerine tutuklandı. Cellatlar ona günlerce işkence ettiler. 24 yaşındaydı... İşkencede direnmenin, ser verip sır vermemenin sembolü oldu. Katiller, 4 ay süren yoğun işkenceler sonucu teslim alamayacaklarını anlayınca onu kurşunlarla katlettiler...

68 Mayıs'ı... Fransa'da Eylem Rüzgarı

"Tüm dünyayı saran '68 rüzgarının çıkış merkezi olan Fransa'da binlerce öğrenci sokaklara döküldü. Parasız-bilimsel-demokratik bir eğitim ve gelecek güvenliği ile Amerikan emperyalizminin Vietnam'ı işgaline karşı sokaklara dökülen, tarihinin ilk üniversite işgallerinin yaşandığı Fransa'da öğrenci gençliğin düzenlediği eylemlere polislin azgınca saldırması işçi sınıfını da harekete geçirdi. Bir yandan kendi sosyal haklarının gaspı bir yandan da gençliğe yönelen saldırılar karşısında tabandan işçilerin dayatması sonucu işçi sendikaları bir günlük genel grev ilan etti. Bir milyon emekçinin katıldığı büyük bir gösteri ile öğrencilere yönelen saldırının protesto edilmesinden sonra iş-

çi eylemleri tüm ülkeye yayıldı. 22 Mayıs'ta 8 milyon işçi ve emekçi alanlardaydı. İşgal ettikleri Sorbonne Üniversitesinde "Che Guevara Anfisi" diye adlandırdıkları anfiye yapılan toplantıda gençlik sloganını belirlemişti: "Sormayacağız, istemeyeceğiz, alacağız ve işgal edeceğiz!" De Gaulle hükümeti, eylemlerin önünü almak için faşistleri ve karşı devrimcileri örgütleyerek, karşı devrimci gösteriler düzenledi. İşçilerin ve öğrencilerin yükselen mücadelesinden rahatsız olan sendikalar, işçilere eylemleri sonlandırma çağrısı yaptı. Kimi yerlerde sendikaların çağrısı kimi yerlerde de polislin ve grev kırımlarının azgın saldırıları sonucu işçilerin direnişleri sona erdi.

TİKB(B) 4. Konferans Belgelerinden...

C) YENİ EMPERYALİST SAVAŞTA TÜRKİYE'NİN KONUMU-II

B-EKONOMİK BÜYÜME VE SINIF HAREKETİ

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri'nin "Uluslararası Durum ve Türkiye" raporunun son bölümünü yayınlıyoruz.

Ülkenin genel olarak artan geliri, asıl olarak bir avuç zengin tarafından yağmalanmaktadır. Milli gelirinin yüksek çıkması, en yoksul kesimlere bir faydası olmamıştır. Ekonomiyi iyi göstermek için şişirilen rakamlar ne söylerse söylesin, gerçekte kitlelerin yaşam koşullarında iyileşen bir şey yoktur. En az 20 milyon insanın açlık sınırının altında yaşadığı ülkemizde, kişi başına düşen 4 bin dolarlık gelir, zengin sofralarında paylaşılmaktadır.

Ekonomide hormonlu büyüme

Geride bıraktığımız süre içinde, Türkiye'nin ekonomisi alanında yaşanan en büyük tartışma, ekonominin büyüdüğünü, enflasyonun hızla ve büyük değerlerde düştüğünü gösteren rakamlar üzerinden yürütülen tartışmalar oldu.

Fiyatlar düşmüyorken enflasyonun düşmesi, büyüme ve kişi başına düşen milli gelir artarken yoksullaşmanın derinleşmesi ve işsizliğin artması, bu tartışmaları körükleyen en önemli etkenler. İşin aslında, emperyalist-kapitalist sistemde ekonominin iyileşmesi, geniş kitlelerin yaşam düzeyini yükseltmez ancak sınırlı da olsa bir etkide bulunur. Fakat ülkemizde son yıllarda yayılan, ekonominin düzeldiği, ülkenin kalkındığı yolundaki değerlendirmeler, gerçeği yansıtmayan, kitlelerde bir yanılsama ve beklenti havası yaratmayı hedefleyen, tersine ekonominin gerçekte ne kadar kırılganlaştığını ve kötüye gittiğini gözlerden gizlemeye çalışan bir politikanın ürünüydü.

Bu tabloda tarımın durumu da özel olarak gözlerden gizlenmeye çalışıldı. 2004 yılının başlarında ticaret ve sanayide rekor büyüme rakamları ortaya çıkarırken, tarım sektöründe yüzde 7,5 düşüş yaşandı. Üstelik tarım sektöründe yaşanan kriz, diğer sektörlerdeki krizlerden daha derin, daha etkin olarak yaşanır ve diğer sektörleri de zaman içinde etkisi altına alır. Tarımdaki düşüş, genel olarak kitlelerin refah düzeyini daha doğrudan belirler. Bu yanı sıra, tarım üretimindeki yüksek düşüşü gözlerden gizleyen bir büyüme rakamının, gerçekçi ve doğru olmayacağı en baştan bellidir.

Sıcak para hareketlerine dayalı büyüme: DİE'nin 2004 yılı için açıkladığı rakamlar, ekonominin yüzde 9,9 oranında büyüdüğünü, kişi başına düşen milli gelirin de 4 bin 172 olduğunu söylüyordu. Gerçekte ise bu rakamlar spekülasyon ve gerçekçi bir biçimde şişiril-

miş, abartılı ve hormonlu bir büyüme ortaya çıkartılmıştı.

Doğru tabloya ulaşmak içinse, büyümenin üretime dayanıp dayanmadığı ve kitlelerin yaşamına yansıyor yansımadığı üzerinde durmak gerekiyor.

Diğer verilere bakmadan önce, aynı dönemde enerji tüketimi rakamlarına bir bakalım. Üretim enerji kullanılmadan yapılmayacağına göre, durumu ortaya seren somut bir karşılaştırma olacaktır bu. 2004 yılında Türkiye'de üretimde elektrik kullanımı ve genel olarak enerji tüketimi, bir önceki yıla göre yüzde 3,4 azalmıştır. Büyümenin yüzde 9,9 olduğunun iddia edildiği koşullarda enerji kullanımındaki bu azalma, gerçekte üretimin büyümediğini, ekonomik büyümenin üretim dışındaki kalemlerde gerçekleştiğini gösterir.

2003-2004 döneminde asıl büyüyen, ülkeye giren yabancı sermayedir. Bu sermaye, doğrudan yatırım biçiminde, yani fabrikalar kurarak gelmemiştir. Böyle bir geliş, üretimi artıran bir gelişir. Bunun dışındakiler orta ve uzun vadede ülke ekonomisine de zarar verir. Mesela özelleştirilen kamu işletmelerinin ya da kimi özel kuruluşların satın alınmasına dayalı yabancı sermaye girişleri de yatırıma dönük gibi görünür, ancak gerçekte varolan bir işletmenin el değiştirmesinden başka bir anlama gelmez. Üstelik, emperyalist bir tekelin, o ülkede de söz sahibi olmasına, o alanda tekelleşmesine olanak sağladığı için zararlıdır da. Ancak en tehlikeli geliş, ülkenin menkul kıymetlerine, finansal varlıklarına, hisse senedi, bono, tahvil vb. değerli kağıtlara yatırım yapmak üzere gelen sıcak paradır.

Türkiye ekonomisini, olduğundan büyük gösteren de, yabancı sermaye girişleri, asıl olarak da sıcak para hareketleridir. Mart 2005 tarihinde, Türkiye'de yabancı portföyündeki sıcak para miktarı, 37 milyar dolara yükselmiştir. Sıcak paranın bir ülkeye yönelmesi için, faizlerin ya da borsa beklentilerinin çok yük-

sek olması gerekir. O ülkenin piyasası, hazırladığı uygun koşullar, yüksek faizler ve uygun düzenlemelerle sermaye hareketleri için çekim merkezi oluşturduğunda, dünya piyasalarında dolaşan sıcak para, oraya yönelecektir. Çünkü sıcak para, en yüksek karı elde edebilmesi için en uygun koşullara sahip piyasaya akar.

Sıcak paranın piyasaya girmesinin kısa süreli faydaları da yok değildir. En başta cari işlemler açığının ve ithalat artışının fonlanmasına katkıda bulunur. İthalatın artışı da ülkedeki meta arzını artırır ve üretimin düşük olmasından kaynaklanan enflasyonist baskıyı hafifletir, enflasyonun düşmesini sağlar. İkincisi sıcak para girişi, ekonominin akışkanlığını artırır, bu da faizlerde düşüşe yol açar. Üçüncüsü, sıcak paranın yani yüksek miktarda dövizin ülkeye girmesi, döviz kurlarının yükselmesine, ülkenin parasının da değerlenmesine yol açar.

Söz konusu piyasanın koşulları kötüleşmeye, kar oranları düşmeye başladığında ise, büyük bir hızla çekilir, kendisi için uygun başka bir alana yönelir. Bu hızlı çıkış piyasalarda büyük dalgalanmalara yol açar, borsada düşüş, döviz kurlarının hızla yükselmesi gibi etkilerle birlikte ekonomik kriz oluşturur.

Bizim ülkemizde yaşanan da budur. Yüksek miktarda sıcak para piyasaya girmiş, cari işlemler açığının ve ithalat artışının fonlanmasına katkıda bulunmuştur. Aynı dönemde, hükümet enflasyonun da düştüğünü açıklamış, Türk parasının değeri, özellikle dolar karşısında artmıştır. Aslında 2001 Şubatı öncesinde de ekonomideki tablo bu olumlu koşullara benzer özellikler göstermekteydi. Ancak Şubat ayında sıcak paranın hızlı biçimde piyasadan kaçması, bir günde borsanın çökmesine, doların iki katına fırlamasına ve ekonominin krize girmesine neden olmuştu.

Ülkemizde IMF programları doğrultusunda, sıcak paranın vergilendirilmesi ve denetimi mümkün olmamaktadır. Bu durum, sorunu daha da katmerlendiren bir etki yaratmaktadır. Yüksek faiz ve kar oranlarından dolayı ülkemize akan sıcak para, ekonomik parametreleri olduğundan daha şişkin gösteren finansal bir köpük yaratmıştır. Kaynakları sömürmesini bitirip de geri kaçtığında, patlayacak köpük büyük bir ekonomik krize yol açacaktır.

2002-2005 dönemi, bir taraftan da özelleştirmeler ve özel şirketlerin satışları karşılığında ülkeye yabancı sermayenin akın ettiği bir dönemdir. AKP hükümeti, 2003'te 27, 2004'te 27, 2005'te 20 olmak üzere toplam 74 özelleştirme ihalesi yaptı. Sümerbank'tan Tekel'e, Türk Telekom'dan, Tüpraş'a, Mersin Limanından Adapazarı Şeker fabrikasına, Ereğli Demir Çelik fabrikasından TCDD'ye, Galataport'tan İskenderun ve Kuşadası Limanına kadar pek çok kamu kurum ve işletmesi, yabancı sermayeye peşkeş çekildi. Bunların her biri, değerlerinin çok altında fiyatlarla yabancılara satıldı. Her biri bir taraftan ülke ekonomisine katkıları, bir taraftan da karlılık düzeyleriyle, yabancı sermaye için oldukça 'çekici' görünürken bu işletmelerdi, emperyalist tekelere kapış kapış satıldı. Elde edilen gelir, kısa vadede dış borçların ancak çok kü-

çok bir bölümünü kapatmaya yetti. Düzenli olarak getirecekleri gelirler ise, emperyalist tekelilerin yağma ve talanına bırakıldı.

Cari açık ve döviz kurunun düşmesi: Sıcak para olarak tanımlanan sermaye akımları, özü itibarıyla mali piyasalarda kırılganlıklar yaratan unsurlar içermektedir. Artan dış ticaret ve cari işlemler açığı, bu kırılganlıkların en önemlileri arasındadır.

Türkiye ekonomisi 1999 yılına kadar küçük cari açıklar veren ve aşırı dış borç yapan bir özelliğe sahipti. Çok büyük cari açıklar çıkmıyordu ekonomide. Yaklaşık yüzde 7 oranında bir büyüme gerçekleştiriyor ve cari açık, milli gelirin yüzde 1,5'i kadar oluyordu. Ancak 2000 yılından itibaren bu durum değişmeye başladı. Cari açık 2000 yılında 10 milyar dolara ulaştı, 2004 yılında ise beklenenin çok üzerine çıkarak 15,5 milyar dolar oldu. Artık cari açık, milli gelirin neredeyse yüzde 5'ine kadar yükselemeye başladı.

AKP'nin başa geldiği 2002 sonlarında Türkiye'nin toplam borç miktarı 149 milyar dolardı. Bu rakam bugün 332 milyar dolara çıkmış durumda. 2003 sonunda 92 milyar dolar olan iç borç, bugün 179 milyar dolara, 57 milyar dolar olan dış borç 153 milyar dolara çıktı. Türkiye'nin toplam borç stoku 182 milyar dolarlık bir artış gösterdi.

2001'den 2004 yılına kadar doların TL karşısındaki reel değeri neredeyse yarı yarıya azalmış durumdadır. Ancak söz konusu dönemde, Türkiye'nin dış borçları 113,9 milyar dolardan, 153,2 milyar dolara yükselmiştir. Bu arada kısa vadeli dış borç stoku da neredeyse iki misline ulaşmıştır. Bu borcun Merkez bankasının döviz rezervlerine oranının sürekli artıyor oluşu, en önemli kırılganlık göstergelerinden biridir.

Bütün bu sorunlar yaşanırken, hükümet 'sürdürülebilir cari açık' diye bir kavram kullanmaya başladı. Bu kavram, cari açığın sıcak para hareketleri ile fonlandığının gözlerden gizlenmesi amacını taşıyordu. Belli bir büyümenin zaten gerçekleştirilmiş olduğu koşullarda, yüksek cari açıkların ekonomiye bir zarar vermeyeceği yanılsamasını yaratmak istiyordu. Ancak, piyasada sıcak para olduğu sürece, cari açık finanse edilebilecek durumdayken, sıcak paranın kaçtığı koşullarda, cari açık da oldukça önemli sorunlar yaratacaktır.

2004 yılında Türk parasının aşırı değerlenmesi de sıcak para hareketlerinin bir sonucudur. Ülkeye bolca dövizin girişi, döviz kurunu düşürmekte, ülke parasını değerlendirmektedir. Düşük kurun, kısa vadede ithalatı artırmak gibi bir etkisi de vardır. İhracat yapmak zorlaşır, çünkü karlar düşer. İthalatın artışı ülke içinde yabancı malların ucuza satılmasını da getirir.

Böylece ödemeler dengesi bir biçimde dövizle finanse edildiği için, ekonominin çeşitli göstergeleri sorunsuz bir tablo ortaya koyar. Gerçekte ise, sanayi gücünü kaybettiğinden, ekonomi içten çürümeye başlar. Türkiye'de yaşanan sorun da budur. İçeride ve dışarıda faiz oranlarındaki farklılık, Türkiye'yi kısa dönem sermaye hareketleri için çekici hale getirdi. Yüzde 10'lar civarında dolayan reel faizler, yabancı sermayeyi içeriye çekti. Buna özelleştirme ihalelerine katılmak üzere gelen sermayeyi de eklemek gerekir. Bu durum, ekonominin büyümüş görünmesine yol açtı, ancak bu arada cari açık da hızla büyüdü.

Türkiye bu durumun sonucu olarak 2004 yılında dünyanın en fazla ithalat yapan ülkeleri arasında 22. sıraya yükseldi. İthalat artış oranında, bir önceki yıla göre yüzde 40 oranında gerçekleşen artış ile, ithalatı en fazla artan ülke olarak 1. sıraya yerleşti. İhracata sıralamasında ise, ilk 30'a giremedi. DİTÖ'nün 2003 yılı verilerine göre, Türkiye 46,6 milyar dolarlık ihracatıyla 35., 69,3 milyar dolarlık ithalatıyla da 25. sırada yer almıştı.

İthalat ile ihracat arasındaki açının bu kadar büyümesi, ülke ekonomisini en olumsuz etkileyen yönlerden biridir. Pazarı yığılan ucuz ithal malı ürünler, ülkedeki üretimi olumsuz etkilemektedir. İç üretim, ucuz ithal mallarla rekabet edemediği için yıkıma uğramaktadır. Kur yükseldiğinde bu dengeler de altüst olacaktır. Ancak o zaman da ülkedeki üretimi yeniden kurmak için çok daha büyük bedeller ödemek gerekecektir.

İşsizlik artışı ve refah düzeyinde gerileme: DİE açıklamasında, milli gelirin 299,5 milyar dolara yükseldiği, kişi başına milli gelirin de 4 bin 172 dolara çıktığı söyleniyor. Ve bundan dolayı, cumhuriyet tarihinin rekor büyümesinin, refah düzeyinde rekor yükselişin AKP hükümeti döneminde gerçekleştirildiği ileri sürülüyor.

Bu değerlendirme iki yönüyle de yanlış. Birincisi, dolar kuru düşük olduğu sürece, dolarla tanımlanan milli gelir yüksek gözükcektir. İkincisi ve daha önemlisi, ekonominin büyüklüğünün tanımlanmasında, kişi başına düşen gelir rakamlarının baz alınması yeterli değildir. Bununla birlikte kişi başına düşen satın alma paritesi ve yaşam kalitesi endeksleri de dikkate alınmalıdır. Çünkü kişi başına düşen satın alma gücü paritesi hesaplamaları, aynı malların her ülkede aynı para birimine göre belirlenmesini sağlamakta, ülkeler arasında karşılaştırmanın daha isabetli yapılmasını sağlamaktadır.

2004 yılında, Türkiye'de en yoksul yüzde 20'lik kesimin milli gelirden aldığı pay yüzde 6,1'de kalırken, en zengin yüzde 20'nin aldığı pay yüzde 46,7 oldu. Bu dilimler küçültüldüğünde, aradaki uçurum daha somut olarak ortaya çıkıyor. En yoksul yüzde 10'luk kesimin milli gelirden aldığı pay ise yüzde 2,3 olurken, en zengin yüzde 10'luk dilimin aldığı pay yüzde 30,7'ye fırlıyor.

Ülkenin genel olarak artan geliri, asıl olarak bir avuç zengin tarafından yağmalanmaktadır. Milli gelirin yüksek çıkmasının, en yoksul kesimlere bir faydası olmamıştır. Ekonomiye iyi göstermek için şişirilen rakamlar ne söylesen söylesin, gerçekte kitlelerin yaşam koşullarında iyileşen bir şey yoktur. En az 20 milyon insanın açlık sınırının altında yaşadığı ülkemizde, kişi başına düşen 4 bin dolarlık gelir, zengin sınıflarında paylaşılmaktadır.

Özel tüketim harcamaları rakamları da bu gerçeği bir kere daha doğrulamaktadır. 2004'teki büyüme sırasında özel tüketim yüzde 10,1 artış gösterdi. Ancak bu artış, gıda ve içki kalemlerinde yüzde 2,8'de kalırken, dayanıklı tüketim mallarında yüzde 29,7'ye fırladı.

Salt bu rakamlara bakmak bile, kitlelerin alım gücünün düşüklüğünü göstermeye yetiyor. Genel olarak gıda harcamalarının kayda değer bir artış göstermemiş olması, kitlelerin yaşam koşullarının değiş-

mediğini gösteriyor. Dayanıklı tüketim mallarının satışındaki artış ise, toplam özel tüketim harcamalarını yukarıya çekiyor. Bu da ekonominin refahını iddia eden yanılsamalı tabloyu daha da güvenilmez hale getiriyor.

Gerçekten de 2003-2004 yıllarında dayanıklı tüketim malları ve otomobil üretiminde ve satışlarında büyük bir artış yaşandı. Satış rakamları ise, üretim rakamlarından daha büyük oranlarda gerçekleşti, yani satışlar stoklarda erimeyi de beraberinde getirdi. Bu da bir alışveriş canlılığı yarattı ve büyüme rakamlarını yükseltti.

Ancak bu canlılık geçici ve dönemselidir. Çünkü dayanıklı tüketim malları ve otomotiv üreticileri, oldukça cazip kampanyalar ve taksitler düzenlediler. Her zaman bu türden kampanyalar düzenlenmez, düzenlense bile alıcılar aynı tempoda almaya devam edemezler. Çünkü bunlar, adı üstünde, dayanıklı tüketim mallarıdır, bir defa alındığında, uzunca süre yenisine ihtiyaç duyulmaz. Aynı durum otomotiv için de geçerlidir. Üstelik, birkaç yıllık taksitlendirme ile yapılan satışlarda, taksit süresinin bitmesini beklemek bile, o dönemin belli bir durgunlukla geçmesini göze almak anlamına gelir. Dahası, bu kampanyalar sırasında sanayiciler açısından eski yüksek kar marjlarının daralmaya başlanması da ayrı bir sorun oldu.

Diğer taraftan, aynı dönemde esnafın uğradığı yıkım, ekonominin gerçek yüzünü ortaya seren bir tablo yarattı. 2005'in ilk altı ayında 52 bin 200 esnaf kepenk kapattı, 18 bin 264 esnaf da iş değişikliği yaptı. Bu durum, birincisi, kitlelerin alım gücünün düşük olmasının esnafın satışlarının düşürüldüğünü, ikincisi, hemen her sektöre damgasını vuran tekelleşmenin, küçük esnafı yaşayamaz, tutunamaz hale getirdiğini göstermektedir.

İşsizlik oranlarına bakmak da bu büyümenin gerçekçi olmadığını, kitlelerin yaşamında bir düzeltme yapıldığını gösteriyor. 2004 yılında işsizlik oranı, sadece 0,2 puanlık bir gerilemeyle yüzde 10,3'e indi. Ortaya çıkan yüksek büyüme, birakalım yeni iş sahaları açmayı ve işsizlik sorununa çözüm bulmayı, işgücüne yeni katılanların tamamına bile iş sağlayamadı. İşsiz sayısı 2003'e göre 5 bin kişi daha artarak 2 milyon 498 bin kişiye ulaştı. Yani büyüme istihdamda bir artışı getirmedi.

Üretimini artıran sanayi kuruluşları da, bunu istihdamı artırarak değil, üretimi yoğunlaştırarak gerçekleştirdi. Büyümenin asıl olarak özel sektörde gerçekleşmiş olması, kamu sektöründe ise tam tersine küçülmenin yaşanması, işgücünün kullanımına ilişkin verileri de ortaya seriyor. DİSK-AR'ın Mayıs 2004'te yaptığı bir araştırmaya göre, 2001 yılındaki krizden bu yana, ücretler yüzde 30 geriledi. Aynı araştırmaya, 2003 yılında özel işletmelerde çalışma süresinin 56 saate çıktığını da gösteriyor.

Yani büyüme, işçilerin daha ucuz, daha yoğun ve daha güvencesiz çalıştırılmasına dayanıyor. Özel sektör, işgücü maliyetlerini ucuzlatmak için, her türlü yöntemi kullanıyor. Uzun yıllardır ülkemizde çeşitli biçimlerde uygulamaya sokulmaya çalışılan esnek çalışma, son yıllarda özellikle özel sektörde yoğun olarak uygulanıyor. Çok yoğun bir emek sömürüsünün yaşandığını gösteren bu durum, çeşitli sektörlerde ve sınırlı biçimde gerçekleşen

büyümenin, kitlelerin canı-kanı pahasına oluştuğunu gösteriyor.

Yukarıda sıraladığımız bütün bu veriler, yani kitlelerin yaşam düzeylerinde bir iyileşmenin olmaması, tersine işgücü sömürsünün daha da yoğunlaşmış, işçilerin çalışma koşullarının ağırlaşmış olması; cari açığın rekor düzeyde yükselmesi ve bunun ancak sıcak para ile finanse edilebiliyor olması; üretimde ve istihdamda somut bir artış gerçekleşmemiş olması; ihracatın azalışı ihalatın artması ve tüketimin asıl olarak ithalat kalemlerinden gerçekleşmiş olması gibi veriler, ülkemizde son iki yılda yaşandığı iddia edilen ekonomik büyümenin, gerçekte var olmadığını göstermektedir. Piyasaya yapay müdahalelerle, spekülasyonla sıcak para hareketleriyle, emperyalist sermayenin ülke ekonomisini yağmalamasıyla ortaya çıkan rakamlar, ekonominin düzelmiş görünmesine yol açmaktadır sadece. Gerçekte ise, ekonomi çok daha kırılgan, dış darbelere çok daha açık hale gelmiştir. Bu durum, gelecekte ülke ekonomisi açısından oldukça büyük tehlikeleri barındırmaktadır.

Türkiye-İMF ilişkileri: Geride bıraktığımız üç yıl, Türkiye'nin IMF ile olan ilişkileri açısından da oldukça tartışmalı geçti. Tüm dünyada IMF'nin prestij ve etki kaybetmeye başladığı bir dönemde, Türkiye'nin hala IMF'ye olan bağımlılığının devam ediyor olması, bu tartışmaları alevlendiren en büyük etkeni.

Türkiye'nin IMF ile olan ilişkileri, 1947 yılında başlamıştı. Geçen 58 yıl boyunca pek çok kez stand by anlaşmaları imzalandı, programlar hazırlandı, Türkiye'nin bu programlara uyması için çeşitli ekonomik ve siyasi yaptırımlar tehditleri ve yaptırımlar devreye sokuldu. IMF'nin iddiası, bu programların uygulanması sonucunda Türkiye'deki ekonominin düzeleceği, kalkınmanın artacağı idi.

Ancak gerçekte bu programlar, işçi ve emekçi kitleler için daha büyük yıkım, daha şiddetli bir yoksulluk getirmenin ötesine geçmiyor, sadece kemer sıkma, memurların ve işçilerin maaş zamlarını azaltma, sosyal hakların budanması ve sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi, emekli maaşlarının düşürülmesi gibi kitlelere dönük saldırı programları olarak şekilleniyor. Bunun yanında ülkenin en önemli kamu kurumları ve bir bütün olarak ekonomisini emperyalist tekelin talan ve yağmasına açık hale getiriyor. Ekonomi ise, düzelme bir yana, her geçen gün daha da kötüye gidiyor. Türkiye, zaman zaman borçlarını faizlerini bile ödeyemeyecek duruma geliyor, borçlar ve yükümlülükler giderek katlanıyor.

Son 25 yılda Türkiye sadece faiz olarak 400 milyar dolar ödedi, anapara borcu da son 10 yılda yüzde 500 arttı. 2004 yılında ödediği faiz miktarı ise 50 milyar dolar civarında. IMF ile son programların uygulanmaya başladığı 1999 yılından bu yana, Türkiye'nin iç borç stokunun yüzde 326, dış borç stokunun ise yüzde 50 artmış olması da bunun göstergelerinden biridir. Türkiye'nin 1999'daki dış borç stoku 102 milyar dolarken, 2004'te 161.7 milyar dolara fırladı. İç borç stoku ise, 1999'da 42 milyar dolarken, 2004'te 179 milyar dolara fırladı. 1999-2005 arasında Türkiye'nin borçları, toplamda yüzde 129 artış göstererek bir rekor kırıldı.

Genel olarak gıda barcamalarının kayda değer bir artış göstermemiş olması, kitlelerin yaşam koşullarının değişmediğini gösteriyor. Dayanıklı tüketim mallarının satışındaki artış ise, toplam özel tüketim harcamalarını yukarıya çekiyor. Bu da ekonominin refahını iddia eden yamlsamalı tabloyu daha da güvenilir hale getiriyor.

Üstelik bu gelişmeler, tam da dünyada IMF'nin ve onun acı reçeteli programlarının her geçen gün prestij kaybetmeye başladığı bir dönemde gündeme geliyordu. IMF programlarının ekonomiyi düzeltmek bir yana, ülke ekonomilerini yıkıma sürüklediği yönündeki tartışmalar hız kazanmıştı. Endonezya, Kolombiya, Arjantin, Cezayir, Meksika, Somali, Mozambik, Rusya gibi pek çok ülke, IMF programlarının arkasından krize sürüklenmiş, işsizlik patlaması ve önemli kitle eylemlerine tanık olmuştu.

Bu arada Arjantin ve Rusya gibi, IMF'ye olan borcunu faizsiz olarak yeniden yapılandırarak ödeyen, birkaç yıl içinde de tüm borçlarını ödemiş olarak IMF ile ilişkisini kesen ülkelerin ekonomileri düzelmeğe başlamıştı. İlk olarak 1987 Asya Krizinin arkasından Malezya, IMF'nin reçetelerini bir kenara bırakarak sosyal devlet politikalarının ağır bastığı, sanayinin ve üretimin büyümesine dayalı bir ekonomik program uygulamış ve başarıya ulaşmıştı. Sonrasında bu yaygınlaşmaya başladı ve pek çok ülke IMF ile olan bağlarını kopardı.

Bu durum, 2005 yılında ekonomiyi en fazla meşgul eden tartışmalardan birini başlattı. IMF'nin hazırladığı programların Türkiye'ye hiç faydası dokunmadığı, tersine ekonomiyi sürekli zorladığı ve bağımlılığını derinleştirdiği yönünde yorumlar arttı. Ancak bütün bu tartışmalar içinde, Türkiye'nin emperyalizme bağımlılık düzeyi ve biçimi hiç gündeme getirilmedi. Bu adımı atan ülkelerin tümü de, ABD emperyalizminden köklü kopuşlar yaşayan ve Çin emperyalizminin ekonomik hegemonyası altında onun reçetelerini uygulamaya başlayan (Rusya hariç) ülkelerdi. Türkiye ise, farklı emperyalistlerle ilişkiler kurmasına rağmen, ABD emperyalizminden henüz kopuşu sağlamış, onunla ilişkilerini kopartıp atmış durumda değil. Çin emperyalizmi ile olan ilişkileri ise, IMF ile bu kadar keskin bir kopuşu gerçekleştirilecek kadar güçlü değil. IMF reçetelerini etkisizleştirecek en önemli faktör, olan işçi-emekçi hareketi de geri düzeyde seyrederken, Türkiye'nin IMF ile ilişkilerini kesmesi, şimdilik erken bir beklentidir.

Sınıf hareketinin durumu

Geride bıraktığımız dönem, işçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından yaşam koşullarının daha da zorlaştığı bir dönem oldu. Esnek çalışmanın artık iyice yaygınlaşarak uygulanmaya başlaması; çalışma koşullarının daha da sertleşmesi; ekonomik olanakların ve sosyal hakların iyice budanması; gerçek ücretlerin her geçen gün biraz daha düşmesi; asgari ücretin son derece düşük kalması, üstüne üstlük bir de 'bölgesel asgari ücret' adı altında bunu daha da düşürme çabaları; sosyal güvenlik kurumlarının bir çatı altında toplanması adına sosyal güvencelerin iyice eritilmesi; SSK'ların özelleştirilmesi yolunda atılan adımlar; emeklilik haklarına ve maaşlarına dönük yontma çabaları; özelleştirmeler; her gerekçeyle işçi kıyımları; "Kentsel Dönüşüm Projesi" adı altında barındığı evine kadar uzanan yıkım saldırısı vb. vb...

Sermaye, işçi sınıfına her cepheden en ağır saldırıları yöneltiyor, çok ağır bedeller ve büyük mücadeleler uğruna kazanılmış olan hakları teker teker elinden almak için uğraşıyor. Bütün bunlar sınıfı dönük sis-

temli saldırıların ne kadar boyutlu olduğunu gösteriyor. Ancak bunlar bir tarafa, işçi sınıfı ve emekçi kitleler, en büyük sıkıntıyı örgütsüz oldukları için yaşıyorlar. Sınıf örgütlenmelerinin olmaması, işçi sınıfını zayıf düşüren en büyük etken. Çünkü örgütlülüğü olduğunda, her türden soruna ve saldırıya karşı nasıl cevap vereceğini bilen ya da bulan işçi sınıfı, örgütsüz kaldığı için saldırılar karşısında savunmasız ve çaresiz durumdadır.

Ülkemizde yaşanan grev ve direnişlerdeki düşüş, bu tabloyu daha çarpıcı bir biçimde ortaya koymaktadır. '80 darbesi, işçi sınıfının örgütlülüğü ile birlikte eylem gücünü de elinden almıştı. Tek bir sesin çıkmadığı yıllarda, işçilerin de eylem yapma koşulları son derece geri bir hatta itilmişti. '86'da gerçekleştirilen Netaş grevi, bu dönemin sonunu ilan etti. '88-'89 bahar eylemleri ise, sınıf hareketinin yeniden canlandığını, işçi sınıfının yeniden atığa kalktığını müjdecisiydi. '90 yılına bu hızla giren işçi sınıfı, yıl boyunca 458 grev gerçekleştirmişti. '91 yılında grev sayısı 398'e düştü. 1992 yılında gerçekleşen grevler, sadece 98'de kaldı ve bu yıl, olumsuz anlamda bir dönüm noktası oldu. 1993'te 49'a, 1994'te 36'ya kadar inen grev sayısı, 1995'te 120'ye yükseldi, ancak sonrasında da düşüş eğilimi devam etti. 2004 yılında gerçekleşen grev sayısı ise, sadece 30'du. Aynı dönemde, toplu sözleşme imzalayan işçi sayısında da azalma gerçekleşti. 1990'lı yılların başlarında yaklaşık 2 bin civarında toplu sözleşme imzalanıyordu, 2004'te ise bu sayı bin 128'e kadar düştü. 1990'lı yılların başında 11 bin 399 olan toplu sözleşme imzalayan işyeri sayısı ise, 2004'te 7 bin 464 oldu.

Bütün bu yaşananlar, işçilerin sendikalaşma oranındaki düşüşle de paralel seyretti. İşçilerin eylem gücü azaldıkça sendikalarından uzaklaştı, sendikalarından uzaklaştıkça eylem gücü daha da düştü. Bu durumun iki temel nedeni vardır: Birincisi, 12 Eylül sonrasında sendikaların hızla dağıtılması ve etkisizleştirilmesidir. İkincisi ise, sendikaların başına çöreklenmiş olan sendika ağalarının, işçiden çok sermayenin yanında yer alması, sermayenin çıkarlarını savunması ve bu yönde işçilerin tüm taleplerini görmezden gelmesinin yarattığı güvensizliktir.

Diğer bütün saldırılar bir yana, işçi sınıfı geçtiğimiz süre içinde en büyük sorunları örgütsüz olduğu için yaşadı. Ancak bu durum onun mücadelesinin hattını da belirledi. Son birkaç yıl boyunca yaşanan direnişlerin merkezinde iki talep duruyordu: Özelleştirme karşıtlığı ve sendikalaşma mücadelesi.

İşçiler sendika ağalarına dönük bütün güvensizliklerine, sendika ağalarının yarattığı bütün olumsuz örneklerle rağmen, yine de sendikalaşmak için mücadeleye girişiyorlar ve sendikalaşma talepli eylem ve direnişlerde bir artış yaşıyor. Çünkü sınıfın tarihsel birikimleri ve kendiliğinden bilingleri, her ne pahasına olursa olsun, en önemli şeyin örgütlenmek, sermayenin karşısına örgütlü güçle çıkmak olduğunu öğretiyor. İşçiler kendi yaşam deneyimleri doğrultusunda, bu gerçeğe her geçen gün daha canlı, daha yakıcı bir biçimde yüzleşiyorlar. Sınıfa dönük bu kadar ağır saldırıların olduğu böyle bir dönemde, kazanabilmek için tek koşulun güçlerini örgütlü hale getirmekte olduğunu görmeye başlı-

yorlar. Örgütlenme ihtiyacının yakıcılaşmasıyla birlikte bu türden eylemler, bundan sonra daha da artacaktır.

Geride bıraktığımız 3,5 yıllık döneme damgasını vuran en önemli direnişler ise, özelleştirme kapsamındaki işyerlerinin direnişleri olarak yaşandı.

Önce 2004 yılında SSK'nın özelleştirilmesine karşı yapılan eylemler önemli kitle gösterilerine dönüştü. Devlet, SSK hastalarının devlet hastaneleri ve özel hastanelerden muayene olmasını, piyasadaki eczanelerden ilaç almasını getiren bir düzenlemeyi yasalaştırmış, pilot bölgelerde aile hekimliği uygulamasını başlatmıştı. Ve bu durumu, SSK hastalarının 'mağduriyetinin son bulması' olarak lanse ediyor, kitlelerde bir yanılsama yaratmaya çalışıyordu. Gerçekte ise, bu düzenleme, SSK'ların özelleştirilmesinin başlangıç adımlarını oluştuyordu. Zaten yeni düzenlemenin 'cila'sı çok hızlı döküldü. Devletin sözleşmesi olmadığı için özel eczanelerden ilaç alamayan, SSK eczaneleri de kapandığı için ilaç çilesi yaşamaya başlayan, özel hastanelerdeki farklı fiyat uygulamalarından ve farklı prosedürlerden dolayı bu defa da özel hastanelerde çile yaşamaya başlayan SSK'lılar, devletin özelleştirme planlarını daha somut olarak görmeye başladılar. İlk bir yıl içinde SSK'nın kendi sağlık tesislerini kapatması ve ilacın serbest eczanelerden alınması SSK'nın ilaç harcamalarında yüzde 53,1, toplam sağlık harcamalarında yüzde 45 oranında bir artış yaşanmasına neden olmuştu. Sadece bu rakamlar bile, SSK'nın özelleştirilmesinin kitlelere değil, özel sektöre yarayan bir adım olduğunu göstermeye yetiyordu.

Hemen arkasından 2004 Ocak-Şubat aylarına damgasını vuran SEKA eylemleri de özelleştirme karşıtı mücadelenin bir üst boyuta sığmasını temsil ediyordu. SEKA işçileri, fabrikalarının kapatılmasına karşı başlattıkları eylemlerini, en sonunda fabrika işgaline dönüştürdüler. Devletle diğediş çatışmalı yaşanan, işçilerin kendilerini fabrikaya kapatarak kapıları kaynakladıkları, ailelerinin ve çocuklarının da direnişin aktif bileşeni haline geldikleri bu eylem, ülkemizdeki işçi-emekçi hareketine oldukça önemli bir etkiye bulundu. SEKA direnişi, ülkenin her tarafında büyük bir coşku ve sevinçle karşılandı. Kitleler SEKA'ya bir biçimde destek eylemleri yaptılar. Özelleştirme kapsamındaki Tüpraş ve Tekel işçileri başta olmak üzere, kitlelerin her kesiminde büyük bir yankı uyandırdı SEKA direnişi. 'SEKA kıvılcı, Tekel ateş olacak' sloganı, yaygınlaşarak, bütün işyerlerinde direnme çağrısına dönüştü. İzmir'den, Adana'dan ve daha birçok yerden otobüslerle gelen işçiler, SEKA'yı ziyaret ederek destek sundular, deneyim dinlediler, direnişte olan işçilerin coşkusunu paylaştılar. Ülkenin her yanında, emekçilerin yüreği SEKA ile birlikte attı.

Son noktada sendika ağalarının ihaneti ve direnişçi işçilerin çeşitli zayıflıklarından dolayı yenilgi kaçınılmaz hale geldi, ancak SEKA'nın yarattığı kıvılcım, sonrasında Temmuz 2005'te Seydişehir Alüminyum fabrikasını da tutuşturdu. Benzer biçimde, sonrasında direnişe geçen her işyeri, fabrika 'SEKA gibi' diyerek başladı işe. SEKA direnişi, bilinçlerde kazanma kararlılığı adına önemli bir iz bıraktı.

SEKA ve sonrasında yaşanan direnişler,

Diğer bütün saldırılar bir yana, işçi sınıfı geçtiğimiz süre içinde en büyük sorunları örgütsüz olduğu için yaşadı. Ancak bu durum onun mücadelesinin battırı da belirledi. Son birkaç yıl boyunca yaşanan direnişlerin merkezinde iki talep duruyordu: Özelleştirme karşıtlığı ve sendikalaşma mücadelesi.

bir şeyi daha göstermişti. Eyleme geçen işyeri sayısı son derece sınırlı olmakla birlikte, işçiler çok militan bir direniş çizgisi izliyordu. Devletle diğediş çatışmalar yaşanıyor, aileler de dahil olmak üzere eylemciler devletin çok şiddetli saldırılarına maruz kalıyor, ancak direnme kararlılığından vazgeçmiyorlardı. Ancak bu direnişler, aynı zamanda büyük bir umutsuzluğu da içinde barındırıyordu. Öncünün zayıflığı, sendikaların güvenilmezliği, devletin saldırısının şiddeti gibi etkenler bu umutsuzluğu derinleştiriyordu.

Özelleştirme sonucu işini kaybetme noktasına gelen işçiler, büyük bir kararlılıkla öne atılıyor. Yaşam koşullarının ve yeniden iş bulma ihtimalinin bu kadar zorlaştığı koşullarda, işsizlik kabusu, işçilerin tam bir kararlılıkla öne fırlamasına neden oluyordu. Ancak öncünün zayıflığı, proleter bilincin eksikliği, tabanda direniş-grevsavanına vb. örgütlerin kurulmaması, onların en militan tavırlarının bile boğulmasına neden oluyordu.

İşsizlik korkusunun bu kadar büyük olması nedensiz değildir. Resmi rakamlara göre işsiz sayısı 2,5 milyon kişidir. Bunların yüzde 29,6'sını 12 ay ve daha uzun süreli iş arayanlar, yani kronik işsizler oluşturuyor. OECD verilerine göre, kronik işsizlerin oranı sıralamasında Türkiye üçüncü sırada. Bu sıralamada ilk onda yer alan ülkelerin tümü (Türkiye hariç) işsizlik sigortası uygulamasıyla kronik işsizliğin olumsuz sonuçlarını kısmen de olsa azaltabiliyor. Türkiye açısından bir önemli rakam da şu; yaklaşık 2 milyon kişi de artık iş bulma umudunu yitirdiği için iş aramaktan vazgeçmiş durumda. İşsizlik rakamları asıl olarak 'iş arayan' kesim üzerinden yapıldığı için, bu 2 milyonluk kesim istatistiklerde yer almaz. Böyle hesaplandığında ise, işsiz sayısı 4,5 milyonun üzerine çıkıyor.

İşsizlik sorunun boyutunu görmek açısından bir rakam daha verelim: 1980-2004 yılları arasında, çalışma yaşamındaki nüfus 23 milyon arttı. Bunların içinden sadece 6 milyon kişi için iş yaratılabildi. Ülkedeki toplam istihdam oranı ise, yüzde 44 düzeyinde. Bu kadar düşük bir oran, işsiz kalan kişinin, işsizlik sigortası da dahil olmak üzere hiçbir sosyal güvencesinin olmamasıyla birlikte düşünüldüğünde, işsizliğin ne kadar korkunç bir hale gelebildiğini göstermeye yeterli.

Bu koşullarda, işçilerin işlerini kaybetmemek için bu kadar kararlı; ama öncüsünden yoksun olduğu için de bu kadar umutsuzca direnmelerini anlamak zor olmuyor.

2004 1 Mayıs, SEKA direnişinin yarattığı etki üzerinden karşılanmıştır. Görünürde yer tartışmasıyla yaşanan, 1 Mayıs mitinginin Çağlayan'da mı, yoksa başka bir alanda mı yapılacağı tartışması bir ay boyunca sürdü. Gerçekte ise, kitle hareketinde bir yükselişin kendini açığa vurmaya başladığı. Çağlayan mitingleri, '96 sonrasında kitle hareketinin inişe geçen çizgisini temsil ediyordu. Çağlayan meydanının bariyerlerle çevrili yolları, kitle hareketinin içine hapsedildiği sınırları da gösteriyordu aynı zamanda. İşçilerin bu bariyerlerin arasına hapsedildiği, alanın yapısından dolayı devlet saldırılarının püskürtülmesinin çok zor olduğu bir kapalı Çağlayan meydanı. SEKA'da 12 Eylül öncesi direnişleri aratmayacak kadar önemli bir eylem gerçekleştirmiş

ve yeni bir mevzi kazanmış olan işçi sınıfı, Çağlayan kapanına sıkıştırmak istemiyordu artık. Devrimcilerin ısrarı ve sendikalarındaki tabanın baskısı sonucunda, 1 Mayıs mitingi için, Saraçhane meydanı belirlendi. Ve o gün devletin tüm tehditlerine ve saldırı hazırlıklarına rağmen 40 bin kişi Saraçhane meydanına aktı. Devletle karşılıklı olarak saatlerce süren güç sına ve gövde gösterisi, devrimcilerin ve kitlelerin zaferiyle sonuçlandı. Saraçhane'den Yenikapı'ya doğru yürüyüşe geçen kitleler, devlete yıllar sonra, üstelik de çok önemli bir konuda geri adım attırması olmanın, yeni bir mevzi kazanmış olmanın zaferini kutladılar, yol kenarlarında kendilerini alkışlayan insanlarla birlikte.

SEKA ve hemen arkasından yaşanan Saraçhane 1 Mayıs, Kongremizden bu yana geçen sürece damgasını vuran en önemli kitle eylemleriydi. Bu süreç boyunca, Temmuz 2002'de Paşabahçe Cami işçilerinin sendikal bürokrasiyi bir kenara fırlatarak fabrika işgali gerçekleştirmesi, Coca Cola işçilerinin 2005 yazı boyunca devletle çatışmalı olarak sürdürdükleri direniş ve eylemler, 2005 1 Mayısında 100 bin kişinin Kadıköy meydanını doldurması (kimisi araştırmacılara göre, 2005 1 Mayıs, 1977 1 Mayısından sonraki en kitlesel 1 Mayıs) gibi her biri son derece önemli eylemler yaşandı. Bütün bunlar, kitle hareketindeki durgunluğun, uzun süren tasiyecilik döneminin boğuculuğunun içinde parlayan yangınlar gibiydiler. Her biri kitlelere aynı bir moral ve coşku verdi, umutların yeşermesine, gelecek beklentilerinin canlanmasına neden oldu.

Devlet ise, bu süreçte, bir taraftan kitlelerin kazanılmış haklarına dönük saldırılarını derinleştirdi. 2002'nin bahar aylarında hazırlanan yeni iş yasası ile esnek çalışmanın yasal dayanaklarını oluşturdu ve esnek çalışmayı yaygınlaştırdı. Böylece 12-14 saatlere varan çalışmalar, mesai ücretlerinin kaldırılması, işyerinde durgunluk olduğunda uzun süreli ücretsiz tatiller, güvencesiz çalıştırma ve tazminatsız işten çıkarmalar, yemek-çay ve tuvalet saatlerine bile müdahale eden bir iş düzeni, fabrikaların her noktasının kameralarla kontrol edilmesi ve işini bir an aksatan kişiye derhal müdahale edilmesi vb. uygulamalar doğallaşmaya başladı. İş yaşamını sermayenin çıkarlarını en yüksek oranda gözetecek, işçilerin haklarını en alt sınıra çekecek biçimde düzenlemede önemli adımlar atıldı.

Bunların yanında, 3 Kasım 2002 seçimlerinin hemen ardından yeni iş kanunu da meclise geldi ve yasalaştı. Sosyal güvenlik kurumlarının tek çatı altında toplanması, böylece emekçilerin kazanılmış haklarının budanması için önemli adımlar attı ve özel emekliliği yaygınlaştırdı. Kredi kartı kullanımının yaygınlaştırılması ile borçlu yaşamak, henüz kazanmamış olduğu parayı harcamak alışkanlığını yarattı ve faahiz düzeylerdeki kredi kartı borç faizlerini ödeyemediği için intihar eden insanlar, artık haber bültenlerinin olağan haberleri arasına girmeye başladı. Konut kredilerinin yaygınlaştırılması ile, kitleler on yıllara varan bir borç sarmalının içine yuvarlanmaya zorlandı.

Devlet diğer taraftan da, kitlelerin bilinçlerini bulandıracak, onlarda milliyetçisoven duyguları güçlendirecek politikalar izlemeye başladı. 2005 1 Mayısı öncesinde yükselen kitle hareketi, 8 Mart eyleminin

çatışmalı geçmesi ve Newroz'un 1 milyon-
dan fazla insan tarafından alanlarda kutlan-
ması devleti fazlasıyla tedirgin etmişti. Mart
eylemlerinin bu kadar coşkulu yaşanması-
nın hemen arkasından 1 Mayıs için Tak-
sim'e çıkma hazırlıklarının konuşulmaya
başladığı bir dönemde, önce bir bayrak
histerisi, arkasından da Trabzon'da bildirici
dağıtan TAYAD'lıların 'PKK bayrağı açtıkları'
gerekçesiyle linç edilmeye çalışılması,
devletin politik manevrasını gösteriyordu.
Hemen arkasından 2005 Eylül ayının ilk
günlerinde İmralı'dan, Öcalan için yapılan
eylemden dönen otobüslerin Bozüyük'te
saldırıya uğraması, içindeki insanların taş-
lanarak linç edilmeye çalışılması da bu po-
litikanın ne kadar şiddetli sonuçlar doğur-
maya başladığının işaretiydi.

Kitle hareketinin düşük olduğu bir taş-
ra ilinde devrimci bir eyleme, ya da sade-
ce Kürt oldukları için mevsimlik işçilere, ya
da otobüslerle geçen DEHAP'lılara ve DE-
HAP binalarına yönelik bu saldırılar, devlet
tarafından doğrudan organize ediliyordu.
Önce yerel televizyon ve radyolarda kitle-
ler bu saldırı için psikolojik olarak hazırla-
nıyor, çevredeki bütün ülkü ocaklarından
ve MHP kadrolarından sivil faşist grup
topluyor, sonra 'PKK bayrağı açıldı' yay-
garası altında saldırı başlatılıyordu. Devle-
tin resmi güçleri de bu saldırı sırasında
'olay yerinde' hazır olarak bekliyor ve ey-
lemcilerle dönük linç girişimi belli bir aş-
maya geldikten, eylemciler şiddetli bir sal-
dırıya maruz kaldıktan sonra devreye gire-
rek onları polis araçlarıyla 'kurtarıyor'du(!)

Devrimcilere ve Kürtlere dönük olarak
düzenlenen bu linç girişimleri, devletin iki
açıdan işine yarıyor: Birincisi, işsizlikle bu-
nalan, yoksulluğun pençesinde kıvranan
kitlelerin önüne, şoven-milliyetçi duygula-
rı körükleyerek hedef sapıtıyor. Çeşitli ey-
lemler ve önemli direnişlerle yükselme
eğilimleri göstermeye başlayan kitle hare-
ketinin büyümesini ve yaygınlaşmasını, ha-
reketi güçlendirmeye dönük her türden
devrimci müdahaleyi durdurmanın bir ara-
cı olarak kullanıyor. Böylece ekonomik ve
siyasi haklarından yoksun, bunun sıkışmış-
lığını yaşayan ve öfke biriktiren kitlelerin,
bu öfkesini, sermayeye ve devlete yönelt-
mesi engelleniyor, devrimcileri ve Kürtleri
hedef tahtasına çakarak, öfkeye akacak ka-
nal yaratmış oluyor. Bu topraklarda şoven
milliyetçiliğin tarihinin ne kadar köklü ol-
duğunu, tutuculuğun ve gelenekçiliğin kıs-
kacında yaşayan taşrada, bu duyguları ka-
şınmanın ne kadar kolay olduğunu düşü-
nürsek, bu olayların birden ve hızlı bir bi-
çimde yayılıyor oluşunu daha iyi anlayabi-
liriz.

İkincisi, kitleleri savaşa hazırlamanın
en etkili yöntemlerinden birisi, genel ola-
rak milliyetçiliği, 'milli' duygu ve düşünce-
leri körüklemektir. Savaşa girmeye hazırla-
nan bir devlet açısından en önemli şeyin,
kendi halkının desteğini arkasına almak ol-
duğunu yazımızın başlarında belirtmiştik.
Bunu yapmak için doğrudan savaş politi-
kalarını ortaya koyarak buna destek iste-
mesi elbette ki gerçekçi değildir. Ülkemiz-
de savaş karşıtlığı bu kadar yüksek düzey-
deyken, savaşa dönük açık bir desteği hiç-
bir kesim vermeyecektir. Ancak milliyetçi-
şoven saldırganlığın genel olarak kitlelerde
yaygınlaşmaya başlaması, savaşa dönük
demagogilerin de hedefine ulaşması için
uygun zemini hazırlar. 'Milli birlik ve bera-
berlik' duyguları güçlendirilmeye başlayan

**2004 Ocak-Şubat
aylarına damgası-
nı vuran SEKA ey-
lemleri de özelleş-
tirme karşıtı mü-
cadelenin bir üst
boyuta sıçramasını
temsil ediyordu.
SEKA işçileri, fab-
rikalarının kapa-
tılmasına karşı
başlattıkları eylem-
lerini, en sonunda
fabrika işgaline
dönüştürdüler.
Devletle dışediş ça-
tışmalı yaşanan, iş-
çilerin kendilerini
fabrikaya kapata-
rak kapıları kay-
nakladıkları, aile-
lerinin ve çocukla-
rının da direnişin
aktif bileşeni hali-
ne getirdikleri bu
eylem, ülkemizdeki
işçi-emekçi hareke-
tine oldukça önem-
li bir etkide bulun-
du.**

bir halk, bu birliğe dönük bir tehdit algıla-
masında savaş konusunda daha istekli
davranacaktır. Şoven milliyetçi saldırganlık
güçlendiğinde, Kürtlerin sözkonusu oldu-
ğu bir noktaya saldırması kolaylaşacaktır.
Yeni emperyalist savaş içinde kendi yerini
oluşturmaya çalışan, özellikle de Kürt so-
rununun kendisi için 'kırmızı çizgi' oldu-
ğunu ilan eden Türk devleti, kitleleri bu
noktadan savaşa hazırlamak için, şoven-
salırganlığı kaşımaya önümüzdeki dö-
nemde de devam edecektir.

C- SAVAŞ KARŞITI HAREKET VE DEVRİMCİLER

Kitlelerde savaş karşıtlığı

Ülkemizdeki savaş karşıtı hareket, İsrail-
in Filistin'e saldırarak işgal etmesinin he-
men arkasından hızlı bir biçimde yükseldi.
Filistin sorununun ülkemizde daha özel ve
önemli bir yeri olmuştur her zaman. İslam-
cı kesimler bu noktadan sahiplenmişlerdir
Filistin'i. Devrimci-demokrat kesimler için
ise, Filistin toprakları, '68 kuşağından bu-
yana pekçok devrimcinin gidip savaştığı,
doğrudan savaşın içinde askeri eğitim aldı-
ğı, dayanışmanın ve halkların kardeşliğinin
en güzel, en sıcak, en çarpıcı örneklerinin
kan ve ateşin içinde yaratıldığı bir alandır.
Bu nedenle, Filistin halkının acıları karşı-
sında duyarsız kalmak mümkün değildi.
Çeşitli eylemler, mitingler ve gösterilerle
İsrail protesto edildi, destek ve dayanışma
eylemleri yükseltildi.

Afganistan ve Filistin'den sonraki aş-
manın Irak olacağını, daha ilk günden ilan
etmişti ABD emperyalizmi. Bu nedenle
hızlı bir biçimde devrimci-demokrat ku-
rumlar, liberal aydınlar, sendikalar ve çeşit-
li yapılar bir araya gelerek, 'Irak'ta savaşa
hayır koordinasyonu'nu kurdular.

Türkiye'deki hareket, dünyada geliş-
mekte olan savaş karşıtı hareketten bağımsız
değildi. Başta ABD ve İngiltere gibi,
doğrudan savaşın içinde yer alan ülkeler
olmak üzere, tüm dünyada savaş karşıtı
eylemler, Türkiye'de de yankısını buluyordu.
Özellikle 2002 sonları ile 2003'ün baş-
larında, neredeyse eylemsiz bir hafta geç-
miyor, ülkemizde onbinlerce insan, de-
ğişik türdeki eylemlerin içinde aktif olarak
yer alıyordu. 1 Aralık İstanbul mitinginden
öğrencilerin 6 Kasım YÖK ve savaş protes-
tolarına, imza kampanyalarına, İncirlik
protestolarına kadar çok çeşitli eylemler
peşpeşe ve iç içe gerçekleştirildi. Bunların
dışında, tüm dünyada ortak kararlar belir-
lenmiş eylem ve protesto günlerinde, Tür-
kiye'de de mitingler, protestolar gerçekleş-
tirildi.

Bu eylemlerin kimisi gerçekten çok
güçlü kitlesele eylemlerdi. Sonuçtan bakıl-
dığında bu eylemler savaşı durdurabilecek
güçte değillerdi, olamazlardı da. Çünkü sa-
vaşı durdurabilecek olan tek güç, devrim-
cilerin önderliğinde gelişen kitle hareketle-
ridir.

Ancak bu eylemlerin genel olarak kitle
hareketine oldukça önemli katkıları oldu.
Kitleler bu eylemlerde dayanışma bilincini,
kollektif hareketin kazanıcı gücünü, kendi
deneyimleri içinde görerek öğrendiler. Bu
durum, kitle hareketinin geleceği açısından
oldukça önemli bir birikim oluşturdu.

Eylemlerin bazıları ise, kitleden kopuk,
maceracı, ya da reformist özü çok belirgin,
bu yapıyla da kitlelerde yankı bulmayan

eylemlerdi. Mesela '96 yılında yaşanan Su-
suruk olayının arkasından patlak veren
ışık söndürme eylemleri, savaş öncesinde
yeniden parlatılmak istendi. Ancak kitlele-
rin sokaklara döküldükleri, gerçekten sa-
vaşı durdurma kararlılığıyla militan eylem-
lere yöneldikleri bir dönemde, son derece
pasif ve küçük burjuvazinin 'biyresel tep-
ki' ifadesi olan ışık söndürme eylemleri,
kitlelerde yankı bulmadı.

Keza kitleleri savaşa sürüklemekten
çok, bir grup 'öncü'nün sembolik bir bi-
çimde kamuoyu oluşturmaya yönelik, hal-
kı bombalamaktan hiçbir sakınca duyma-
yan ABD emperyalizmi üzerinde caydırıcı
bir etkisi olmayan, maceracı olarak nitele-
nebilecek "canlı kalkan" eylemi de kitlele-
de bir etki yaratmadı.

Başlarda somut olarak savaşı durdur-
maya kilitlenen hareket, savaş başlayınca
belli bir kırılma yaşadı. Tam da "ABD artık
saldıramaz, bu kitle hareketinin önünde
duramaz" denilmeye başlanan noktada
gündeme gelmişti işgal. Ama bundan da
önemlisi, ilk başlarda yığıtçı direnen Irak-
lı kitlelerle birlikte dünya genelindeki des-
tek de büyümüş, ancak Irak Devlet Başka-
nı Saddam'ın birden ortadan kaybolması-
nın ardından bir şaşkınlık ortaya çıkmıştı.

Irak halkıyla Saddam'ı özdeşleştirme,
Saddam'ın emperyalist ilişkilerden bağımsız
olarak gerçekten büyük bir direniş ser-
gileyeceği beklentisine düşme hataları ya-
pılmıştı. Saddam, Stalin gibi direneceğini,
Bağdat'ın Stalingrad olacağını ilan etmişti.
Ancak Stalin sosyalist bir ülkenin komünist
bir lideriydi. Saddam ise, sadece bir em-
peryaliste karşı başka emperyalistlere sırtını
yaslamış, ülkesindeki egemen sınıfların
temsilcisi olan, bu yapıyla da ölümüne di-
renmek dışında daha farklı pek çok seçe-
neklere sahip olan bir başkandı. Emperya-
lizme karşı direnişin Stalin ve Stalingrad'a
atıfta bulunarak yürütülmesi önemlidir el-
bette. Ancak aradaki sınıfsal fark ve em-
peryalizmle kurulan bağlar unutulmamalı-
dır. Unutulduğu koşullarda, bu şaşkınlığın ve
kırılganlığın yaşanması kaçınılmazdır.

Savaşın başlamasının arkasından, 2003
yazında Irak'ta savaşa hayır koordinasyonu-
nda bölünme yaşandı. Bu bölünme için
çeşitli tartışmalar yürütüldü ve çeşitli ge-
rekçeler ileri sürüldü. Ancak gerçekte ya-
şanan, daha farklıydı. Savaşın başlamasıyla
birlikte hareketin coşkusu oldukça düş-
müş, kitlelerdeki aktif tepkiler geriye çekil-
mişti. Hareketin yüksek dönemlerinde
kendiliğinden bir araya gelen yol arkadaş-
larının, yeni bir saflaşma yaşamaları kaçınıl-
mazdı. Koordinasyonun bölünmesi bu ka-
çınılmazlığın ifadesi oldu. Ayınlar aynı ye-
re toplandı, geçici yol arkadaşları, kendi
yollarına geri döndü. Liberal demokratlar,
burjuva aydınlar ve kimi reformistler, BAK
adını verdikleri yeni bir platform kurdular,
devrimci-ilerici yapılar ise koordinasyon
içinde yollarına devam ettiler.

Sonraki eylemler, savaşın başlangıcı gi-
bi tarihsel günlerle sınırlı kalan eylemler
oldu. 2004 yılı Haziranında NATO zirvesi-
nin İstanbul'da gerçekleştirilmesi, bu ey-
lemleri yeniden canlandırdı, ancak hareket
genel olarak devrimci güçlerle sınırlı kal-
maya devam etti.

Hareketin en güçlü olduğu, tüm dün-
yada etkili olduğu dönemde, savaşı durdu-
racak bir niteliğe ulaşamaması, kafalarda
önemli soru işaretlerine neden oldu. Le-

nin'in "Ya devrimler savaşları önter, ya da savaşlar devrimlere yol açar" sözü bu yanıyla oldukça önemlidir. Devrimci bir önderlik altında gerçekleştirilmeyen savaş karşıtı eylemler, ne kadar kitlesel, ne kadar güçlü ve büyük olursa olsun, savaşları durdurma gücüne sahip olamazlar.

Burjuvazi, her türden kitle hareketini manipüle edebilecek argümanları bulabilir, üretebilir. Yoğun bir ideolojik bombardıman aracılığıyla ya da çeşitli provokasyonlarla kitle hareketi üzerinde etkide bulunabilir, onun rotasını değiştirebilir. Liberal-demokrat küçük burjuva unsurların önderlik ettiği savaş karşıtı hareketlerde yön kayması mutlaka yaşanır. Çünkü zaten liberal aydınlar ve demokrat küçük burjuvalar, ideolojik olarak burjuva sınıfın bir parçasıdır, onun izlerini taşırlar, bu nedenle de onun politikalarından, argümanlarından çok hızlı bir biçimde etkilenirler.

Ancak devrimcilerin, devrim perspektifiyle yönettikleri savaş karşıtı hareket, savaş durduracak bir güce ulaşma olanağına sahiptir. Günümüzde, savaş karşıtı harekette yaşanan eksiklik, hareketin en büyük zaafı da budur. Gerek ülkemizde, gerekse dünya genelinde, devrimci ve komünistlerin güçleri sınırlı, etkileri azdır. Bu nedenle kitleler üzerinde yeterince etkili olamamaktadırlar. Fakat savaş geliştikçe, ona karşı kitle bilinci de gelişip güçlenecek, kendi devrimci önderliklerini yaratacaklar. Her iki emperyalist savaş da, ancak devrimler sayesinde bitirilebilir. Bu defa da öyle olacaktır.

Kürt hareketi ve savaş

PKK'nin 1999'da Öcalan'ın yakalanmasıyla girdiği tasfiyecilik ve teslimiyet süreci, 11 Eylül saldırılarının arkasından yeni bir evreye geçiş yaptı. Yeni emperyalist savaşın başlamasıyla birlikte, PKK de bu süreci kendisi açısından önemli bir 'fırsat' olarak gördü ve buna uygun olarak konumlanmaya başladı.

Ancak bu, '99'dan bu yana irtifa kaybetmediği noktalardan kendini toparlamaya, eksikliklerini aşmaya, ileriye dönük bir 'fırsat' değildi. Tersine, savaşa eklenme, ABD emperyalizminin politikalarına yedeklenme, hatta onun 'vurucu gücü' olarak savaşa aktif rol alına, bunun sonucunda da ABD'den icazet alarak kimi konutları elde etme 'fırsatı' olarak gördü. Bu yanı sıra da Kürt halkının, Kürt emekçilerinin mücadelesinden, istek ve özelemlerinden tümüyle koparak, Kürt burjuvazisinin sözcülüğünü üstlendiler.

11 Eylül saldırılarından 7 ay sonra, Irak'a saldırı hazırlıklarının tartışılmaya başlandığı bir dönemde, 2002 Nisan'ında 8. Kongresini gerçekleştirdi ve ismiyle birlikte tüm mücadele geleneğini de bir kenara bırakarak KADEK ismini aldı.

KADEK programı, Öcalan'ın '99'dan bu yana savunduğu görüşlerin en çarpıcı bir biçimde sistemleştirilmiş haliydi. Ve bu haliyle Kürt halkının mücadelesini ve 'Bağımsız Kürdistan' taleplerini tümüyle bir kenara bırakıyor, 'demokratik cumhuriyet' adını verdiği çarpık bir model ortaya koyarak devletle 'barış' yapmaya çalışıyordu. Aynı devlet kurma talebinden vazgeçtiğini kanıtlamak için sayfalar dolusu demagoji peşpeşe sıralanıyordu. Bunların yanında Filistin-İsrail çatışmasında İsrail'in safına geçiyor; Irak'ı ve genel olarak Ortadoğu'daki ABD

Kitleleri savaşa hazırlamanın etkili yöntemlerinden birisi, genel olarak milliyetçiliği, 'millî' duygu ve düşünceleri körüklemektir. Savaşa girmeye hazırlanan bir devlet açısından en önemli şeyin, kendi halkının desteğini arkasına almak olduğunu yazımızın başlarında belirtmiştik. Bunu yapmak için doğrudan savaş politikalarını ortaya koyarak buna destek istemesi elbette ki gerçekçi değildir. Ülkemizde savaş karşıtlığı bu kadar yüksek düzeydeyken, savaşa dönük açık bir desteği hiçbir kesim vermeyecektir. Ancak milliyetçi-şoven saldırganlığın genel olarak kitlelerde yaygınlaşmaya başlaması, savaşa dönük demagojilerin de hedefine ulaşması için uygun zemini hazırlar.

karşıtı ülkelerin tümünü 'gerici' ve 'statü-kocu' yönetimler olarak adlandırıyor ve hedef tahtasına çıkıyor; işgalci emperyalistleri ise 'değişim'i sağlayacak 'dış dinamikler' olarak tanımlayarak, yeni emperyalist savaşta ABD'nin yanında olduğunu ilan ediyor; hatta ABD ile işbirliği konusunda daha geriden ve temkinli bir tavır içinde olduğunu düşündükleri, Talabani ve Barzani'ye ateş püskürtüyordu. Gerillanın misyonunu ise 'meşru savunma'ya indiriyor, bu meşru savunmanın sınırlarını, 'dışımızda şiddetten medet uman çevrelerde de mücadele etme'ye kadar, yani çeşitli bahanelerle devrimcileri de hedef almaya kadar genişletiyorlardı.

Ancak ABD emperyalizmi, Kürt hareketiyle açık bir işbirliğine girmek konusunda fazla istekli görünmek istemiyordu. Çünkü böyle bir tutum, Türk devletini karşısına almak anlamına gelecekti. ABD emperyalizmi açısından, Türk devletinin Irak savaşında oynayacağı rol, Kürt işbirlikçilerinin oynayabileceği rolden kat be kat fazla, daha etkin bir roldü. Bu nedenle, Kürt hareketine belli bir mesafeyle yaklaşmayı tercih etti. Ancak bu arada, gizli görüşmeler yürütmeyi de ihmal etmedi. Gerekli gördüğü anda 'Kürt kartı'nı devreye sokabilmesi için, bu ilişkilere de ihtiyacı vardı çünkü.

2003'ten itibaren savaşın geriye düşmesiyle birlikte, Kürt hareketinin umutları da ertelenmek zorunda kaldı. Bu defa da AB sürecinden umut beklemeye başladılar. Hareketin talepleri artık 'Kopenhag kriterleri'ne indirgenmişti. Ancak AB'nin Kürtlere getirdiği 'demokrasi' de özel dil kursları ve TRT'nin yarım saatlik Kürtçe yayınından öte değildi. Onca ateşkes-barış çağrılarına, gerillanın sınırötesine çekilmesine rağmen, halk üzerindeki baskı ve şiddet ise daha da artmıştı.

Kürt emekçileri açısından bu süreç, anlaşılması ve kabullenmesi zor bir süreç olarak işledi. Tarihteki bütün isyanları başarısızlıkla sonuçlanmış olan bu halk, '80'lerin sonlarından itibaren yeniden ayağa kalkmayı başarmıştı. Büyük bir güven ve bağlılık duygusuyla ulusal harekete sarılarak mücadeleye atıldı. Bu uğurda en ağır bedelleri ödedi. Mücadele, Kürt halkının en geniş kesimleri tarafından sahiplenildi. 'Bağımsız-Birleşik Kürdistan' hedefinin artık çok yakın, güncel bir hedef olduğunu düşündüğü bir aşamada, ulusal harekette yalpalamalar, geriye dönüşler başladı. Bugün artık devrim ve bağımsızlık hedefinden 'anadilde eğitim' talebine ve 'AB kriterlerine' kadar gerileyen mücadele hattı, Kürt emekçilerinde oldukça büyük bir hayal kırıklığı yarattı. Mücadele ederken, ödediği ağır bedellere karşın, kazanımları da görmüşü Kürt halkı. Şehitler, katliamlar pahasına, gerçekten özgürleşmenin tadına varmıştı. Sonrasında ise 'barış-demokratik cumhuriyet' taleplerine kadar gerileyen mücadele hattına rağmen, Türk devleti, Kürt halkını 'azınlık' olarak görmeye bile yanaşmıyordu. Tersine o güne dek elde edilen kazanımlar bile yok sayılmış, baskı ve şiddet artmıştı. Gerillanın sınırötesine çekilmesine, barış çağrılarına rağmen, devlet artık çocuk-yaşlı demeden, Kürt olan herkese çok daha vahşice saldırıyordu. Sel, çığ, deprem gibi felaketler birer katliama dönüşüyor, devlet, bu felaketlerde yardım etmek bir yana, durumu protesto eden kitleye ateş açacak kadar ileri gidiyordu.

Zaman ilerledikçe, Kürt halkında, kendisini pasifize etmek için çırpınan reformist çizgiye karşı güvensizlikler derinleşti. Üst üste yapılan iki seçimde (3 Kasım 2002 genel seçimler ve Mart 2004 yerel seçimleri) DEHAP'ın oy oranı hızla düştü, metropollerde neredeyse hiç başarı sağlayamadı, seçimleri kazandığı Kürt bölgelerinde ise beklediğinin çok altında oy aldı. Parti içinde seçimler döneminde ve sonrasında iyice açığa çıkan çürümeye, kitlelerin öfkesini çekiyordu. Ulusal hareketten kopma ve farklı arayışlara girme de bu dönemde hız kazandı. Bir taraftan Güney'de uzun süredir fiilen kurulmuş olan Kürt devletinin resmîleşmesi yönünde atılan adımlar, yüzyıllardır kendi devletini kuramamış olan Kürt halkına ayrı bir moral verirken, Türkiye'nin bu devlete karşı tutumu, tüm Kürtlerde Türk egemenlerine karşı öfke ve nefreti artıran bir etki yaratıyordu.

Türk devletine karşı öfkeyi büyüten etkenlerden biri de, Kürt halkına dönük asimilasyon ve yozlaştırma faaliyetlerinin derinleşmesi oldu. Devlet, bölgede fuhuştan uyuturucuya, çeşitli kumar-lotarya biçimlerinden hırsızlığa kadar her türlü yozlaştırma yöntemlerini devreye soktu, teşvik etti, yaygınlaştırdı. Konser havasında geçen Newroz etkinliklerinden yoz şarkıcı yarışmalarının teşvik edilmesine kadar her şey, Kürt hareketinin dinamiklerini eritmek, düzene entegre etmek için kullanıldı.

Devletin bu yozlaştırma-dejenerasyon faaliyetlerinde en güçlü zemini ise, Kürt reformist hareketinin tutumu oldu. Mücadelenin durdurulması, eylemlerin serhildanların en önünde yer alan, eylemde özgürleşen, Kürt kadınlarının, gençlerin ve çocukların bir anda amaçsızlaşmasına ve ortada kalmasına neden olmuştu. Burjuvazi bu durumda onların önüne kendi 'amaç'larını koydu. Ünlü olmak, köşeyi dönmek, kendini kurtarmak vb 'amaçlar', gençler içinde hızla yaygınlaştı.

Ulusal hareket PKK'den KADEK'e, oradan Kongra-Gel'e kadar uzanan bir reformizm ve teslimiyet kulvarının içinde dizi-ginsiz koşuyordu. Bu durumda Kürt halkı örgütsüz ve öndersiz kalmış, ancak alternatif görememenin sıkıntılarını da yaşamaya başlamıştı. Bu süreç, Kürt halkında sınıfsal ayrışmayı da beraberinde getirdi.

'90'ların başlarından itibaren sistemli bir biçimde köylerinden boşaltılan, ellerinde hiçbir gelirleri ve birikimleri olmadan şehir merkezlerine yerleşmeye zorlanan halk, korkunç bir işsizlik ve yoksulluk girdabında boğulmaya mahkum bırakıldı. (TBMM'nin hazırladığı raporlara göre, 14 ilde 820 köy ve 2 bin 345 mezradan toplam olarak 378 bin 335 kişi zorla göçertildi. Ancak AB için hazırlanan raporlarda bu rakam 1994 yılına kadar 3 bin 400'ü aşkın köy ve yaklaşık 3-4 milyon insan olarak belirtilmektedir- 19.9.05, Radikal gazetesi) Zaten işsizliğin 'batı'dan daha üst düzeylerde seyrettiği Kürt şehir merkezleri, birdenbire yığılan genç-kalifiye olmayan-eğitim düzeyi düşük bir işsiz patlaması karşısında şaşkınlığa döndü. Bir tarafta, geçmişte ulusal harekete belli düzeylerde katkısı olan Kürt burjuvaları ve orta kesimleri, 'barış' politikalarının da yarattığı zeminle, düzene ve Türk devletine daha fazla entegre olmaya çalışırken, diğer tarafta Kürt emekçileri, işsizlik ve yoksulluğun en boyutlusunu yaşıyorlar. 'Kürt' ortak ulu-

sal kimliği, 'zengin-yoksul' sınıfsal kimliğine bölünmeye başladı. Ve bu durum, önümüzdeki dönemde sınıfsal niteliğin daha fazla öne çıkmasının, hareketin sınıfsal niteliğinin değişmesinin dinamiklerini biriktirdi. Gecikmiş ulusal özlemlerini giderme konusunda büyük bir istekle yola çıkan Kürt emekçileri, sorunların asıl kaynağı ile, sınıfsal çelişkilerin varlığı ile daha cepheden ve daha net bir biçimde yüzleşmeye başladılar.

Kürt ulusal reformist hareketi, kendisini ABD'nin savaş politikalarına bağlama, ABD emperyalizminin bölgedeki vurucu gücü olma konusunda hala çok isteklidir. Güney'deki Kürt önderlerinin Irak halkına karşı tutumu da onlara çarpıcı bir örnek oluşturmaktadır. Ancak Kuzey'deki Kürt emekçileri, kendilerini devletin saldırıları karşısında yıllardır ortada ve savunmasız bırakan önderliğe karşı tepkili, öfkeli. Ve yaşamlarında giderek daha büyük bir önem kazanan sınıfsal çelişkilerin farkındadır. Onların en büyük sorunu ise, bu çelişkilerle karşı mücadelede büyük bir çelişkinin kaynağını ve çözümünü gösterecek devrimci bir önderlikten yoksun olmalarıdır.

Devrimci yapıların savaş karşısındaki tutumları

Ülkemizde, savaş karşıtı hareketin en büyük zaafı, devrimci ve komünistlerin savaş kavramı ve kitle hareketine önderliği sorununda düğümlenmektedir. Bu iki konuda yapılan hata, hareketin kaderi açısından hayati önemde hatalardır ve hareketin seyrini de belirlemektedir.

Yapılan hata, ideolojik-siyasi düzeydedir. Bu nedenle, savaşla ilgili her konuda ortaya çıkmakta, tüm sürece damgasını vurmaktadır. En başta, savaşın başlamasını, özel olarak ele alınması gereken bir gündem olarak görmediler. Devrimci yapıların hiçbirinin bunu özel bir konferans ya da kongre gerekçesi yapmamış olması bunun göstergesidir. Emperyalist savaşın bütün yönleriyle ele alındığı, çeşitli boyutlarıyla tartışıldığı bu türden bir toplantı, kadroların savaş daha iyi kavramasını ve sürece daha hazırlıklı, daha donanımlı girmesini sağlayabilirdi. Böyle bir toplantının yapılmaması, dergilerde çıkan güncel siyasal değerlendirmelerle geçiştirilmesi, daha baştan topal kalmalarına neden olmuştur. "Yığınakta yapılan bir hata savaş boyunca kendini hissettirir" diyor stratejistler. Devrimci yapılar da yeni emperyalist savaş kavramında, bu konuda cephe gerilerini sağlama almada, kendilerini savaşın ekonomik-politik-askeri yönlerine dönük olarak güçlendirmede hata yaptıkları için, savaş boyunca bunun eksikliği yaşandı, yaşanacak.

Devrimci yapıların yanlış kavradığı ve bu nedenle de hatalı davrandığı konuların başında savaşın gerçek niteliğine yaklaşım gelmektedir. Başlamış olan savaşa karşı genel bakış, bunun yerel-bölgesel bir savaş olduğu doğrultusundadır. Bu nedenle de kimileri salt "ABD'nin Irak işgali", kimileri ise "ABD'nin emperyalist saldırganlığı" olarak değerlendiriyorlar. Savaşın taraflarını, resmi olarak savaş ilan eden ve savaşa resmi olarak asker gönderenlerden ibaret görüyorlar. Bakış böyle olunca, perde arkasından yürütülen büyük kapışma, savaşın arka planındaki emperyalist rekabet gözlerden uzak kalıyor.

Hareketin en güçlü olduğu, tüm dünyada etkili olduğu dönemde, savaşı durduracak bir niteliğe ulaşamaması, kafalarda önemli soru işaretlerine neden oldu. Lenin'in "Ya devrimler savaşları önler, ya da savaşlar devrimlere yol açar" sözü bu anlamıyla oldukça önemlidir. Devrimci bir önderlik altında gerçekleştirilmeyen savaş karşıtı eylemler, ne kadar kitlese, ne kadar güçlü ve büyük olursa olsun, savaşları durdurma gücüne sahip olamazlar.

Oysa emperyalist rekabetin ve bunun yarattığı sıkışmanın gerçek boyutunu görmeden savaş hakkında doğru bir değerlendirme yapmak mümkün olamaz. ABD'nin yaşadığı ekonomik kriz, bugüne kadar yaşanan herhangi bir krizden farklı ve çok daha derindir. Krizi daha da derinleştiren etken, Çin'in ekonomik gelişme düzeyidir. Çin, düşünülenden çok daha hızlı bir büyüme gerçekleştirmekte, ABD'nin kendi toprakları da dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanına çok daha hızlı, çok daha etkili bir biçimde girmektedir. Bu nedenle savaş, ABD emperyalizmi ile Çin emperyalizmi arasında yaşanacaktır ve düşünülenden çok daha erken ve keskin bir karşı karşıya geliş kaçınılmazdır. Bundan dolayı 'paylaşılmış alanların yeniden paylaşılması için' tarihin en büyük emperyalist paylaşım savaşı verilecektir ve bu süreç başlamıştır.

Daha en başından 11 Eylül saldırılarına yaklaşım tarzı bile, devrimci yapıların yeni emperyalist savaşı hiç anlamadıklarının çarpıcı bir göstergesiydi. 11 Eylül saldırılarını kimi devrimci yapılar 'ezilenlerin öfkesi' diyerek alkışlamış, kimileri ise, 'kitleler ABD emperyalizminin darbe yemesini sevinçle karşıladı' diyerek örtük bir onay sunmuştu. Benzer bir biçimde İstanbul'da patlayan bombalar için de 'ezilenlerin öfkesi' türünden değerlendirmeler yapılmıştı. Sözkonusu saldırılarda emperyalizmin ya da hedef alınan emperyalist kurumların darbe yediği açıktır, ancak bu saldırılardan en büyük darbeyi kitleler almış, emekçi insanlar ölmüştür. Bu yanı sıra, kitlelere zarar veren eylemleri, devrimcilerin onaylaması, örtük ya da açık destek sunması doğru bir yaklaşım değildir. Dahası bu türden değerlendirmeler eylemi yapan güçlerin emperyalizmle bağlarını ve yaptıkları eylemin karşı-devrimin, savaş propagandacılarının işine yaradığı gerçeğini bir kenara bırakmaktadır.

İkinci sorun, ABD emperyalizminin gücüne ve etkisine yaklaşımda ortaya çıkıyor. Devrimci yapılar ABD'nin daha hala en büyük emperyalist olduğunu, diğer emperyalistlerin de, kimi zaman bazı noktalarda itirazda bulunsalar da ABD'ye tabi olduklarını düşünüyorlar. Uluslararası arenada alınan her karara, atılan her adıma, ABD emperyalizminin her istediğini yaptırması olarak bakıyorlar. Son dönemlerde, kimi devrimci yapıların yayınlarında, ABD'nin hegemonyasının sarsılmaya başladığı, eskisi gibi mutlak hakimiyetinin devam etmediği yolunda değerlendirmeler yapılmaya başlandıysa da, ABD'nin hala rakipsiz ve karşı konulamaz bir güç olduğu yönündeki yanlış anlayış sürüyor. Bununla bağlantılı olarak Türkiye-ABD ilişkilerini de 'stratejik-uşak' olarak tanımlıyor, Türkiye'deki işbirlikçi tekelci burjuvazinin kendi arasındaki çelişkilerini ve farklı emperyalistlerle bağlarını da göremiyor, bu yöndeki gelişmeleri yorumlayamıyorlar.

Oysa '90'ların başında 'tek kutuplu dünya'yı ilan eden ABD emperyalizminin mutlak hegemonyası çok kısa sürmüş, daha '90'ların sonuna varmadan çatlak sesler yükselmeye başlamıştır. '99 yılında gerçekleştirilen Yugoslavya-NATO savaşında ve hemen arkasından '99 sonunda İstanbul AGİT zirvesinde ortaya çıkan çatlaklar, hızla derinleşmiş, 11 Eylül saldırısının arkasından ise, ABD emperyalizmi, diğer emperyalist güçleri karşısında görmeye başlamıştır. Burada devrimci yapılar açısından yanlış olan şudur: Emperyalistler manevra

alanlarını geniş tutmak için, çok sayıda anlaşmaya imza atar, çok sayıda ittifak kurar, çok kapsamlı kararlar çıkartırlar. Ancak gerçekte bu anlaşmaların ve kararların büyük bir bölümünü uygulamaz, zamana ve kendileri için uygun koşulların oluşmasına bırakır, ertelerler. Bir toplantıdan ABD'nin istediği doğrultuda kararlar çıkması, o toplantının ABD'nin hakimiyetinde geçtiğini kanıtlamaya yetmez. 'İcraata' hakmak gerekir. Daha 11 Eylül saldırılarının hemen arkasından yaşanan "NATO Şartı'nın 5. maddesi" tartışması buna bir örnektir. 5. madde, saldırıya uğrayan bir devletin hemen karşı koyması hakkını güvence altına almıştır, ancak, ABD'nin diğer emperyalistleri ikna ederek Afganistan'a girmesi, bir ay sürmüştür. Mesela 2004'de İstanbul-NATO zirvesinde, zirveye katılan devletler Irak savaşına askeri yardımı ve Irak ordusunun eğitimi konusunda çeşitli sözler vermişlerdir, ancak bu sözlerin oldukça önemli bir kısmı tutulmamıştır. Daha öncesi bir yana 11 Eylül'den bu yana geçen süre boyunca, bu türden çok fazla sayıda karar, uygulanmadan rafa kaldırılmıştır. Kaldı ki, ABD'nin, istediği kararı çıkartmadığı zirve ve toplantı sayısı da az değildir. Salt ABD-Türkiye ilişkilerindeki çalkalanmalara bakmak bile çok sayıda örnek verecektir.

ABD'nin hakimiyetini giderek kaybetmekte olduğu yolundaki en çarpıcı veri ise, kendisine en bağlı sömürgelerinin bile ondan kopmaya başlaması, hatta 'arka bahçe'deki artık yadsınamaz hale gelen Çin etkisi'dir. Çin emperyalizmi, hiçbir sınır tanımadan, ABD emperyalizminin sömürü alanlarına dalmakta, onun hegemonya alanlarını teker teker koparmaktadır.

Devrimci yapıların üçüncü önemli hatası, AKP hükümetinin 'savaş hükümeti' olarak başa geldiği gerçeğini farkedememesidir. Kimi devrimci yapılar, 1 Mart tezkaresinin meclise getirildiği dönemde, yer yer bu hükümetin Türkiye'yi savaşa sokmak için iş başına geldiğini ifade etmeye başladılar. Ancak Kürt hareketi başta olmak üzere bir kısmı, AKP'nin saldırgan kirli yüzü açığa çıkmaya kadar, onun 'değişimci' bir parti olduğunu, Kürt sorununu çözmek ve AB'ye üyelik gibi 'demokratik' adımlar atmak üzere başa geldiğini savunmaya devam ettiler. CHP ve ordunun 'statükocu' olduğunu, 'geleneksel' kalıpları kıramadığını, AKP'nin ise, kitlelerin beklentilerini yerine getirecek 'değişimler' gerçekleştireceğini iddia ettiler. Oysa AKP, doğrudan ABD'nin icazetiyle kurulmuş, T. Erdoğan ABD ziyaretlerinde rotasını çizmiş, seçimlerin ertesi günü Genelkurmay başkanı ABD'ye ziyarete gitmiş, hükümet doğrudan savaş hükümeti olarak kurulmuştur.

Devrimci yapıların, bütün bu yanlışlarının kaynağını oluşturan en önemli hataları ise, savaş karşıtı hareket içinde konumlanma biçimleriydi. Savaş karşıtı koordinasyon içinde en geniş kesimlerin bir araya gelmesi olumlu ve istenen bir şeydir. Çünkü bu bileşim, savaşa karşı olan herkesin gücünü ve enerjisini bir potada eritmek ve etkin bir güç haline gelmek için önemli bir unsurdur. Hatta -sonraları tartışma konusu olan- kimi islamcı kesimlerden bu birliğin içinde yeralanlar olmuştur. Ancak bu türden birlikler, devrimcilerin önderlik etmeyi başardıkları oranda etkili hale gelir, güçlü vurular indirebilirler. Oysa, 'Koordinasyon'da önderlik liberal demokratlara, savaş karşıtı aydınlara bırakıldı. Devrimci yapılar,

geniş koordinasyon içinde ayrı ve etkin bir blok olarak hareket etmekten ısrarla kaçınırlar. Devrimciler, koordinasyonda yer alan sayısız kurum içinde eridi, adeta onlarla aynılaştı. O yüzden tartışılması ve çözülmesi gereken, bu tür birliklere hangi siyasal akımların girip girmeyeceği değil, hangi perspektif doğrultusunda ve nasıl bir önderlik altında yürütülmesi gerektiğidir.

Bu yanıylı 2004 Haziranında Okmeydanı'nda gerçekleşen NATO protestosu eylemlerinin hazırlık aşamasında yaşananlar oldukça çarpıcıdır. Koordinasyonun geneli, o gün ve o alanda eylem yapmayacağını kesin bir dille açıklanmış, devrimciler kendi başlarına bu protestoyu gerçekleştirmekle karşı karşıya kalmışlardır. Ancak buna rağmen, eylem hazırlıkları sırasında, eylem komitesinde yer alan devrimci temsilciler, ısrarlı bir biçimde birbirlerine "arkadaşlar sınırları unutmayalım, biz devrimcilerin değil, koordinasyonun eylem komitesiyiz" hatırlatmalarını yapma ihtiyacı duymuşlardır. Ortada devrimciler dışında Koordinasyon bileşenlerinden bir teki bile yoktur ama, yapılan eylemin, devrimcilerin eylem birliği olduğunu resmileştirmek için adeta özel bir çabaya girilmiştir.

Koordinasyonun bölünmesi gündeme geldiğinde, ayrılan grupların ayrılmaması için çaba gösteren, onların ayrılmasının büyük bir kayıp olduğunu düşünen ve öyle davranan devrimcilerin tutumunun altında yatan da bu yanlış konumlanıştır.

Bu durum, devrimcilerin nicel gücünün eksikliğinden kaynaklanıyor. Kıyaslama nicel güç üzerinden yapıldığında bile, savaş karşıtı eylemlere en külel katılımlar devrimcilerin saflarında olduğu çok açıktır. Ancak sorun sayısal güce değil, önderlik sorununa yaklaşımda, mücadelenin 'olmazsa olmaz'larının çarpıtılmasında, devrimcilerin özgüven eksikliğindedir.

Devrimci yapılar, iki ayrı nedenle savaş karşıtı hareketin önderliğini yanlış kesimlere bırakmışlardır. Birinci, kendi teorisine, siyasal duruşuna güvensizliktir. Savaş karşıtı her etkinliğe aydınlar, seminerci-konuşmacı olarak çağırılmakta, birçok devrimci dergide, aydınların savaş karşıtı görüşleri öne çıkartılmaktadır. Devrimcilerin toplayarak bir araya getirdiği devrim sempatisini kitleye, bu aydınlar seminer vermekte, savaş da, savaşa karşı yapılması gerekenleri de kendi düzeniçi çözümleriyle birlikte anlatmaktadırlar. Çünkü onların ufkı, düzeniçi reformların ötesini göremez, kabullenebilir.

İkinci neden ise, son yılların modası haline gelen 'imaj' sorunudur. Aydınların ve liberallerin içinde yer aldığı bir eylemin basında çıkmasının, savaş karşıtı hareketi daha da güçlendireceği düşünülmektedir. Asıl sorun da buradadır zaten. Bir eylemin medyada yer alması elbette istenen bir şeydir, böylece yankıları daha büyük olacaktır. Ancak bunu, bir aydının kimliği arkasına saklanarak değil, etkin bir savaş karşıtı hareketi örgütleyerek, güçlü bir eylem gerçekleştirerek başarmak çok daha anlamlı, çok daha kalıcı ve sonuç alıcıdır. Tercih edilmesi gereken de budur. Devrimciler, kendi siyasal hatlarını ve eylem çizgilerini doğru ve sağlam bir rotaya oturttuklarında, kitleleri harekete geçirmeye başladıklarında, aydınlar ve reformistler de bu saflara kendiliklerinden dahil olacak, devrimci inisiyatif tabii olacaktır. Bu nedenle devrimci-

ler, kendi saflarına öncelikle işçileri, emekçi kitleleri çekmeye çalışmalıdırlar, aydınlar arkadan gelecektir.

Savaş karşıtlığının yüksek olduğu dönemlerde ortaya çıkan bir başka hatalı yaklaşım ise, "Üç Dünya Teorisi"nin yeniden hortlamasıdır. Saddam'ın Irak Devlet Başkanı olarak ABD emperyalizmine meydan okuduğu dönemde, birçok devrimci yapı açısından "Irak'a destek" kavramı, "Saddam'a destek" olarak somutlanmıştı. Oysa Saddam, geçmişinde Kürt halkı başta olmak üzere, Irak sınırları içinde yaşayan halklara karşı terör estirmiş, katliamlar düzenlemiş gerici bir diktatör, Irak egemen sınıflarının temsilcisi bir sömürücüydü. Destek verilmesi gereken kişi Saddam değil, Irak emekçileri, Irak'ta yaşayan halklardı. Bu ikisini birbirinden ayırmadan, Saddam ile Irak halkını bütünleştirmek, yanlış ve sınıf uzlaşmacı bir yaklaşımdır. Bu yanıylı geçmişte, sömürülen ülkelerin işçi sınıfı ve emekçilerinin, kendi ülkelerinin burjuvazisiyle işbirliği yaparak en büyük emperyaliste saldırılarını ve bu en büyük emperyalist ülkenin emekçilerine karşı savaşmalarını öğütleyen sınıf işbirlikçisi "Üç Dünya Teorisi"nin güncelleştirilmiş, hortlatılmışı.

Kritik aşamalarda görülen yalpalanmaların arkasında yatan etken, bütün bu yanlış kavrayışlardır. Devrimci yapılar, savaşı doğru çözümleyemedikleri, savaşın dengelerini ve saflarını net olarak ortaya koymadıkları, savaşta devrimcilerin önderliğinin önemini kavramadıkları sürece, bu yalpalanmalar devam edecektir. Devrimcilerin misyonu, emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmek ve savaşı devrimle sonuçlandırmaktır. Çelişkilerin ve rekabetin bu kadar keskinleştiği günümüzde, bunun olanakları fazlasıyla mevcuttur.

SONUÇ YERİNE

İçinde bulunduğumuz dönem, yeni emperyalist savaşın belli bir duruma yaşıyor gibi görüldüğü bir dönemdir. Gerçekten ise, savaşın tarafları altın altın kaynayan bir biçimde hazırlıklarını sürdürmekte, kendi koşullarını hazırlamaktadır. ABD emperyalizmi, Irak savaşında istediği sonucu elde edememiş olsa bile, bu onu durdurmaz. Yakın bir tehdit unsuru olarak İran'a yönelmekte, İran'a dönük saldırının zeminini hazırlamaktadır.

Türk devleti de savaşa bir biçimde dahil olmak istemektedir. Bugüne kadar dışarıda kalmış olması kendi tercihi değildir ve savaşa girmek için gerek emperyalistler arası dengelerde, gerekse kitleleri savaşa yedeklemeyi başarma konusunda, kendi hazırlıklarını yürütmektedir. Bu durumda, özellikle İran'a sığınacak bir savaşın, ülkemizi de içine çekerek yayılma ihtimalinin çok yüksek olduğunu söyleyebiliriz. Bu durum devrimcilerin ve komünistlerin savaşa dönük hazırlıklarını da güçlendirmesini zorunlu kılmaktadır.

I. Kongre'de savaş karşısında alınması gereken tutumun temellerini ortaya koymuştuk. Bunlar genel ML doğruları olduğu için, bugün de geçerliliğini korumaktadır. Ancak geçen zaman içinde öne çıkan kimi noktaların altını daha kalınca çizmekte yarar vardır.

Birincisi, savaş karşıtı hareketin iki önemli zaafı, devrimcilerin önderliğinin zayıflığı ve işçi sınıfının daha etkin katılı-

mının sağlanmasıdır. Devrimci yapıların son dönemde birlikte eylem yapma gücü artmıştır. Çeşitli gündemler üzerinden bir araya gelen devrimci yapılar, ortak eylemler düzenlemekte ve birlikte hareket etmenin güçlendirici etkisini pratikte görmektedirler. Ancak burjuva-liberal aydınlar, reformist partiler, islamci kesimler vb. geniş kesimlerle kurulan ilişkiler hala rayına oturabilmiş değildir. Savaş karşıtı hareket, devrimcilerin inisiyatifinde yürütüldüğünde durdurulabilecek bir nitelik kazanabilir. Onun dışında, her türden reformist, aydın, hatta islamci hareketin savaş karşıtı kimliği ve ufkı sınırlıdır, çarpıktır, zeminini kaygandır. Bu nedenle, devrimci yapıların önderliği üzerinde daha sistemli bir biçimde durulmalıdır.

Savaş karşıtı harekete işçi sınıfının katılımı da son derece büyük bir önem taşımaktadır. Devlet işçi sınıfını kendi savaş politikalarına yedeklemek, onu savaşın ön cephesine sürmek istiyor. Devrimciler ise sınıfın üretimden gelen gücünü arkasına alarak savaş karşıtı hareketi daha etkin bir hale getirebilirler. Bu konunun üzerinde daha fazla durulmalı, sınıflı savaş karşıtı saflara kazanmanın, sınıf içinde daha yaygın olarak örgütlenmenin araçları yaratılmalıdır. Genel olarak ülkedeki sınıf hareketini büyütmeyenin, savaş karşıtı harekete de katkısı olacaktır.

İkincisi, kitlelerin savaşa hazırlayabilmek için demagojilerini 'Kürt karşıtlığı' üzerinden yürütüyor. Gerçekten de hem Güney'de kurulmakta olan Kürt devleti, Türkiye'yi fazlasıyla korkutuyor, hem de ABD emperyalizminin yanında yer almak için Kürt sorununu en başa çıkıyor. Bu durumda, ülke içinde de Kürt halkına karşı şoven milliyetçi saldırganlığı büyütüyor. Kürt reformistleri de, halkı ABD emperyalizminin politikaları doğrultusunda savaşa sürmek için uğraşıyor, halkın gecikmiş ulusal özlemlerini kendi çıkarlarına alet etmek istiyorlar. Bu durumda, Kürt emekçilerini savaş karşıtı saflara çekmek, Kürt kitleleri içinde örgütlenmek için çok daha fazla çaba göstermek gerekiyor.

Üçüncüsü, emperyalist ülke halkları giderek artan bir biçimde Irak halkının yanında yer almaya başlamıştır. ABD ve İngiltere'deki savaş karşıtı kitlelerin tutumu bu yönüyle oldukça önemlidir. Bu ileriye doğru bir gelişmedir ve ulusal yönden daha çok sınıfsal yönü öne çıkarmakta, genel olarak emek-sermaye çelişkisini derinleştirmektedir. Bizim ülkemizin halkı da genel bir savaş karşıtlığının yanında Irak halkıyla (ya da bundan sonra savaşa sürüklenecek başka ülkelerini halklarıyla) dayanışmayı yükseltmeli, burjuvazinin savaş politikalarına karşı, emekçilerin savaş karşıtı politikalarını güçlendirmelidir.

Emperyalist rekabetin ulaştığı düzeyin bir sonucu olarak kaçınılmaz bir biçimde yürütülen savaş, bizim kapımıza da dayanmıştır artık. Türkiye, emperyalist hesapların tam ortasında, bu nedenle de savaşa girmeden uzunca bir süre kalması olanaksızdır. Komünistler ve devrimciler, bu zorunluluğun farkında olarak konumlanmalı, kendilerini sert savaşın gerekleriyle donatmalı, eksikliklerini gidererek mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda daha aktif olarak harekete geçmelidirler.()

**‘İi
olmak,
devrimci
olmaktır...**

**Kardeşler! Hızın, özverinin, hareketin kardeşleri
Sırdaşlarım!**

**Bilgi ve dövüşkenlik
bilgi ve dövüşkenlik bizi bekliyor.
Nabzına kulak verin çeliğin,
yağmurun, kayalığın, denizin
nabzına kulak verin;
görün nasıl nefes alıyor sevinç,
sabrın nasıl da çırpıntılı...**

**İşte alımları çocukların, barınaklarımız bizim!
İşte yas kundağı analar, sessizce donatıyor bizi!
İşte gencecik anısı ölenlerin,
en canlı yığınaklar!
İşte ezilenler, bayraklarımız!
Kardeşler! Halkın kardeşleri!
Yoldaşlarım!**

**Başlayınca bu yolun onurlu yolculuğu
ancak yaşamakla varılan duyguda konaklanır
ve ancak yürüyerek söylenir şarkılarımız,
çünkü adım adım derinleşti ezgisi,
beşikte, diz bağında, dudakta ateşlendi.
ve koş-kucaklaya
ve sarı-sarılmaya
ve yumruklaya yumruklaya
halk ve mazlum olanın duyduğu omurunu
uyandırmak için kuvvetli ve zalime karşı
nice sarp yoldan geçildi buraya kadar.
Ve buradan daha da dikleşerek
dinmeden dinlenmeden
dış-dış
dövüşe dövüşe yürünecek!**

Nihat Behram